5

PASIUNE ROȘIE

Misterul Samanthei

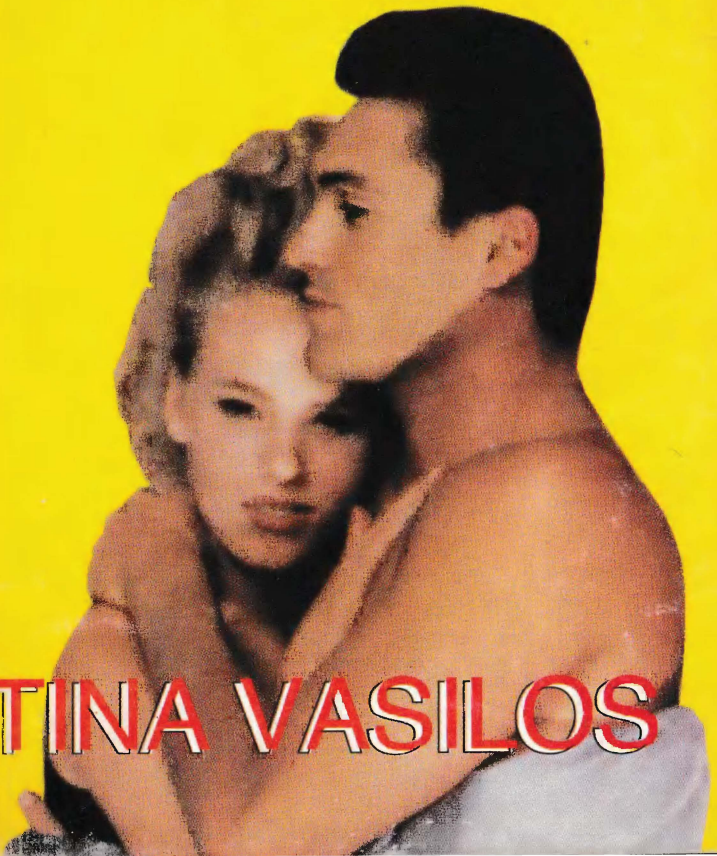

TINA VASILOS

CUPLURI

5

„Într-o bună zi, pe când făcea gestul obișnuit de a-și cumpăra ziarul de la chioșcul din interiorul Hotelului Regal Arms, Samantha întâlnește privirea unui bărbat; un bărbat pe care-l cunoștea. Era cel care cu șase luni în urmă fusese asasinat chiar sub ochii ei..."

Cum să pătrundeți în lumea misterului erotic și a aventurii ?

Răspunsul îl puteți afla numai evadând în lumea colecției

PASIUNE ROȘIE

BEST LOVE

980 lei

ÎN ATENȚIA DIFUZORILOR !

SERIE DE CARTE DE MARE SUCCES ! CĂRȚILE NOASTRE FOII ?
APARIȚIILE ANTERIOARE STOC 0 ! TRIMISE ȘI ÎN PROVINCIE.
TIRAJ LIMITAT. ASIGURĂM TRANSPORTUL.
COMISION MARE. GRĂBIȚI-VĂ !

Telefon :
614.95.20
614.65.41

TINA VASILOS

MISTERUL SAMANTHEI

În româneşte de **Geangineta Daneş**

Editura **COLEMUS**

CRAIOVA 1994

1

Când intră în holul Hotelului Regal Arms, Samantha Smith fredona ceva. Portarul îmbrăcat în livrea o salută și o urmări cu privirea, zâmbindu-i binevoitor. Îi plăcea acest hotel luxos, aflat nu departe de Hyde Park și care îmbina toate atracțiile tradiției englezești. Aici venea zilnic să-și cumpere ziarul. Încet, încet, începea să aprecieze micile plăceri ale vieții. Poate că venise și pentru ea timpul să nu mai fugă în permanență de urmăritorul necunoscut.

Samantha era la Londra de aproape șase luni și nimeni nu păruse deocamdată interesat să știe de unde venea. Treptat, ea se distanța de evenimentele care îi grăbiseră plecarea de la Montreal. Se gândi din nou la dramă, cu mai multă obiectivitate. În acele momente, este posibil să fi exagerat pericolul și să fi deformat faptele la care a fost martoră.

În orice caz, ea își luase toate măsurile de precauție necesare pentru a i se pierde urma. Plătise cu bani gheață biletele de mașină cu care a ajuns până la Toronto, și de tren până la New York. După aceea, Samantha a luat o cursă charter pentru a ajunge la

Paris, de unde a mers cu trenul până la Nisa. Acolo s-a întâlnit cu pictorița Amelia Fontaine, excentrica sa prietenă.

Amelia, care nu era adepta căsătoriei, sărise în sus de bucurie când i-a spus Samantha că a rupt logodna. Ea a acceptat imediat să o ajute, trimițând la Montreal cărți poștale cumpărate din Franța și completate dinainte de Samantha. În felul acesta, toți prietenii o credeau în continuare pe Coasta-de-Azur. În afară de Amelia, doar domnul Collins, notarul său, mai știa că ea se afla la Londra. Luase de curând masa cu el într-un mic restaurant întunecos și plin de fum, obișnuitul lor loc de întâlnire.

Collins era un bărbat mic de statură, cu un aer bătrânicios care se ocupa de afacerile ei; el transferase niște fonduri de la Montreal la Londra pentru ca Samantha să aibă o rezervă de bani în caz de urgență și să-și poată cumpăra un apartament. Avea o încredere deplină în el. Chiar dacă ar fi fost torturat, el nu ar fi trădat-o. Dacă ar fi întrebat despre clienta lui, el ar spune că este la Nisa și că problemele lor de afaceri le rezolvă telefonic sau prin corespondență.

Ștampila poștei era schimbată – trecând prin Franța, datorită Ameliei – pentru a dovedi că locul unde se afla era Nisa.

Samantha se îndrepta cu pași sprinteni spre chioșcul de ziare din hotelul Regal Arms. Își zări propria imagine într-una din oglinzile coloanelor din hol. Chiar și după toate aceste luni, noua ei înfățișare o surprindea în continuare. Revenise la culoarea blondă, culoarea ei naturală, iar ochelarii îi dădeau un aer serios, aproape sever.

Cei mai apropiați prieteni ai săi, obișnuiți de ani de zile cu un roșcat aprins, nu ar fi recunoscut-o.

Viața ei a intrat fără îndoială, într-o rutină confortabilă, devenind nu atât palpitantă, cât liniștită.

Samantha ceru un Times, cu un accent englezesc, pe care avusese timp să-l perfecționeze. Se simțea mai relaxată și mai senină cum nu mai fusese de multe luni. Era și o zi frumoasă cu un soare magnific. Într-un cuvânt, totul mergea bine.

Plăti vânzătorului de la ziare, apoi se întoarse.

Atunci își încrucișă privirea cu cea a unui bărbat, chiar în clipa în care ușile liftului se închideau.

Era bărbatul pe care acum șase luni, Samantha îl văzuse murind chiar sub ochii ei!

Anthony Theopoulos avea cam tot ce și-ar putea dori cineva de la viață. Chiar și cele două nume ale sale confirmau acest lucru: Antoine, care însemna „de o valoare inestimabilă" și Theopoulos, „copil binecuvântat de Dumnezeu". Atunci, de ce nu era într-adevăr fericit? Își răsuci fotoliul spre fereastră. Pe cerul de un albastru intens, razele unui soare puternic străpungeau câțiva nori alburii. Era o zi care te făcea să uiți că, până acum, ploaia aproape zilnică stricase farmecul verii londoneze. În depărtare, întinderile de la Hyde Park apăreau ca o insulă verde între clădiri.

Prin urmare, ce îi lipsea? Anul trecut fusese numit director general al sectorului nord-european al lanțului Worldwide Hotel. La cei treizeci și patru de ani ai săi, era cel mai tânăr D.G. în funcție, din societate. Aceasta reprezenta încununarea unei cariere aflată sub semnul reușitei.

Dar la ce se rezuma viața sa personală?

La zero. Da, totul era zero, cu toate recepțiile, cockteilurile, concertele sau vernisajele... Poate ar avea nevoie de o vacanță?

– Domnul Theopoulos?

Vocea melodioasă a asistentei sale din interfon îl făcu să se trezească din visare. Chiar și după un an, Marcia Johnson i se adresa într-un mod foarte politicos. Asta îl făcea să se amuze, când își amintea de apropierea și camaraderia pe care le întâlnise în birourile din Montreal. Își întoarse fotoliul pentru a apăsa pe buton.

– Da, Marcia!

– Domnule, s-a ivit o problemă jos, în hol. Domnul Parker vă roagă să coborâți.

Ce s-o fi întâmplat? Vocea Marciei trăda o oarecare tensiune. Nu prea intra în obiceiul domnișoarei Marcia Johnson să se emoționeze. De obicei, ea era cea care tempera clienții mai nervoși, și o făcea cu succes folosind tactul și prestanța.

Când ajunse în hol, Tony fu surprins de agitația de acolo. Recepționerul nu mai era în spatele biroului, ba chiar și portarul își părăsise postul, încercând să împrăștie mulțimea adunată lângă chioșcul de ziare. Domnul Parker, ușor de recunoscut după nelipsitul său costum în dungi, era întors cu spatele spre el. Era aplecat deasupra unei femei întinsă pe jos.

– Ce se întâmplă, Parker?

– Această tânără a leșinat.

Recepționerul se ridică în picioare pentru a-l lăsa pe directorul său să se așeze în genunchi, în locul lui. Tony prinse încheietura mâinii tinerei femei,

care continua să rămână nemișcată. Sub degetele sale, mâna ei era delicată și fragilă. Se părea că nu era vorba de un stop cardiac. Pulsul era mai accelerat decât normal.

- Și-a cumpărat ziarul, s-a întors și a leșinat, povesti Parker. Tocmai își închidea portmoneul. Geanta i-a căzut, iar conținutul s-a împrăștiat pe jos. I-am strâns lucrurile și i le-am băgat în geantă. Trebuie să chemăm salvarea?

– Nu, nu e cazul. Aduceți-mi un șervet muiat în apă și întorceți-vă toți la lucru.

Tony ridică tânăra femeie și o sprijini de genunchi. Avea o fustă din tweed, cămașa și puloverul roz, toate de o calitate excepțională, dar fără distincție, ca și cum ar fi avut posibilitatea să se îmbrace la magazinele cele mai luxoase dar ar fi dorit în același timp ca acest lucru să nu fie remarcat.

Își reveni, scoțând un geamăt ușor. Tony îi studie din nou chipul frumos, deși era albă ca varul. Avea trăsături regulate, nasul drept, gura cu buze frumos conturate, păr blond care cădea în valuri mătăsoase până la umeri.

Parker aducea deja șervetul ud.

– Domnule, nu putem să rămânem în felul acesta pe hol. Nu doriți să vă ajut să o transportați într-un loc mai... discret?

Tony aruncă o privire în jur. Ca un adevărat englez ce era, Parker avea oroare de situațiile scandaloase.

– Este hotelul meu, Parker... Și apoi, tocmai își revine. Reluați-vă treburile. Dacă o să am nevoie de voi, o să vă chem.

Cu șervetul umed, tampona ușor fruntea tinerei femei, îndepărtându-i cu același gest și părul. Simți o undă de parfum de flori de portocal.

– Era mort. Sunt sigură că era mort...

Nu se auzi decât un murmur. Deodată își reveni.

– Era mort! repetă ea deschizând ochii.

– Cine era mort? o întrebă Tony.

Ea păru dezorientată. Apoi, pentru scurt timp i se putu citi în privire o expresie de groază, care lăsă imediat loc mirării.

– Mort? Nimeni nu este mort. Ce... mi s-a întâmplat? Tony se încruntă. Ceva nu era în regulă... Vocea sa!

Da, asta era. Nu mai avea același accent ca la primele cuvinte când mai era în stare de inconștiență.

– Unde sunt ochelarii mei? murmură ea clipind nervos.

El căută printre obiectele care fuseseră puse talmeș-balmeș în geantă, găsi ochelarii și i-i întinse.

– Puteți să vă ridicați?

– Da, cred că da.

Sprijinindu-se de el, se ridică. Primul ei gest fu să-și aranjeze agrafele din păr. Buclele care scăpaseră erau încântătoare. Se putea observa că ținea la demnitatea ei și nu îi plăcea să se facă remarcată în public. Căutând să-și recapete stăpânirea de sine, râse, puțin jenată.

– Cred că mi-am pierdut un pantof. Tony găsi pantoful și i-l puse în picior. Avea un picior frumos iar unghiile erau vopsite în roșu închis. Atunci își dădu seama că și el a uitat să-și pună haina. Asta îl făcu să zâmbească. Nu era de mirare că Parker i-a

propus să se retragă într-un loc mai discret. Să-ți vezi patronul în cămașă cu gulerul descheiat, cu nodul de la cravată desfăcut, în holul de la Regal Arms, era ceva de neconceput pentru un om ca Parker! Când se ridică, Tony a fost surprins de înălțimea tinerei femei. Cu tocuri, era aproape la fel de înaltă ca el. Acum își recăpătase culoarea. Îngăimă câteva cuvinte de mulțumire și îi întinse mâna. Dar el nu dorea să o lase să plece.

– Nu vreți să vă așezați și să vă odihniți puțin? Poate doriți o ceașcă de ceai...?

– Nu, mulțumesc. O să fiu în întârziere.

– V-a fost rău, insistă Tony. S-ar putea repeta.

– Vreți să-mi dați drumul la mână, vă rog?

– Spuneți-mi mai întâi numele dumneavoastră. O să vă chem un taxi; aș vrea să fiu sigur că ajungeți cu bine acasă.

Vizibil iritată, ea își retrase mâna.

– Nu este nevoie! răspunse ea pe un ton înțepat.

– Puteți cel puțin să-mi explicați ce s-a întâmplat?

Tony a avut din nou senzația că ceva nu este în regulă. La fel ca și schimbarea de accent de adineauri.

– Dacă v-aș spune că a fost o simplă slăbiciune de femeie, m-ați crede?

– Nu, nu, asta nu se mai întâmplă de pe vremea reginei Victoria.

Tony era vizibil nemulțumit. Simțea că era neliniștită și dorea să o ajute. De ce refuza ajutorul lui? În disperare de cauză, își scoase portofelul din buzunarul de la spate și îi oferi cartea sa de vizită.

– Sunt directorul hotelului, Anthony Theopoulos. Nu ezitați să apelați la mine dacă aveți nevoie de ceva.

Ea își ridică ochii. Deodată, părea fără apărare, vulnerabilă, era gata să plângă.

– Îmi pare foarte rău, foarte rău, că v-am amestecat în toate acestea, spuse ea.

Apoi se întoarse și traversă holul fără să privească în urmă.

Tony o urmări o clipă cu privirea, apoi se resemnă. Era frumoasă, misterioasă, dar nu era femeia care îi era hărăzită. Se îndreaptă spre lift când, deodată, zări pe jos o hârtie, care alunecase sub rafturile unde erau expuse pliantele publicitare. Contrariat, ridică bucata de hârtie. Era vorba de talonul unei facturi, plătită cu câteva luni mai devreme, pe numele de Samantha Clark. Instinctiv, își dădu seama că era vorba de misterioasa necunoscută. Samantha Clark... Cine era ea de fapt? Și din ce cauză avusese acea licărire de panică care i se putea citi în priviri, preț de câteva secunde? Căci era clar că femeia se temea. Dar de cine? De ce?

*

* *

Autobuzul înainta zdruncinându-se pe străzile strâmte. Samantha stătea ghemuită pe locul său, lângă fereastră. Era aproape singură în mașină. Zgâlțâiturile vehicolului îi făceau rău și nu putea să-și recapete calmul.

Dubray. Bărbatul pe care l-a zărit în lift era Dubray, eminentul politician. Era sigură de asta. Și totuși era imposibil. În urmă cu șase luni,

Samantha îl văzuse mort în casa tatălui său, zăcând pe marmura albă din hol, într-o băltoacă de sânge. Atunci nu a leșinat. Împietrită de groază, abia a avut timp să se ascundă când a auzit un zgomot. În acel moment apăruseră doi bărbați cu o față de masă luată din dulapul din sufragerie pentru a acoperi cadavrul și pentru a-l transporta undeva, iar un al treilea, care nu era altul decât Bennett Price, logodnicul Samanthei, ștergea urmele de sânge.

Nici unul dintre ei nu o zărise, și nici nu aveau cum să știe că era acolo. Dar incertitudinea o măcina de luni de zile. Ar fi putut afla de prezența ei din acele momente după aceea...

Era a doua zi după înmormântarea tatălui ei, când ea s-a dus acasă la el pentru a rezolva problemele ce nu sufereau amânare și pentru a pune ordine în hârtiile lui personale. Doar James Michaels, câțiva prieteni și mătușa ei știau că ea urma să treacă în acea zi, după amiază, pe la vila tatălui ei. Bennett nu știa acest lucru. Iar Samantha fusese foarte discretă. În clipa când se ducea spre bucătărie să clătească cârpa și își îndreptase privirea spre scară, nu o zărise. Dar, mai târziu, el avusese posibilitatea să afle de prezența ei și de faptul că asistase la întreaga scenă.

De atunci, Bennett reprezenta pentru Samantha o persoană extrem de periculoasă.

În acea perioadă, cu mai multe săptămâni în urmă, Samantha încercase să rupă logodna. Dar Bennett se ascundea, evita să dea ochii cu ea. Moartea neașteptată a domnului Smith precipitase evenimentele. După această încercare, tânăra femeie avusese nevoie de timp și de schimbarea mediului

pentru a se putea gândi la viitor. Un viitor în care Bennett Price nu mai avea ce să caute.

Samantha luase avionul pentru Montreal, anulând căsătoria și lăsându-i lui Bennett câteva cuvinte în care explica că pleca pentru a-și reveni după moartea tatălui ei. Lui James Michaels, ales președinte interimar la Smith Industries, după moartea domnului Smith, îi dăduse aceeași explicație. Plecarea Samanthei nu afecta mersul afacerilor; ea nu fusese decât o simplă figurantă în consiliul de administrație. Iar dacă bârfele își urmau cursul obișnuit – „Biata Samantha, din nou a avut ghinion..." ei puțin îi păsa.

Ce aiureală și cu acest leșin! Niciodată nu și-a pierdut cunoștința, nici chiar atunci când a aflat într-un mod brutal adevărul gol-goluț despre Bennett.

Deodată îi reveni în minte figura lui Anthony Theopoulos, cu ochii lui negri, plini de căldură și compasiune... care ardeau de nerăbdare să afle cât mai multe despre ea.

Era clar că era canadian, avea un accent pe care Samantha l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Oare ea însăși nu s-a trădat cumva? Nu a vorbit oare fără să-și dea seama? Numai după ce și-a revenit a avut grijă să folosească inflexiunile englezești pe care le cultiva cu mare grijă de aproape șase luni.

Luându-și un nume fals, departe de Bennett și de acoliții lui, ea se credea la adăpost. Dar totul nu era decât o iluzie, mai ales dacă Dubray, în carne și oase, se afla la Londra. Faptul că era viu însemna că Bennett nu era criminalul pe care îl credea. Totuși această idee nu avea nimic care să o liniștească. Și

apoi Samantha descoperise atunci că unul din cei trei bărbați era Claude Germain, un gangster cunoscut, pentru care crima nu reprezenta decât unul dintre nenumăratele mijloace de a-și atinge scopurile.

În orice caz, Samantha nu se va mai duce să-și cumpere ziarul de la Regal Arms. Nu pentru că Dubray ar putea să o recunoască, ci din moment ce el era acolo, Bennett și gașca lui nu puteau să fie prea departe.

Deodată, ea tresări când își dădu seama că trecuse de stație. Coborî în viteză. O să întârzie la profesorul Eldrige. Dar dacă și-ar amâna întâlnirea?

La stația următoare, Samantha se afla pe Oxford Street în dreptul magazinului „H.M.V." Pe trotuarele acestei străzi comerciale era un furnicar de nedescris. Londonezi și turiști cu sacoșe viu colorate, cu însemnele marilor magazine, profitau de generozitatea soarelui de sfârșit de vară.

Samantha trecu pe lângă un grup de punkiști gălăgioși, cu păr verde și haine rupte care nu păreau să mai surprindă pe nimeni. Un surâs îi apăru pe buze gândindu-se că iubea acest oraș, această mulțime. Își iubea în aceeași măsură și munca, și oamenii cu care venea în contact. Doar noaptea, când avea câteodată insomnii, începea să regrete postul de translator principal care i se propusese la Ambasada Franceză din Montreal. Era o poziție avantajoasă pe care nu a putut să o accepte.

Intră în prima cabină telefonică pentru a-l preveni pe profesorul Eldrige că nu o să vină în după-amiaza aceea. El s-a arătat înțelegător și a dorit să știe mai ales dacă nu a pățit ceva grav. Obligată să

strige în receptor, Samantha nu a înțeles întrebarea. Profesorul avea nouăzeci de ani, iar surzenia era singurul handicap, specific vârstei. El avea încă ținuta și vitalitatea unui tânăr.

Prin urmare, se hotărî să se întoarcă pe jos. Locuia nu departe de Regal Arms, iar când ajunse în dreptul locuinței sale se însera. Nimburile de ceață din jurul felinarelor prevesteau deja apropierea toamnei.

După ce dăduse în parte uitării incidentul din după-amiaza aceea, Samantha simți că își recapătă entuziasmul său natural. Era nerăbdătoare să redescopere Londra toamna, anotimpul pe care ea îl îndrăgea în mod special, ca mai toți canadienii de altfel.

Tocmai deschise televizorul când un zgomot ușor de râcâială, venind din dreptul ușii de la bucătărie care dădea spre scara de serviciu, îi atrase atenția. Ea deschise și Bagheera intră, frecându-se cu corpul său suplu de gleznele stăpânei sale.

– Salut, motane. Fac pariu că din nou ai făcut rondul tomberoanelor. Lăsându-se impresionată de torsul felinei, o luă în brațe. Se atașase mult de această pisică, care apăruse la ușa ei acum trei luni.

Soneria o făcu să tresară. Și, imediat, toate temerile din cursul zilei reveniră la suprafață. Gura i se uscă, inima începu să-i bată surd. Nu, ar fi o prea mare coincidență ca Bennett să o fi urmărit chiar în acea zi în care ea l-a văzut pe Dubray. Nu, nu puteau să o găsească.

Bagheera nu părea prea alarmat. Sărise din brațele Samanthei și se așezase pe jos, lingându-și

nepăsător laba, după care începu să se spele cu ea pe botul ascuțit.

Din nou, soneria se făcu auzită. De această dată Samantha scoase un suspin de ușurare. Nu era sunetul interfonului, cum crezuse prima dată. Cineva suna la ușa ei, și deci nu putea să fie decât domnișoara Hunnicott, bătrâna ei vecină.

Cu zâmbetul pe buze, ea se îndreptă spre ușă, pregătindu-se să asculte văicărelile obișnuite despre prețul făinii și măsurile de austeritate instituite de către guvern.

Când deschise, rămase cu gura căscată. Bărbatul care stătea în fața ei cu un buchet de margarete în mână, era ultima persoană din lume pe care se aștepta să o vadă.

2

– Va trebui regândit sistemul de securitate din locuința dumneavoastră, spuse Anthony Theopoulos. O doamnă în vârstă m-a lăsat să trec prin fața ei. Mi-a fost suficient să-i zâmbesc.

Era ceva de înțeles. Surâsul lui Tony era irezistibil. Samantha se blestema că a deschis prostește ușa, așa cum se blestema că s-a dus să-și cumpere ziarul de la Regal Arms, și pentru că a ales Londra ca loc de exil.

Nu avea nevoie de el aici. Fără îndoială el nu-și dădea seama la ce se expunea venind astfel la ea. Ea avea toate motivele să creadă că Claude Germain lucra pentru Bennett. Claude Germain, un personaj de temut amestecat în tot soiul de afaceri dubioase. Un criminal, un ucigaș. Ea nu avea de unde să știe dacă Tony nu era amestecat în acțiunile acestui om. Bagheera renunțase să-și mai facă toaleta pentru a veni să se frece de pantalonii vizitatorului și – trădătorul! – să înceapă să toarcă și să facă mișcări de șerpuire pe la picioarele lui. Tony se lăsă pe vine pentru a-l scărpina în spatele urechilor.

Motanul dumneavoastră m-a adoptat, remarcă el. Este un semn bun.

El se ridică, zâmbind în continuare, și scoase din buzunar o hârtie.

– Nu vreau să vă deranjez, vroiam doar să vă aduc această hârtie.

– Ah! în felul acesta mi-ați aflat adresa...

Îl lăsă să intre. Trebuia să acționeze cât mai normal posibil. Fără leșinuri, fără palpitații.

– Aveți un vas pentru flori? o întrebă el. Am făcut mai multe ture, așteptându-vă să veniți acasă, și florile mele s-au cam șifonat.

Fără să zâmbească, ea îl urmă în bucătărie și îi dădu ceea ce îi ceruse. Ca și când trăia acolo dintotdeauna, Tony luă din sertar un cuțit, tăie cozile margaretelor, rupse câteva frunze, strânse cu grijă resturile în celofan pe care îl aruncă la gunoi. Apoi aranjă în mod artistic buchetul în vas, îl șterse după ce îl umpluse cu apă. În sfârșit, îl puse pe măsuța joasă din salon și își admiră opera.

– O pată de culoare, era exact ce lipsea! exclamă el, vizibil mulțumit de sine.

Luptându-se cu o dorință puternică de a zâmbi, Samantha adoptă un ton și o expresie și mai severe.

– Mulțumesc, domnule Theopoulos. Acum, dați-mi voie să vă conduc.

– Spuneți-mi, vă rog. De ce vreți să mă dați afară așa de repede? De-abia am venit.

– Nu-mi place să dea cineva buzna în viața mea.

Dar vocea Samanthei se îmblânzise deja.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel! gândi ea cu părere de rău. Dacă măcar nu ar fi fost obligată să se ascundă...

– Mi-am dat seama, remarcă calm Tony. Îmi creați o stare contradictorie. Aveți... cum să vă spun? Ceva ca o undă de mister care vă învăluie.

– De mister? repetă Samantha. Cum așa?

Astfel de întrebări nu se puneau. Considerând conversația începută, Tony se așeză confortabil într-unul din fotoliile din salon. Îmbrăcat în jeans și cu un pulover larg bej, nu mai avea nimic dintr-un director de hotel. Te făcea să te gândești mai degrabă la un student, în ciuda maturității chipului.

Pentru câteva clipe el și cu Bagheera se priviră fix, ochi în ochi. Ochi verzi contra ochi negri. Tony era contrariat de acest motan. Una din urechi era ruptă, probabil într-o încăierare, și asta îi dădea un aer asimetric care nu prea se potrivea cu demnitatea sa.

– Vino, motane, murmură el.

Bagheera sări imediat pe genunchii care îl așteptau, unde se instală confortabil, torcând de mulțumire. Această complicitate o agasă pe Samantha în cel mai înalt grad.

– Bagheera, știi doar că nu vreau să deranjezi în felul ăsta oamenii.

– Nu mă deranjează, o asigură Tony. Îmi plac foarte mult pisicile. Sunt animale independente, filozofice...

Nu fără un oarecare regret, Samantha se gândi că bărbatul cu care vorbea era foarte atrăgător. Ar fi fost bine să-l aibă de partea sa. Dar nu știa nimic despre el, afară doar că, instinctiv, i-ar fi plăcut să aibă încredere în el. Or, în materie de bărbați, instinctul o trădase întotdeauna pe Samantha.

Tony o fixa cu o privire întrebătoare.

– Pentru a reveni la mister... Sunteți îmbrăcată cu discreție, dar pantofii sunt cumpărați de la Gucci, iar unghiile de la picioare, pe care nimeni nu poate să le vadă, sunt îngrijite și vopsite foarte corect. Căutați să vă ascundeți rafinamentul... Dar nu asta e mai important.

– Ce este mai important?

– Modul de a vorbi. Primele cuvinte pe care v-am auzit rostindu-le nu aveau nici un fel de accent pe care îl găsim în Anglia. Le cunosc pe toate și am urechea fină.

– Am... călătorit mult în străinătate murmură Samantha, care știa deja că pierduse partida.

– În Canada, poate? În partea de est a Canadei pentru a fi mai exact. Partea anglofonă din Montreal. Nu puteți să mă contraziceți: sunt originar din acea zonă.

Era mult mai rău decât se așteptase Samantha. Simțind că i se înmoaie picioarele, ea se lăsă pe canapea.

– Au mai observat și alții?

– Mă îndoiesc. Parker era prea preocupat, iar ceilalți plecaseră deja... Care este adevărul, Samantha? întrebă Tony, coborându-și ochii pe pisica pe care o mângâia. De cine fugiți? Sau ce aveți de ascuns?

Tânăra femeie caută o explicație plauzibilă. Întrebările pe care i le punea erau prea directe, el nu s-ar mulțumi cu jumătate de adevăr.

Dar să mărturisească adevărul însemna de asemenea să dubleze riscurile, atât pentru unul, cât și pentru celălalt.

– Nu am nimic de ascuns, spuse ea în sfârșit. Sau cel puțin, nu în sensul la care vă așteptați. Am venit aici după moartea tatălui meu. Aveam nevoie de timp pentru a-mi reveni și deasemenea am dorit să schimb mediul.

– Iertați-mă că revin asupra unei amintiri dureroase. Dar, l-ați iubit chiar așa de mult?

– Nu chiar.

Ca întotdeauna, Samanthei nu-i făcea bine când i se amintea de tatăl său. Ar fi trebuit să plângă la moartea lui, dar i-a fost practic imposibil. Și asta nu făcea decât să-i sporească sentimentul de culpabilitate pe care îl resimțea.

– Revenind la dumneavoastră, după leșin, ați vorbit de moartea unui bărbat. S-ar fi zis că tocmai văzuseți o fantomă. Cine era?

Dubray. Dar în continuare Samantha trebuia să ascundă adevărul. Râzând, ea găsi ieșirea pentru partea serioasă a întrebării.

– O prostie! îl asigură ea. Am crezut că recunosc pe cineva pe care îl credeam mort, și asta mi-a produs un șoc.

– La hotel?

– Da, dar nu am făcut decât să zăresc o siluetă în lift în momentul în care ușile se închideau.

– Cum se numește această persoană? insistă Tony. Aș putea verifica în registre.

– Mă îndoiesc să fie aceeași persoană... Probabil m-am înșelat.

Se ascundea, mințea. Tony o știa. Întreaga atitudine a femeii trăda o stare de stânjeneală. Și totuși, nici măcar odată nu a uitat să folosească accentul englezesc. Oricine ar fi putut fi păcălit. Nu și el.

Degetele lui se crispară în blana deasă a pisicii. Surprinsă, aceasta sări de pe genunchi și se îndepărtă ofensată, cu coada ridicată băț. Dar Tony nu o băgă în seamă. Cine era Samantha Clark? Ea îl fascina, în pofida pericolului care părea că o înconjoară.

Un pericol destul de real. Îi era frică, o frică de ceva care o obligase să fugă din țara sa.

Tony era în stare să bage mâna în foc că nu era vorba numai de doliul după tatăl său. Păstra un secret periculos în legătură cu moartea cuiva.

Un mort care nu era mort.

Bunul simț îi spunea lui Tony că mai era timp pentru el să plece, înainte de a fi prins într-un angrenaj în care viața lui risca să fie în pericol. Dar în spatele ochelarilor cuminți cu lentile rotunde, ochii de culoare gri ai Samanthei îl fascinau. Teama pe care o citise în ei nu era produsul imaginației lui; ea era în continuare prezentă.

– Dacă aveți dușmani, reluă el cu blândețe, ar trebui să povestiți cuiva. De ce nu mie?

Ea ridică capul.

– De ce dumneavoastră? Nu vă cunosc.

Tony se ridică și întinse mâna.

– Ei bine, să facem cunoștință. Și cel mai bun mijloc ar fi să luăm masa împreună, nu? Unde v-ar place să mergeți?

Nu putea să accepte. Era o adevărată nebunie să iasă cu acest bărbat. Dar i se părea imposibil să reziste căldurii și farmecului său. Și apoi, era mult timp de când își amăgea singurătatea prin muncă și prin voință. Această singurătate era o prezență

amenințătoare, care în orice moment risca să o copleșească.

– Aveți încredere în mine, insistă el.

Din păcate, gândi Samantha cu disperare, în ea nu avea încredere! Și la urma urmelor, nu era vorba decât de o masă și îi era și foame. Dacă ar accepta, măcar din politețe?

– De acord. Dar la micul restaurant din colț. Acolo unde merg eu de obicei.

Tony schiță un zâmbet larg și își arătă veșmintele.

– Îmbrăcat așa cum sunt, nu v-aș fi propus să mergem la Ritz!

Afară, ceața era deasă. Noaptea părea cu atât mai rece cu cât fusese destul de cald pentru acest anotimp în cursul zilei.

Tony deschise ușa micului restaurant. Zgomotul conversației îi izbi în același timp cu aerul cald, un aer în care se amestecau în mod agreabil mirosurile de bere, tutun, carne fiartă și de sos de legume. Sala era plină. Își croiră drum până la etaj, unde se eliberă un separeu chiar în momentul în care ajunseră ei.

Imediat Tony se ridică pentru a comanda felurile de mâncare alese. În așteptare, Samantha ceru o ceașcă de ceai.

– Ceaiul fără lapte, preciză ea.

– Eu credeam că toți englezii îl beau cu lapte, remarcă Tony câteva secunde mai târziu aducându-i ceașca.

Samantha fu dezarmată pentru câteva secunde. Ridică din sprâncene.

– Ei bine, eu nu.

El zâmbi cu ironie.

– Bineînțeles... Bun, și acum spune-mi adevăratul tău nume și vorbește-mi un pic despre țara ta.

Samantha se aștepta că va ajunge la asta. Dar nu credea că se va întâmpla așa de repede. Un frison neplăcut îi străbătu șira spinării, și își încrucișă mâinile în semn de apărare.

– Nu pot, crede-mă, nu vreau.

– Nu poți, sau nu vrei? întrebă Tony aplecându-se spre ea. Ce se întâmplă? De cine îți este frică?

Compasiunea lui era sinceră. Samantha ar fi jurat.

O încântă ideea să aibă, în sfârșit, încredere în cineva. Ar fi foarte tentant. Dar Samantha nu putea să-l expună pe acest om la un pericol care nu îl privea pe el. Nu ar fi corect.

– Și una și alta, spuse ea dintr-o răsuflare.

– Bun. Să luăm lucrurile altfel. Ce făceai la Regal Arms când ai văzut... „bărbatul mort"?

– Îmi cumpăram ziarul, de aici îl cumpăr în fiecare zi.

– De ce? E un chioșc chiar în colțul străzii.

Samantha ezita jenată.

– Pentru că îmi place acest hol... Îmi amintește...

În acel moment chelnerița aduse felurile de mâncare comandate, și tânăra femeie profită pentru a se întrerupe. Nu avea nici o intenție să meargă mai departe, să intre în detalii. Dar Tony își continua ideile. El începu să mănânce friptura de vită cu

legume, bău o gură de Guiness, și porni din nou ofensiva.

– Avem deja un punct comun, remarcă el. Și mie îmi place mult holul hotelului Regal Arms. De ce anume îți amintește?

– De casa bunicii mele. Când eram copil, mă duceam acolo adesea. Era un loc minunat, încântător. Tatăl meu a vândut-o după ce a murit bunica, încheie Samantha cu tristețe.

– Samantha... lasă-mă să te ajut.

– Nu am nevoie de ajutor. Scuză-mă, nu pot să mai întârzii, mâine dimineață lucrez.

– A, da? Ce anume lucrezi?

– Sunt traducătoare. Germană și franceză, dar mă descurc de asemenea și în italiană și spaniolă. Acum, mă ocup de literatură. Traduc o lucrare din franceză despre poeții simboliști de la sfârșitul secolului trecut pentru un profesor care este la pensie. Este plăcut și destul de relaxant.

Câteva secunde mai târziu, Samantha se ridică fără să-și termine mâncarea.

– Îți mulțumesc pentru masă, Tony. Dar într-adevăr, acum trebuie să plec.

Afară, frigul îi pătrunse în oase imediat. Tremura. I se părea că ceața îi umezește veșmintele.

Tony o însoți foarte firesc până la etaj. În momentul care ea vroia să-și deschidă ușa, pe culoar apăru brusc domnișoara Hunnicott.

– Domnișoară Clark...

Văzându-l pe Tony, bătrâna domnișoară se opri scurt, cu gura strânsă, semnul celei mai mari dezaprobări. Dar Tony îi surâse în modul cel mai încântător, care reuși să îi schimbe atitudinea.

– Îmi face plăcere să o văd pe domnișoara Clark cu un prieten – spuse ea pe un ton afectat.

– Mulțumesc, îi răspunse Tony, zâmbind din nou.

– Domnișoară Clark, ați primit astăzi o scrisoare recomandată, continuă bătrâna englezoaică întinzându-i plicul de format mare. Mi-am permis să semnez în locul dumneavoastră. Sper că nu vă deranjează!

– Nu, deloc. Vă mulțumesc!

Samantha cântări cu mâna plicul din hârtie groasă. Era destul de ușor. Nu avea adresa expeditorului.

– Mă întreb cine o să se mute în apartamentul de la etajul doi, comentă domnișoara Hunnicott. Să sperăm că nu vor fi vecini prea zgomotoși. Samantha își luă privirea de la plic.

– Apartamentul de la etajul doi?

– Era de închiriat de opt zile. Cred că am auzit pe noii locatari care se instalează.

– O să avem o nouă companie, spuse Samantha distrată. Noapte bună, domnișoară Hunnicott.

Intră în casă fără să se gândească să-l concedieze pe Tony, care o urma. Important era să scape de încântătoarea, dar prea curioasa sa vecină.

Îndreptându-se spre sufragerie, ea deschise plicul cu unghia.

– Scuză-mă că nu îți mai ofer o cafea. Mă simt obosită.

– Te rog. Nu mai rămân decât un minut. Vezi totuși despre ce este vorba, insistă Tony arătând spre recomandată, ar putea fi ceva important.

La prima vedere, gândi Samantha, Tony Theopoulos este la fel de curios ca vecina ei.

– E de la notarul meu, preciză ea. L-am văzut la prânz, și poate a uitat să-mi spună ceva.

Plicul conținea un altul, adresat Samanthei Smith. Tony reuși să citească numele, înainte ca tânăra să aibă timp să reacționeze.

– Smith? pronunță el foarte clar numele. Credeam că te numești Clark.

– Este... poate o greșeală. Acum, cred că ar fi mai bine să pleci.

– Bine, spuse el ridicând din umeri.

Fără să se obosească să-l mai conducă, Samantha citi rândurile care însoțeau corespondența: „Dl. Collins nefiind în birou, mi-am asumat răspunderea să vă trimit această scrisoare care pare urgentă". Semna d-na Graham, secretara notarului.

Cuprinsă de un sumbru presentiment, Samantha desfăcu al doilea plic. Pe plic era ștampila poștei de la Montreal și avea antetul de la Smith Industries. Nu era de mirare că d-na Graham a socotit că era poate ceva urgent.

În acel moment, Samantha fu cuprinsă de o agitație puternică. Nimeni de la Smith Industries nu îi trimitea scrisori prin intermediul domnului Collins. Toată lumea știa că este la Nisa și i se scria direct pe adresa Ameliei...

Degetele începură să-i tremure. Din plic scoase un pliant publicitar viu colorat. Avea în fața ochilor o ilustrată din Nisa. Peste cerul mediteranian era scris cu litere de-o șchioapă „Mincinoaso!"

– Nu se poate..., murmură ea lăsându-se să cadă pe canapea.

– Samantha? Samantha? Te simți bine?

Cu o privire rătăcită, se întoarse spre Tony.

– Credeam... credeam că ai plecat.

Își trase un scaun și se așeză în fața ei.

– Nu, am considerat că este mai bine să mai rămân! Acum, Samantha, o să-mi spui ce se întâmplă. Ești lividă. De ce îți este teamă?

Cu mișcări lente, precum un condamnat la moarte, ea se împăcă cu destinul deschizând pliantul și alte litere, ca un foc roșu, murdăreau peisajele idilice. „Nu o să te ascunzi la infinit!" citi ea. Alături, văzu un desen aproape copilăresc: o spânzurătoare, un spânzurat cu capul într-o parte. Era ceva obscen, insuportabil.

– O Doamne..., reuși să spună, ducându-și mâna la gură.

Tony îi luă hârtia.

– Cine îți trimite toate astea, Samantha? Cine, pentru Dumnezeu?

Ea își frângea mâinile cu disperare.

– M-au găsit, spuse ea în cele din urmă, știu unde sunt.

3

– Care ei? întrebă Tony punând pliantul jos. Cine te-a regăsit? De cine te ascunzi? El îi prinse mâinile într-ale sale și începu să le maseze cu blândețe.

– Nu pot să spun. Pentru siguranță, e mai bine să nu știi. Acum trebuie probabil să mă mut.

– De cât timp te ascunzi astfel?

– De aproape șase luni.

Tony nu se aștepta la un răspuns atât de direct.

– Și nimeni nu știe unde ești?

– Afară de d-l Collins, notarul meu, nimeni... Și niciodată el nu m-ar trăda... Crede-mă Tony, nu poți rămâne aici. Nu am dreptul să-ți pun în felul ăsta viața în pericol.

– Ce pericol?

– Nu pot... nu pot să-ți spun.

Ușor exasperat, Tony se ridică brusc, lovindu-se cu genunchiul de măsuța joasă. Ceașca Samanthei, care fusese uitată acolo de câteva ore, se răsturnă.

– O! îmi pare rău! exclamă el. Unde pot să găsesc un burete?

– În baie, sub chiuvetă.

Ridicând bărbia îi indică ușa. Câteva secunde mai târziu, Tony reveni și repară stricăciunile produse.

– Mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi explici. Vreau să te ajut, Samantha.

– Nu am nevoie de ajutor.

– Iar eu cred că da. Nu voi pleca înainte să știu...

– Asta nu te privește! i-o tăie scurt Samantha.

Dar nu era decât un protest pur formal. Tony se duse în baie pentru a clăti buretele.

Tânăra femeie întoarse capul spre canapea. Ce trebuie să facă? Să dispară din nou? Pentru a se duce unde? Se străduise atâta ca să i se piardă urma, cutreierând chiar Europa cu o mașină închiriată pe numele Ameliei. Își luase toate măsurile de precauție, având grijă să nu se lege de nimeni.

Iar printr-o fatalitate de-a dreptul diabolică, Anthony Theopoulos apăruse brusc în viața ei. Cum ar putea să-l apere, protejându-se și pe ea în același timp? Auzea apa curgând în chiuvetă. De ce îi trebuia atâta timp?

Samantha strânse ziarul din ajun, care căzuse pe masă, iar când aranja foile, privirea i se opri brusc pe una din fotografiile care ilustrau rubrica mondenă. Aceasta îl surprindea pe Tony, surâzând, cu un pahar în mână, îmbrăcat într-un elegant smoking. În planul din spate se distingea o adunare de persoane importante. Printre ilustrii invitați ai balului de caritate ai lui lady Thomson, se afla și celebrul director de hotel Anthony Theopoulos – se specifica în articol.

Iată un motiv în plus pentru a nu-l lăsa pe acest om să intre în viața sa! El frecventa mediile pe care ea trebuia cu orice preț să le evite. Samantha o cunoștea bine pe lady Thomson, o prietenă veche de familie. În această seară, a comis o mare imprudență ieșind să ia masa cu o persoană așa de cunoscută ca el. Cineva din paza hotelului ar fi putut foarte bine să-i identifice! Poate chiar a făcut-o...

– Cum merge?

Ea tresări.

– Ți-a luat ceva timp, remarcă ea pe un ton sec.

– Mă cronometrezi?

Tony se încruntă zărind ziarul și fotografia, dar nu făcu nici un comentariu. Detesta acest mod de a fi prezentat de ziare drept un play-boy, era tocmai ce nu ar suporta să fie.

– Să reluăm. Cine te caută? întrebă el așezându-se din nou pe fotoliu. Și de ce anume îți este teamă?

Ea încercă să protesteze, dar el o împiedică.

– Știu, nu poți să-mi spui? Dar nu crezi că a venit timpul să te confesezi cuiva?

Întrebarea păru că reține atenția tinerei femei, care în cele din urmă negă.

– Nu, e mai bine așa.

– Deci, conchise Tony ridicându-se brusc, nu am nici o posibilitate să te ajut, nu-i așa? Ei bine, noapte bună, Samantha. A fost o întâlnire... ce mai, interesantă.

După ce închise încet ușa după el, Samantha rămase destul timp nemișcată, pândindu-i pașii pe

scară. Nu o să mai revină. Era mai bine așa, atât pentru el cât și pentru ea.

Trebuia să-l uite. Semăna prea mult cu bărbații pe care-i cunoscuse, plini de succes, căutându-și mereu locul, mereu dornici să se afirme pe plan profesional sau să cucerească o femeie și mai frumoasă.

Greșeala pe care o făcuse cu Bennett era încă foarte recentă. Rana, abia cicatrizată, o făcea și acum să sufere foarte tare. Se uită din nou la pliant. Cineva descoperise deci că nu era la Nisa. Și acea persoană se folosise de Smith Industries pentru a o regăsi. Dar de ce la Londra? Smith Industries avea birouri și la Geneva și Milano. Doar dacă poate o căutase și acolo... În orice caz, misteriosul său expeditor căuta să o înnebunească. Dar nu va cădea în capcană, și nimeni nu o să știe că această scrisoare a ajuns la ea.

Asta în cazul în care nu va schimba nimic din rutina, obiceiurile ei, și dacă va fi și mai prudentă, efectul acestei scrisori va fi ca acela al unei pietricele aruncate în apă.

Problema cea mai urgentă rămânea Dubray. Samantha era sigură că l-a cunoscut. Doar dacă, era vorba de o surprinzătoare sosie?

Formă numărul de la Regal Arms Hotel și întrebă de Dl. Robert Dubray. Câteva secunde mai târziu, recepționerul îi spuse că nici un client nu era înregistrat sub acest nume.

A doua zi dimineață, când se trezi, Samantha își dădu seama că a reacționat puțin cam prea violent. În realitate, nimic nu dovedea că i s-ar fi dat de

urmă. Numai să nu fie cineva pe cale să-i pândească toate mișcările, iar cel care îi trimisese scrisoarea nu avea nici un mijloc să știe că ea o primise – biroul d-lui Collins, care servise drept intermediar, putea foarte bine să mai fi amânat expedierea scrisorii.

Îi mai trecea prin cap și posibilitatea de a telefona mătușii sale, apoi alungă această idee. Chiar dacă mătușa Olivia era demnă de încredere, ea ținea foarte mult și la Bennett. Nu ar rata ocazia să-i spună lui Bennett de telefonul Samanthei. Nu, mai bine să aștepte desfășurarea evenimentelor. Dacă va mai exista o continuare.

Samantha se opri la chioșcul de ziare din colțul străzii. Va ocoli câtva timp Regal Arms, nu din cauza lui Dubray, ci din cauza lui Tony, pe care vroia să-l evite cu orice preț. Îl regreta de altfel. Era un bărbat atrăgător, foarte serios. O persoană deosebită.

Samanthei nu-i plăcea să meargă cu metroul. Prefera să circule cu autobuzul; instalată în partea de sus a autobuzelor supraetajate, putea să profite din plin de spectacolul Londrei. Profesorul Eldrige locuia în cartierul Richmond, pe o stradă îngustă, cu pavaj neuniform, având de-o parte și de alta case frumoase din cărămidă roșie. Ajunsă în fața porții vopsite în galben, apăsă pe sonerie. În acel moment remarcă un Rover lung cu geamurile colorate care demară și dispăru la prima cotitură. Fără să-și dea seama de ce, Samantha socoti destul de ciudată prezența în cartier a acestei luxoase limuzine. Ca întotdeauna, menajera profesorului veni să o întâmpine.

– Bună ziua, domnișoară. Profesorul este în bibliotecă.

În atmosferă plutea totdeauna un parfum unic, un amestec de ceară de albine, lămâiță și de cafea proaspătă. Biblioteca, o cameră mică, care avea ieșire spre mica grădină din spatele casei, era plină de cărți, reviste, manuscrise, mărturiile unei îndelungate vieți dedicate studierii literaturii. Abia avea loc un birou, instalat în mijlocul camerei.

Când intră Samantha, prof. Eldrige își ridică capul și o studie cu ochii plini de o vioiciune pe care nu și-o pierduse odată cu vârsta. Își puse din nou pe nas ochelarii cu rame rotunde și își îndreptă șuvița de păr care îi cădea mereu pe frunte.

– Bună ziua, domnișoară Clark, o întâmpină el ridicându-se în picioare. Sunt încântat că ați putut veni în această dimineață. La vârsta mea este bine să te ferești de un program dezordonat.

– Vă rog să mă scuzați din nou pentru ieri. A fost ceva care m-a împiedicat să vin.

– Sper că nu ați pățit nimic grav?

– Nu... Dar va trebui poate să plec din oraș.

Contrariat, bătrânul profesor își încruntă sprâncenele stufoase.

– Sper că o să aveți timp să terminați munca pe care ați început-o pentru mine, nu-i așa?

Tonul era blând, fără reproș, doar îngrijorat. Samantha simți că o cuprinde neliniștea. Și-a jurat că nu o să se atașeze de nimeni. Și iată că era prinsă în capcană. Îl aprecia prea mult pe profesor pentru a nu se ține de cuvânt.

– Nu vă îngrijorați, o să termin traducerea, orice s-ar întâmpla.

Înainte de a se întoarce acasă, Samantha se opri să-și facă cumpărăturile de la magazinele Richmond. Apoi se duse în stație să aștepte autobuzul. Locul său preferat, în față, în partea de sus, era liber. Se așeză gândindu-se la conversația sa cu dl. Collins pe care îl sunase în dimineața aceea înainte să plece. Așa cum prevăzuse, nu știa nimic despre conținutul scrisorii trimise prin secretara sa, care singură luase inițiativa să o expedieze Samanthei. Tânăra femeie se liniști când află că nimeni nu se interesase de adresa ei la birou, iar dl. Collins și-a reînnoit promisiunea: nici el nici dna. Graham nu o vor da la nimeni.

Fără să vrea, Samantha se gândi la Tony Theopoulos. Era posibil că nu o să mai audă niciodată vorbindu-se despre el. Rămânea doar să înlăture regretul pe care îl simțea.

Autobuzul se opri brusc pentru a acorda prioritate la trecerea de pietoni, iar Samantha își coborî ochii spre mașini.

Era deja ora de vârf. Când plecă din nou, se auzi răsunător un claxon, la care șoferul autobuzului răspunse arțăgos. O enormă mașină neagră depăși pe dreapta trecând în forță în față. Samantha simți imediat o oarecare neliniște. Totuși, nu avea nici un motiv.

Când ajunse acasă o cuprinse oboseala. Spera să nu se întâlnească cu domnișoara Hunnicott, dar nu avu această șansă.

– Bună seara, domnișoară Clark. Știți, toată ziua a sunat telefonul la dumneavoastră. Nu am putut să-mi fac siesta.

– Îmi pare rău..., spuse încet Samantha. Nu avea nici un motiv de scuze, nu avea nici o vină. Dar un nou val de temeri o cuprinse. Cine oare putea să o sune în timpul orelor de lucru, în timp ce puținele persoane care îi cunoșteau numărul știau că nu putea să fie atunci acasă?

– Sper că scrisoarea recomandată de ieri nu v-a adus nici o veste rea? mai vru să afle vecina ei.

– Nu, mulțumesc. Bună seara, domnișoară. Samantha se grăbi să intre în casă și să închidă ușa.

Telefonul a sunat de două ori în acea seară. Prima dată, era vorba de un bărbat care vroia să laude meritele unei companii de asigurări. Samantha nu resimți decât agasare. Numărul său figura în anuar la numele „S. Clark" printre altele douăzeci.

A doua oară, nu auzi decât o tăcere scurtă, urmată imediat de ton.

*

* *

Cedând la insistențele profesorului Eldrige, care era grăbit să-și termine proiectul, Samantha acceptase să lucreze cu el în acea sâmbătă. Când se întoarse acasă, spre sfârșitul după-amiezii, în fața ușii sale, dădu peste un polițist care discuta aprins cu domnișoara Hunnicott. Pe hol răsuna vocea ascuțită a domnișoarei.

– O! este o vecină tare drăguță, nu ca tinerele din zilele noastre, cu muzica lor urlătoare și cu părul roșcat. Ea este foarte discretă, foarte...

– Bună seara, domnișoară Hunnicott! spuse Samantha mai tare decât era necesar.

– O! domnișoară Clark. Domnul inspector vă aștepta...

Polițistul o salută.

– Domnișoara Samantha Clark?

Cu toate că inima îi bătea să iasă din piept, tânăra făcu tot ce-i stătea în putință pentru a nu lăsa să se vadă panica în care intrase. De ce se temea cel mai tare, era să se facă cunoscută de poliție.

– Da, răspunse ea. Despre ce este vorba?

– Îmi permiteți să intru? Nu o să vă rețin mult timp...

Cum Samantha era de acord, se întoarse spre domnișoara Hunnicott.

– Vă mulțumesc pentru ajutorul dumneavoastră, domnișoară.

Făcându-și gura pungă, a nemulțumire, vecina închise ușa, înțelegând că nu mai era nevoie de ea.

Samantha îl invită pe polițist să intre în casă. Totuși el rămase câteva secunde în pragul ușii, privind apartamentul cu o indiferență care nu o înșela. Era sigură că el înregistra totul, mai ales puținele obiecte personale pe care le avea.

– De cât timp locuiți aici?

Samantha era gata să parieze că obținuse deja această informație de la domnișoara Hunnicott.

– De aproape cinci luni.

– Sunteți proprietara apartamentului?

– Da.

– Cred că aceste apartamente nu sunt prea ieftine.

Era clar că începea interogatoriul. Oare știa că era canadiancă? De ce nu îi cerea actele? Și, mai întâi, de ce anume o bănuia?

– Am moștenit un mic capital de la bunica mea, explică Samantha.

– Și sunteți traducătoare, nu-i așa?

– Da. Scuzați-mă domnule inspector, dar ce problemă aveți cu mine?

În loc să răspundă, el își pironi ochii pe o sacoșă din plastic agățată în bucătărie.

– Vă faceți cumpărăturile la Laly Maid Market de la Richmond? Este departe de aici!

– Lucrez în acest cartier. Pentru mine este mai practic să-mi fac cumpărăturile de unde lucrez, la o oră la care este mult mai puțină lume.

– Ați fost astăzi acolo?

– Nu, am ieșit mai târziu decât de obicei și am venit direct acasă.

– Deci nu erați în magazin la ora 15?

– Nu, la ora 15 eram la profesorul Eldrige.

Samantha avu o ciudată impresie că el era deja la curent.

– Profesorul Eldrige are o menajeră, pe doamna Howard. Ați văzut-o înainte să părăsiți casa?

Unde vroia să ajungă? Cu stomacul făcut ghem, tânăra femeie suporta din ce în ce mai puțin această incertitudine.

– Nu. Doamna Howard a plecat să-și facă cumpărăturile de la Lily Maid chiar spre ora 15... Puteți să-mi spuneți ce ascundeți?

– Nimic în mod special, domnișoară Clark.

Calmul polițistului devenea de nesuportat. Luptându-se cu panica care amenința să o cuprindă,

Samantha își șterse pe furiș palmele transpirate de fustă.

– Îi cunoașteți pe dușmanii dumneavoastră? o întrebă vizitatorul său.

– Dușmani? Nu, de ce aș avea dușmani? Și, de altfel, nu am nimic de ascuns.

– Știu că nu aveți nimic de ascuns, domnișoară Clark, dar vă sfătuiesc totuși să fiți prudentă. La Lily Maid, în această după-amiază, a avut loc o tentativă de răpire. O femeie a fost băgată cu forța într-o mașină, un Rover negru. Cineva a văzut o armă... Bineînțeles, ca întotdeauna în acest gen de treburi, martorii spun tot felul de lucruri. Dar doamna Howard a venit la comisariat să dea o declarație. Era convinsă că femeia răpită, erați dumneavoastră.

Un Rover negru..., se gândi cu groază Samantha. Dar poate nu era decât o simplă coincidență.

– Eu?

– Ne-am dat seama că ne-am înșelat după aceea, când adevărata victimă a venit să depună plângere.

– Dar de ce doamna Howard a crezut că eram eu? se neliniști Samantha. Știa doar că eu mă aflam la profesor, nu?

Polițistul clătină din cap.

– S-a gândit că ați plecat poate mai devreme decât era prevăzut. Văzându-vă, eu personal îi înțeleg nedumerirea. Victima vă semăna foarte mult.

– Și... ce i-au făcut?

– I-au furat geanta și i-au dat drumul. Ea a prevenit imediat poliția... Pentru moment nu i-au găsit pe răpitori, dar, cu această asemănare, ne întrebăm dacă nu ați fost vizată dv.

– Nu cred, inspectore. Nu văd cine ar avea intenția să mă răpească.

– Fiți totuși prudentă, domnișoară Clark. La revedere, și mulțumesc pentru informații.

Ce informații? se întrebă Samantha închizând ușa după polițist. Nu a spus nimic, din contră, deși deținea detalii cel puțin tulburătoare. Așa deci, un Rover negru care îi amintea de cel pe care îl văzuse în fața casei profesorului Eldrige. Oare e posibil să o fi urmărit? Dacă da, încercaseră să o răpească; dar s-au înșelat asupra victimei, cum bănuia de altfel și poliția.

Dintre toate, detaliul care o frământa, era faptul că au furat geanta. În mod evident, răpitorii erau interesați de conținutul ei... de actele care ar fi putut să le găsească și care le-ar fi dat dovada că Samantha Clark era de fapt Samantha Smith. Cineva deci dăduse de urma ei. Cineva care nu putea fi decât Bennett. Și acum, Samantha trebuia să se aștepte la tot ce era mai rău.

4

Tony lăsă să treacă două zile – două zile în care Samantha continua să îi bântuie gândurile la fel de mult. Accentul, ca și secretele ei îl intrigau, în timp ce frumosul ei chip cu ochii de un gri metalizat îl obsedau. Neliniștea ei permanentă trezea în el instinctul de protecție. Dar mai era ceva. Era posibil ca ea să aibă vreo legătură cu zvonurile care circulau de vreo șase luni, la Londra și la Montreal, privind un atentat. Prezența ei la Regal Arms era oare o simplă coincidență, sau făcea parte dintr-un plan? Dacă venea de la Montreal, și era într-adevăr traducătoare, era probabil la curent cu acordurile care se pregăteau între Europa și Canada. Conferința privind schimburile comerciale mai fuseseră o dată amânată – la Paris –, după ce serviciile de securitate descoperiseră scurgeri de informații îngrijorătoare. Din această cauză, în ultimă instanță, se hotărâse ca reuniunea să aibă loc la Londra. Tony nu putea să neglijeze nici cel mai mic detaliu care ar fi riscat să amenințe buna desfășurare a operațiunilor. Nici măcar pe Samantha Clark, așa inocentă cum părea. De cîteva săptă-

mâni, datele despre acest eveniment fuseseră ținute în secret, dar presa începuse deja să emită ipoteze. Când totul se va face public, pericolul se va contura și mai mult.

În orice caz, era clar că Samantha ascundea ceva.

Contradicția între ceea ce vroia să pară și comportamentul ei era mare. De bună seamă, și-a ales poate o înfățișare ștearsă pentru a-și găsi mai ușor de lucru dar putea la fel de bine să ascundă ceva mult mai serios.

Samantha era mult mai bogată decât lăsa să creadă simplitatea îmbrăcămintii. Era suficient să vezi apartamentul unde locuia. Destul de mare, acesta era situat într-un cartier unde prețul pe metru pătrat era cu mult ridicat peste medie. Tony nu știa dacă era închiriat sau dacă îl cumpărase, dar și într-un caz și în altul, cheltuielile care decurgeau ar fi trebuit să depășească cu mult posibilitățile unei traducătoare.

Baia îi aduse alte mărturii. Produsele cosmetice pe care le zărise erau dintre mărcile cele mai scumpe; flacoanele de cristal conțineau cele mai bune parfumuri franțuzești și englezești. Puțina lenjerie care era întinsă la uscat deasupra băii, era din mătase și dantelă. Dar îmbrăcămintea exterioară a Samanthei era simplă și comodă. Lui Tony i-ar fi plăcut să umble puțin în dulap, dar nu îndrăznise.

După ce s-a întors acasă, un gând nu-i dădea pace: fotografia care îi apăruse în The Times. Nu cumva citind articolul care o însoțea îi dăduse Samanthei ideea de a provoca o întâlnire? Articolul preciza că el era din Montreal. Nu, nu se potrivea.

Ea leșinase într-adevăr. Și nu făcuse nimic ca să se cunoască mai bine, ba dimpotrivă.

În mod cert, nu reușea să deslușească personajul. Chiar dacă nu avea nici o legătură cu conferința, rămânea totuși un mister.

Vineri și sâmbătă, în timp ce lucra la organizarea prestigioasei reuniuni, ea era mereu prezentă în gândurile lui. Spre orele 22, ceru la room service-ul hotelului un sandviș. Zâmbind, se gândea la modul în care ar fi putut să-și petreacă seara; refuzase o invitație la ducesă și mai multe propuneri ceva mai intime din partea unor femei care nu ascundeau faptul că îl doreau. Munca era cea mai bună scuză pe care Tony putea să le-o ofere.

În timp ce profita de această pauză, imaginea Samanthei îi reveni cu brutalitate. Era clar, imaginea tinerei femei nu îi dădea pace! Și nu vedea decât un singur mod de a scăpa odată pentru totdeauna de această obsesie.

Ridică receptorul și formă numărul pe care îl memorase fără să vrea.

Când îi auzi vocea gravă și melodioasă se tulbură foarte tare.

– Samantha, sunt eu Tony. Ce spui de o plimbare mâine?

O să plouă. A fost soare toată săptămâna, și iată că acum dispărea tocmai în această dimineață!

Nervoasă de când se sculase, Samantha îl băgă în casă pe Bagheera și îi dădu să mănânce. Apoi făcu un duș, își puse niște blugi și un pulover. Era cu gândul în altă parte. Nu se gândea decât la ce o să facă. După tot ce hotărâse, de ce acceptase invitația

lui Tony? Știa că făcuse o prostie. Dar când i-a auzit vocea, atât de caldă, nu a putut să reziste. O plimbare părea ceva inofensiv. Avea atâta nevoie de un repaus...

Tony, din păcate, avea un mare defect: curiozitatea. Toată ziua o să fie ținta întrebărilor lui. Va trebui să fie vigilentă.

Seara trecută, Samantha îi telefonase Ameliei la Nisa. Prietena ei îi confirmase că nimeni nu se interesase de ea. De altfel, Amelia se închisese în vila ei pentru a-și pregăti viitoarea expoziție și nu văzuse pe nimeni de vreo cincisprezece zile, afară doar de un turist rătăcit care se oprise să ceară informații despre traseul lui.

Indidentul de la supermarket o neliniștea în continuare. De fapt, putea să fie doar o stranie coincidență. Dar ținând cont și de mesajul de pe pliant, episodul lua o amploare amenințătoare. Fără îndoială, era înțelept să îl ia în considerație. Totuși nu era un motiv să se înmormânteze în apartamentul ei: dacă cineva era într-adevăr decis să o găsească, niște pereți nu ar putea să o ascundă multă vreme. Poate că o mică schimbare a obiceiurilor zilnice i-ar mai șterge urma. Profesorul Eldrige era o persoană foarte matinală. Ar putea să-i propună să înceapă cu două ore mai devreme activitatea lor zilnică și să-și decaleze astfel programul...

Între timp, această ieșire cu Tony îi va schimba, timp de o zi, starea de spirit, îi va da iluzia unei vieți normale.

Ora 9,25. El o să fie acolo în cinci minute. Bagheera se instalase într-un fotoliu din salon pentru a-și reveni după o noapte agitată. Când

Samantha îl bătu ușor pe cap, el nu catadicsi decât să-și ridice o pleoapă, apoi își băgă nasul între labe. Ea își luă geanta, vesta și ieși.

– Bună ziua.

Surprinsă, Samantha care cobora scările se întoarse.

– O, bună ziua.

Tânărul era aproape de înălțimea și de vârsta ei. Era un tip brunet, cu păr ondulat, iar cu surâsul lui prietenos, părea dezinvolt, simpatic chiar. El îi arătă cu degetul etajul superior.

– Tocmai m-am mutat la etajul doi. Nu m-am întâlnit până acum cu prea mulți vecini. Mă numesc Jason Wheeler. Dar dv.?

Avea o frumusețe tinerească, aproape inofensivă. Samantha vru să răspundă.

– Mă numesc... scuzați-mă, o să întârzii. La revedere.

Coborî în viteză ultimele trepte și nu se opri pe trotuar decât o dată, ca să-și tragă răsuflarea. Tipul acesta o speriase brusc. Părea inofensiv, bineînțeles, dar când o întrebase cum o cheamă, ceva din expresia ochilor lui o tulburase.

Avea ochi negri, lipsiți însă de căldura pe care o aveau ochii lui Tony. Privirea îi era dură, scrutătoare, și avea un mod ciudat de a o măsura, care o înspăimântase pe Samantha.

Încă o mai treceau fiorii. De altfel, ce o făcea să aibă încredere în Tony? Era mai bine să fie prevăzătoare și să se gândească mai târziu la asta. Între timp, putea totuși să petreacă câteva ore plăcute cu el dar fără să uite că în viața sa nu mai

era loc pentru un bărbat. Nu trebuia să mai cadă încă o dată în capcana sentimentelor.

El o aștepta lângă un Citroën alb. Când o văzu ieșind, bătăile inimii începuseră să se accelereze. Se îndrepta spre el cu pași ușori. Ea avea un aer energic, dezinvolt, care contrasta în mod ciudat cu pieptănătura serioasă și ochelarii care îi dădeau o aparență severă – în spatele cărora se ascundeau ochii atât de frumoși.

– Ai întârziat, spuse el în mod neașteptat. Și se gândi imediat că nu a mai fost atât de neîndemânatic de la prima sa întâlnire cu o fată. Atunci avea cincisprezece ani...

– Doar cu un minut sau două! protestă ea râzând.

Tony îi deschise portiera mașinii. De abia se instalase când pe parbriz apărură stropi fini de ploaie.

– Unde mergem?

– Mai întâi într-un mic orășel din Surrey, la Swinvington. Trebuie să vizitez un hotel care tocmai a fost pus în vânzare. Ar putea să fie interesant pentru compania noastră. După asta, îți stau la dispoziție.

– Ce păcat că plouă! Am fi putut să mergem la un picnic.

– Se întâmplă exact ca la Vancouver. Înainte să vin aici am stat acolo cinci ani. Toată săptămâna era frumos, iar în fiecare week-end ploua.

Hotelul a fost o adevărată decepție. Era o construcție de dimensiuni mici, care arăta lamentabil, cu un bar din care emanau mirosuri de bere acrită și de transpirație umană. Proprietarii erau în stare să facă orice ca să se debaraseze de el.

Când Tony se îndrepta spre mașină, agentul imobiliar continuă să insiste, agățându-se practic de brațul lui.

– Dar gândiți-vă la amplasament, domnule Theopoulos! Nu o să mai găsiți o poziție așa de bună.

– Îmi pare nespus de rău, nu este tocmai ceea ce căutam.

Politețea pe care o folosise în exprimarea regretului făcea dovada, se gândea Samantha, a unei fermități deosebite. Când demară, el se scuză încă o dată față de agentul care se ținuse după ei, și care îi privea de sub umbrelă cu un aer demn de milă.

– Nu este vorba de starea în care se află, continuă Tony, dar construcția este prea mică. Chiar dacă era într-o stare mai bună nu mi-ar fi convenit.

De jur împrejur, câmpia părea strivită sub ploaie.

Întinderi de verdeață se pierdură în zare, presărate ici și colo de câteva oi strânse una de alta care tremurau sub copaci și de câteva cătune răzlețe. Lumina farurilor strălucea pe asfalt.

– Proprietarii sunt bătrâni. Sunt grăbiți să se retragă, dar mă îndoiesc să reușească să vândă destul de scump ca să-și poată asigura un venit mulțumitor.

– E adevărat că este bine situat? întrebă Samantha.

Tony răspunse printr-o ridicare de umeri destul de elocventă.

Puțin mai departe, intrară într-un sat cu case din piatră cu acoperișuri din paie de-o parte și de alta a șoselei.

– Locul e pitoresc, dar mult prea departe de șosea. Dacă e să ne luăm după starea jalnică a clădirii, înseamnă că afacerile nu merg deloc bine de ani de zile... Dacă am lua masa aici? întrebă Tony indicând firma unui han.

– Bună idee, mi-e foame!

Prea nervoasă să mănânce ceva, Samantha nu mai mâncase nimic de la masa de prânz din ajun. Tony se opri în fața hanului, și se încruntă când zări parcat un Mini albastru.

– Ia te uită, este curios, remarcă el. Această mașină era la Swinvington, aproape de hotel.

Samantha simți că o cuprinde o senzație neplăcută de rău.

– Nu este cumva mașina agentului imobiliar? sugeră ea.

– Nu, nu mai era acolo când am plecat... Poate este vorba de persoane ca noi, care nu prea au apreciat aspectul așezământului și au preferat să mănânce în altă parte.

Era un amănunt neînsemnat dar, când intră, Samantha simțea un nod în gât. Dintr-o privire rapidă, trecu în revistă toți clienții așezați la mese. Nici o figură nu i se părea cunoscută. Dar Bennett putea foarte bine să pună pe cineva să o urmărească, o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată.

Hanul era întunecos. Nici chiar în zilele cele mai însorite, ferestrele învechite, cu geamuri nesterse, nu lăsau probabil să treacă prea multă lumină, iar cu cerul ăsta înnorat, ai fi zis că ești în plină noapte. Din fericire, în șemineul destul de mare ardea focul.

Tony făcu comanda la han și o însoți pe Samantha până la masă, aproape de foc. Ea începu imediat să contemple flăcările. Despre ce o să vorbească oare? se întreba ea. Atunci când nu poți să vorbești despre diverse aspecte din trecut, este foarte greu să găsești subiecte generale de conversație.

Tony îi respectă tăcerea dar atmosfera deveni repede încordată. Din ce în ce mai nerăbdător, bătea nervos darabana pe marginea mesei.

Când Samantha suspină, nu putu să se mai abțină și o întrebă:

– La ce te gândești?

– La nimic..., răspunse ea surâzând. Scuză-mă, nu pot să fiu o companie prea veselă. Poate și din cauza timpului: nimic mai ușor să te întristezi pe un astfel de timp.

Ospătarul le aduse felurile de mâncare comandate, o supă de legume și sandvișuri cu brânză. Ei mâncară repede, ca și cum și-ar fi dat seama că această ieșire era o greșeală și că erau la fel de grăbiți și unul și celălalt să pună capăt acestei întâlniri. Când se întoarseră la mașină, ploua mult mai tare. Mini-ul albastru dispăruse.

– În orice caz, remarcă Tony, nu era a unui client aflat în han. Nu am văzut pe nimeni ieșind.

Încă o coincidență tulburătoare, se gândea Samantha. Mașina a apărut în două reprize pe traseu. La fel ca și Roverul negru, săptămâna trecută, și în ambele cazuri, ea nu a avut prezența de spirit să noteze numărul de înmatriculare.

– Era poate cineva care făcea o vizită la una din casele învecinate, sugeră ea.

– Poate.

Porniră din nou pe șoseaua îngustă și șerpuitoare, sub ploaia necontenită care făcea practic invizibil peisajul înconjurător, specific zonei colinare. Tony conducea pe stânga cu o ușurință surprinzătoare.

Chiar și după cele șase luni petrecute în Anglia, Samantha avea mereu impresia că nu este pe partea corectă a drumului. A tresărit când i-a propus să preia volanul, dar și-a revenit repede.

– Nu, mulțumesc. Îmi place foarte mult să conducă altcineva, iar eu să mă bucur de priveliștea peisajului.

– În ce privește peisajul, astăzi nu e prea mare lucru de văzut. Poate nu ești obișnuită cu aceste șosele?

Tony îi pusese această întrebare pe un ton mai dur decât ar fi vrut. De fapt, era măcinat de sentimentul de frustrare: era imposibil să scoți vreo informație de la Samantha! La toate întrebările lui, oricât de delicate și inofensive ar fi fost ele, ea opunea tăceri sau răspunsuri evazive!

Samantha își mușca buza. A riscat. Cât le mai rămăsese până la Londra, ea putea în continuare să se eschiveze și să spere că se va descurca. Dar de data asta, în mod sigur, nu o să-l mai revadă pe Tony. Ridicându-și bărbia, îi aruncă o privire trufașă, după care își concentră atenția asupra șoselei măturată de șuvoaie de apă.

– Știi, eu conduc de la vârsta de șaisprezece ani și... Tony, atenție!

Apărând brusc de pe un drum transversal, un camion gri venea drept spre ei. Tony n-a mai avut

timp decât să răsucească de volan. Pneurile alunecaseră pe asfaltul umed, aruncând mașina pe partea cealaltă a șoselei, lângă un dâmb. Reuși să recapete controlul asupra autovehiculului, evitând astfel în ultima secundă o coliziune puternică.

Samantha își acoperise fața cu mâinile. A urmat o izbitură puternică, și a auzit un zgomot îngrozitor. Mașina s-a răsucit pe loc, o dată, de două ori, apoi s-a oprit pe marginea șanțului.

Când Samatha avu în sfârșit curajul să deschidă ochii, ea constată că mașina părea aproape neatinsă, dar era într-o poziție ciudată, cu partea din față în sus. Camionul dispăruse în spatele perdelei de ploaie care îi înconjura.

Cu fața lividă, cu buzele strânse, Tony stătea nemișcat ținându-și mâinile încleștate pe volan.

– N-ai pățit nimic? întrebă el în cele din urmă.

O întrebase fără să-și întoarcă capul.

Samatha își întinse picioarele unul câte unul.

– Nu, nimic, răspunse ea, râzând nervos. Noroc că am avut centurile de siguranță...

– Da, din fericire.

Șocul incidentului se făcu simțit abia când Samantha coborî din mașină. Picioarele îi tremurau atât de tare încât a trebuit să se agațe de mânerul portierei ca să nu-și piardă echilibrul. Totul se învârtea în jurul ei, și se întrebă dacă nu o să leșine din nou. Dar potopul de apă rece ca gheața care se revărsă asupra ei o făcu să-și revină.

– Uite umbrela, îi strigă Tony, aproape aruncându-i-o, după care trânti portiera.

– S-ar fi putut... să se întâmple și mai rău, spuse ea cu o voce slabă, pe care ploaia o acoperea.

După zgomotele din momentul impactului, Samantha s-ar fi așteptat ca mașina să arate într-o stare jalnică. Dar numai spatele vehicolului se izbise de camion, în momentul derapării.

– Da. Am fi putut să murim.

Tony îi smulse umbrela, pe care nu o deschisese, nici măcar dintr-un gest reflex. Acum, după ce spaima trecuse, era într-adevăr nervos. Fără să vrea, Samantha simțea nevoia să se disculpe.

– Nu este vina mea...

– Nu am spus că e vina ta! Dar acum, Samantha, o să-mi spui ce se întâmplă! Deci, cine te urmărește?

Tânăra simți că începe să-i bată cu putere inima, iar un val de căldură i se răspândi în tot corpul, cu tot frigul care era afară.

– Ce te face să crezi că mă urmărește cineva? Nu am nici o legătură cu accidentul...

– A, nu? Ei bine, eu cred că nu se întâmplă lucruri prea normale în jurul tău. Până nu demult era un Mini albastru, acum camionul ăsta. Și, cu siguranță nu eu sunt cel vizat. Samantha, vreau adevărul.

Adevărul? Există oare vreun adevăr? Până acum, nu au fost decât amenințări și supoziții.

– Nu pot. Crede-mă. Toate astea... ar putea să fie periculoase pentru tine.

– Dar pentru Dumnezeu, sunt deja periculoase! se înfurie el. Nu vezi?

Cu umbrela într-o mână, cu cealaltă mână o prinse de umăr. Samantha își dădu seama cu stupoare că și el tremura.

– Au încercat să te omoare. Camionul venea direct spre tine, se îndrepta spre locul de lângă șofer.

Intrată în panică, ea mai încerca cu disperare să nege.

– Nu...nu...

– Ba da, Samantha. Te rog deci, spune-mi adevărul. Vreau să te ajut.

Refuză din nou. Tony se crispă și se hotărî să nu mai insiste pentru moment.

– Bine, o să mai vorbim.

Puțin timp după aceea, trecu o mașină, care îi conduse până la ferma cea mai apropiată. Reveniră apoi cu un tractor care scoase cu ușurință Citroënul din șanț. În afară de caroseria din spate, mașina nu fusese avariată, și putură să plece cu ea.

Drumul de întoarcere se făcu într-o liniște apăsătoare.

Când ajunseră în dreptul locuinței Samanthei, Tony îi mângâie ușor obrazul înainte să se aplece să-i deschidă portiera.

– Vreau să știu adevărul, Samantha. Mă întorc într-o jumătate de oră, cât îmi ia ca să mă schimb.

– Tony...

Ea înțelese că nu mai putea să se ascundă mult timp. Ar fi fost în stare să reziste la un interogatoriu brutal, dar nu avea nici o armă, nici un mijloc să reziste la delicatețea și blândețea acestui bărbat.

– Ei hai, o încurajă el trecându-i ușor degetul peste buze. Nu te teme! Nu vreau decât să te ajut.

Pe scări, nu se întâlni cu nimeni. Când ajunse în casă, închise ușa de două ori și se duse să facă un duș fierbinte. Recăpătându-și vioiciunea, tocmai își

punea un pantalon de trening și un pulover gros, când începu să sune telefonul. Se duse repede să răspundă, convinsă fiind că era Tony care nu mai putea să vină.

Dar ceea ce auzi când ridică receptorul îi produse o spaimă de moarte.

– Data viitoare, spuse o voce monotonă, nepământeană, nu o să mai dau greș.

5

Data viitoare, nu o să mai dau greș.
Ecoul acestei voci stranii, asexuate, îi răsuna în minte, Samantha înmărmurită de spaimă, se lăsă să cadă în fotoliu, Bagheera, ca de obicei era afară, și nu se putu bucura nici măcar de prezența lui.

Când sună interfonul, ea tresări ca la un șoc de descărcare electrică. Clănțănind din dinți, ea apăsă butonul.

– Sam? Eu sunt, Tony.

Tony. Tony, cu gesturile lui prevenitoare, cu zâmbetul lui cald. Nici nu îi trecu prin minte să nu îi deschidă. Număra doar secundele, până să ajungă sus. Și apoi, când bătu încet în ușă, ea începu din nou să tremure. Îi deschise și nu putu să se împiedice, înainte să închidă ușa, să nu arunce o privire pe culoar.

Speriat de expresia ochilor ei, o apucă de umeri.

– Samantha? Ce se întâmplă, pentru Dumnezeu?

Cum ea întârzia să răspundă, o scutură un pic.

– Hai, spune odată!

Tânăra femeie își mușca buzele ca să nu plângă, să nu se arunce în brațele lui și să se lipească de el.

I se părea atât de puternic și de protector... Deodată, fără voia ei, lacrimile îi țâșniră. Își lipi obrazul de vesta lui Tony, deja udată de ploaie.

– O, Tony, mi-e așa de frică! Mai întâi pliantul, apoi întâmplarea de la supermarket, accidentul și acum...

El o conduse până la canapea, mângâind-o pe spate.

– Ei hai, Samantha, sunt aici. Nu trebuie să te temi de nimic.

Într-un gest de disperare, îl îmbrățișă.

– Ascultă-mă puțin, spuse el cu blândețe. Îmi pare foarte rău că m-am comportat brutal în după-amiaza aceasta, dar am fost tulburat. A fost cât pe ce să fim omorâți, și nici măcar nu știu pentru ce... Dar ce s-a întâmplat la supermarket? izbucni el deodată. S-a întâmplat ceva despre care nu mi-ai vorbit?

Atunci Samatha își dădu seama că nici nu i-a pomenit despre acest incident. Adevărul e că ea i-a ascuns totul. Îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba, iar Tony trase aceleași concluzii ca și ea.

– Cineva vrea să știe adresa exactă unde locuiești. Cine, Sam? Și de ce nu mi-ai spus nimic până acum? Cel puțin, aș fi putut să fiu pregătit pentru ce a urmat în după-amiaza asta.

Tremurându-i bărbia, ea ridică ochii spre el.

– Nu a fost un accident.

– Nu, știu... Ce s-a întâmplat de atunci? Păreai tulburată când am venit.

– Telefonul...

– Cineva te-a amenințat la telefon, asta e?

Samantha își recăpătă stăpânirea de sine și se desprinse din brațele lui Tony pentru a se ridica. Se duse să-și ia o batistă de hârtie. Plânsul nu ajută la nimic. Să prevină poliția ar fi fost un lucru înțelept. Dar acele amintiri îngrozitoare o obsedau: Dubray zăcând într-o baltă de sânge, fața glacială a lui Bennett Prince în timp ce curăța pardoseala. Dacă ar amesteca poliția la toate astea, pericolele care o amenințau deja ar fi și mai mari.

Doar că trebuia să povestească cuiva, să se confeseze. Presiunea era mult prea mare pentru un singur om.

– Bine, spuse ea cu o voce aproape normală. O să-ți povestesc tot. Ai dreptate, nu sunt englezoaică. Sunt din Montreal. Numele meu nu este Clark, ci Smith...

Pentru o clipă, Tony avu impresia că asistă la o metamorfoză, ca și cum Samantha s-ar fi dedublat și ar fi devenit altă persoană. Încet, încet, în vocea sa nu mai rămase decât o insesizabilă urmă de accent englezesc, comportamentul ei fiind complet schimbat. Își recăpătase acea demnitate aproape trufașă, care îl impresionase atât de mult la prima lor întâlnire, în holul de la Regal Arms Hotel.

– Am rupt logodna cu un bărbat care se numește Bennet Price.

– De la Price Entreprises? întrebă deodată Tony.

Samantha îngheță. Iar teama că Tony ar putea să aibă vreo legătură cu Bennett se strecură în sufletul ei ca un ghimpe.

– Îl cunoști?

– Nu personal, dar este o personalitate cunoscută în lumea afacerilor. Totuși nu lucrăm în același domeniu.

Bennett Price. Pronunțarea acestui nume a fost un șoc pentru Tony. Dar vroia să afle mai multe.

– Și ce s-a întâmplat? Price nu s-a comportat cum trebuie?

– Nu... în fine, nu știu. Nu l-am mai revăzut... Este vorba despre altceva...

Cu o voce monotonă, ea îi povesti scena la care a fost martoră în casa tatălui ei, a doua zi după înmormântarea acestuia.

– Pe Dubray l-am văzut în lift, spuse ea.

– Înseamnă că n-a murit.

– Părea mort cu adevărat! se indignă ea. Totul era atât de oribil. Bennett și ceilalți acționau cu un sânge rece ieșit din comun. Ca și cum tot ce se întâmpla era ceva obișnuit...

Fu scuturată de fiori, iar Tony o strânse în brațe. Legănând-o, încerca să o liniștească și să-i oprească tremuratul.

– Acum, toate au trecut.

– Nu... nu. Sunt pe urmele mele, Tony.

– Dar acum, eu sunt aici, și o să te ajut. Povestește-mi tot. Oamenii aceia au discutat, s-au certat?

Samantha încercă să-și amintească. În timp ce imaginile care compuneau scena rămâneau nealterate, sunetele se pierdeau într-o ceață nedefinită.

În timpul nopților în care nu putea să doarmă, ea încercase de mai multe ori să-și amintească cuvintele care au fost pronunțate atunci.

– Am auzit deschizându-se și închizându-se ușa, apoi voci. Mai multe voci. Am recunoscut-o pe cea a lui Bennett, și m-am întrebat ce căuta acolo. Despre el se știa că era plecat într-o călătorie. Tocmai coboram, când un altul a strigat ceva ce nu am putut să înțeleg. Bucla pe care o forma scară mă împiedica să văd bine, dar s-a auzit un zgomot sec ciudat, apoi o bufnitură surdă ca a unui corp care cade... O, Tony, dacă m-au găsit...

El o strânse și mai tare în brațe.

– Sunt aici, Sam. Dar dacă nu te-au văzut de unde știu că erai acolo în acel moment?

– De la mătușa Olivia. Imediat, am avut o intuiție fantastică care m-a avertizat că Bennett o să afle și că o să încerce să mă facă să tac. Prin toate mijloacele.

– Atunci, ai fugit. Nu te-ai gândit că ar putea exista o explicație mai puțin... dramatică la ce ai văzut?

Într-adevăr Samantha ar fi putut să privească altfel lucrurile dacă Claude Germain nu ar fi fost de față. El reprezenta un real pericol. Pentru o persoană cum era Claude Germain, oricine îl incomoda era condamnat dinainte.

– Dacă Dubray nu era decât rănit, spuse ea cu o voce stearsă, de ce nu au chemat atunci o ambulanță?

– Ca să nu piardă timpul. Poate l-au dus direct la spital.

– Da... Dar de ce Bennett anunțase cam peste tot că urma să plece într-o călătorie până la sfârșitul săptămânii? Însemna că nu l-aș mai fi văzut până la căsătorie. Și apoi privirea pe care o avea, când s-a

uitat spre scară... Nu era Bennett pe care îl cunoșteam. Era altcineva. Înspăimântător.

– I-ai vorbit, înainte să părăsești orașul?

– Nu. Mi-era prea teamă. Am sunat numai la biroul lui să mă asigur că nu eram victima unei groaznice neînțelegeri. Iar secretara lui mi-a confirmat că era plecat. Am înțeles imediat că situația era periculoasă. I-am lăsat lui Bennett câteva cuvinte și i-am scris mătușii Olivia, explicându-i că aveam nevoie de o vacanță. Același ,mesaj i l-am lăsat și lui James Michaels, cel care îl înlocuiește pe tatăl meu în conducerea de la Smith Industries. James a fost totdeauna ca un unchi pentru mine și, în mod ciudat, opusul mătușii Olivia, nesimpatizându-l niciodată pe Bennett. Cred că a fost bucuros când a aflat că am rupt logodna...

Samantha începu să povestească despre călătoriile ei prin Europa, amintind de aranjamentele pe care le făcuse cu Amelia și cu dl. Collins.

– Mi-am schimbat culoarea părului la Toronto.

– Bennett era genul de om răzbunător? întrebă Tony.

– Ei bine, într-o altă perioadă, aș fi răspuns că nu. Știa să se facă plăcut. A reușit în afaceri pentru că are darul de a cuceri oamenii, de a-i face să fie de părerea lui. Dar cu mine sau cu prietenii lui cei mai apropiați, i se întâmpla să fie închis, prost dispus... chiar coleric. În orice caz, este o persoană intransigentă.

– Și te gândeai să te căsătorești cu el?

– Ei, este un om de afaceri renumit și respectat, iar căsătoria noastră era considerată ca o alianță potrivită.

– Deci, o căsătorie de interes?

La început, Bennett i s-a părut a fi „partenerul" ideal pentru o căsătorie. După o relație dezastruoasă cu un prinț italian fără bani întâlnit în Elveția, pe când era în ultimul an la colegiu, Samantha evita vânătorii de zestre. Bennett era bogat și avea un șarm deosebit. Totuși, pe măsură ce se apropia data căsătoriei, avea o senzație neplăcută că ceva nu era tocmai în regulă.

– O căsătorie pur și simplu, replică ea cu o ușoară agresivitate. Să spunem că amândoi eram foarte lucizi.

– Iar familia era de acord, fără îndoială. Cunosc genul ăsta de familii din Westmount. Școli bune, cariere strălucite și, în sfârșit, căsătorii bune.

– Mărturisesc că toate astea cântăreau mult pentru mătușa mea. Ea m-a crescut, împreună cu bunica mea. Mama mea a murit când eu aveam doi ani. Mătușa Olivia îl apreciază mult pe Bennett. Intenționam să o rup cu el înainte de moartea tatălui meu... Dar nu era ușor. Mai anulasem deja două logodne, și îmi era greu să recunosc că aveam un nou eșec.

În alte circumstanțe, gândea tânăra femeie, surpriza care se putea citi pe fața lui Tony, ar fi făcut-o să zâmbească.

– Logodită de trei ori? se miră el. Scuză-mă, dar asta... asta nu ți se potrivește, Samantha!

– Știu... M-am schimbat. Nu sunt în pericol să se mai repete. Era cât pe ce să mă căsătoresc cu un prinț italian care încerca să facă totul ca să-i strălucească din nou blazonul. Un leneș care nu visa decât să schieze la Sant-Moriz, să facă croaziere în

Antile, și care avea o mare aversiune pentru muncă. Nu jefuise numai averea familiei, ci deasemenea pe cea a unei văduve destul de bătrâne, cu care se căsătorise și care avusese bunul simț să moară la doi ani după căsătoria lor.

Bineînțeles, toate astea le-am aflat după ce ne-am despărțit.

Tony simți o ușurare. Contrar la ce se gândise pe moment, dat fiind mediul din care provenea, nu era o femeie care se distra atrăgând și respingând bărbați, după cum avea chef.

– Asta a fost odată, spuse el.

– Da. Și nu am știut să mă opresc aici. Imediat după aceea, am început să ies cu un prieten din copilărie. Mai eram încă sub influența decepției. Din fericire mi-a revenit rațiunea înainte să comit irepărabilul. Era un băiat drăguț și nu am vrut să-i fac rău. Dar sunt sigură că și-a dat seama că era mai bine așa... În fine, să uităm toate astea! Cred că eram nebună...

– Toți avem momentele noastre de nebunie, murmură Tony.

Tony, care avea deja sentimente de tandrețe pentru ea, după ce Samantha i-a vorbit despre decepțiile ei, simțea o și mai puternică atracție. Era umană. A făcut greșeli, a suferit din cauza lor... și totuși mai găsea resurse să-i compătimească pe cei pe care, mai mult sau mai puțin, îi făcuse să sufere.

Dar toate acestea nu rezolvau problema cu care erau confruntați.

– S-ar părea că, acum, Benett te-a regăsit, spuse încet Tony.

– El, sau unul din acoliții lui.

– Le cunoști numele?

– Unul este Robert Dubray – pe care îl credeam mort. Dar cred că nu este prea preocupat de mine. Fără îndoială că are probleme serioase să-și salveze propria sa piele.

– Cum asta?

– La primărie a avut loc un scandal, în care el era implicat. Din nefericire, nu îmi mai aduc aminte detaliile...

– Și mai cine?

Samantha închise ochii. Vechea groază, pe care o credea adormită odată cu plecarea ei de la Montreal, ieșea din nou la suprafață. Dar de ce mai ezita să-i spună tot lui Tony, chiar și ce era mai rău? La urma urmelor, el era acum implicat în toată povestea.

– Claude Germain, spuse ea dintr-o răsuflare.

Tony simți că fiori de gheață îi străbăteau spatele. Era prima probă concretă că dușmanii Samanthei aveau destul de multă legătură cu conferința. Dacă ar fi să se ia după anumite zvonuri, Claude Germain era la originea amenințării cu asasinatul, care determinase amânarea reuniunii din luna aprilie, anul trecut.

Relațiile mereu încordate între grupările anglofone și francofone din Quebec conduseseră la amânarea ei și la luarea deciziei, în cel mai mare secret, ca această conferință să aibă loc la Londra.

O fi oare posibil, ca din acea perioadă, anumite indiscreții să fi făcut cunoscut proiectul?

Și care era rolul lui Robert Dubray în toate acestea? Dacă era legat de Germain, prezența sa la

hotel putea să aibă o semnificație mult mai îngrijorătoare decât își imagina Samantha.

Tony schiță un gest spre telefon.

– Vreau să verific dacă Dubray este într-adevăr la Regal Arms.

– Am verificat deja. Nu este înscris în registre.

– Ei... În orice caz, asta nu ne dovedește că el era cel pe care l-ai văzut. Poate a venit să revadă pe cineva la hotel... În mod normal, nu ar trebui să fie greu de verificat dacă a fost omorât. Nu poți să te debarasezi chiar așa de ușor de un cadavru, mai ales când este vorba de cineva așa de important.

– Ziarele! exclamă deodată Samantha, cu obrajii îmbujorați de surescitare. Există un loc la Londra unde poți să consulți arhivele cu ziare canadiene?

Cele mai mici bănuieli care ar mai fi putut să le aibă față de tânăra femeie se risipiră. Teama și nevoia de a lămuri misterul erau autentice. Nu juca teatru. În ceea ce îl privea, nu i-ar fi plăcut ca în hotelul său să aibă loc o crimă cu premeditare. Această femeie se aflase fără să vrea în centrul unei conspirații. Ajutând-o pe ea, se ajuta și pe el. Și în plus îl atrăgea din ce în ce mai mult...

– Pe Fleet Street, ar trebui să găsim ce căutăm. Fie într-o bibliotecă, fie în arhivele unei mari societăți de presă.

– Când? întrebă Samantha cu nerăbdare.

– Mâine. Poți să-ți iei o zi liberă?

– Da. Voi lucra în câteva seri în cursul săptămânii pentru a compensa.

Când se întoarse de la cină, o oră mai târziu, în dreptul etajului doi, se ciocniră de Jason Wheeler. Tânărul îl ignoră în mod ostentativ pe Tony.

– Bună seara, domnișoară Clark. Ați avut o zi bună?

– Foarte bună, mulțumesc. Afară de faptul că a plouat.

Probabil că pe fața Samanthei se citi surpriza și o undă de bănuială, căci Jason Wheeler spuse brusc:

– De unde știu numele dv.? Foarte simplu, domnișoara Hunnicott mi-a spus. Și că sunteți traducătoare, dacă am înțeles bine. De franceză?

– Între altele.

– S-ar putea să am nevoie de serviciile dv. Tocmai am început să lucrez cu o societate franceză, și am destul de multe lacune în cunoștințele de limbă, încât un ajutor la traducerea scrisorilor mi-ar fi foarte util.

– Dar... sunt foarte ocupată.

– Nu-i nimic, nu sunt grăbit.

– Dar noi, noi suntem! interveni scurt Tony. Scuzați-ne.

– Iertați-mă, nu am vrut să vă rețin...

Fără să renunțe la amabilitatea care părea destul de forțată, tânărul dispăru pe scară.

– Tipul ăsta mă umple de nervi, spuse în șoaptă Samantha când ajunseră în fața ușii.

– Păstrează distanța, o sfătui Tony. Dar va fi dificil. Te place, cunosc genul ăsta de privire.

Nota posesivă care răzbătea din vocea lui o făcu să reacționeze.

– Știu să mă apăr și singură!

– Ar fi recomadabilă mai multă prudență.

– Prudență! Cu siguranță, în curând nu o să mai îndrăznesc să fac nimic!

Samantha trânti ușa după ei. Dar iritarea pe care o simțea dispăru brusc când ridică ochii spre el. Pe fața lui Tony nu se putea citi decât blândețe, dragoste și afecțiune. Ud de ploaie, părul lui negru strălucea în lumină. Îi venea să-i îndrepte bucla care îi cădea pe frunte, dar se reținu. Nu putea să se întâmple ceva între ei până nu se termina cu această zăpăceală. După... Nu, se gândi ea întorcându-se. Nici după, nu se va întâmpla nimic.

– Ești sigură că o să te descurci în noaptea asta? o întrebă Tony.

Puțin descumpănit, se întreba de ce îi era așa de greu să plece. Vru să-i prindă mâna, dar ea se dădu cu un pas înapoi.

– Bineînțeles, ca și în celelalte nopți, Benett nu o să apară așa dintr-o dată.

– Ești sigură că nu i-ai recunoscut scrisul, pe pliant?

– Cum așa Tony, sunt majuscule; ai zice că sunt litere scrise de un copil. Imposibil de...

Automat, Samantha pusese ziarul pe măsuță.

– Unde e? întrebă ea începând să caute în teancul de reviste.

O scutură pe fiecare în parte, în cazul în care pliantul ar fi alunecat printre paginile vreuneia. Dar nu era de găsit.

– Ești sigură că l-ai pus aici? se interesă Tony. Nu l-ai pus în vreun sertar sau...

– Nu. Era aici!

Samantha puse fiecare lucru la locul lui, în timp ce panica, de-acum cunoscută, o cuprindea din nou. Cu inima strânsă, ea ridică spre Tony ochii plini de groază.

– Cineva a intrat. A luat pliantul și plicul.

6

Telefonul începu să sune. Samantha tresări și, cu inima care bătea să-i sară din piept, privi aparatul, apoi pe Tony. La cele din urmă ea ridică receptorul.

– Da?

– Domnișoara Samantha...Clark?

Îi trebuiră câteva secunde ca să recunoască vocea d-lui Collins. El nu o suna niciodată, lăsând acest obicei în grija secretarei sale. Era clar că era pradă unei agitații foarte mari.

– Ce se întâmplă, maestre?

– Biroul a fost spart. Poliția tocmai ia amprentele. Nu am putut deocamdată să verific tot, dar dosarul Smith Industries a dispărut. Și dacă nu conținea secrete de stat, adresa dv. în schimb era acolo. Îmi pare rău, extrem de rău...

Samantha se lăsă pe canapea, suspină.

– Nu vă faceți griji pentru mine, maestre. Îmi pare la fel de rău și pentru dv...

– Dacă aveți probleme, de ce nu strecurați vreo două vorbe la poliție? Ar putea să vă ajute și...

Să o ajute? Samatha nu avea nimic concret să spună la poliție. Nu mai avea nici pliantul. După

câteva cuvinte confuze de mulțumire, puse receptorul în furcă și închise ochii.

– M-au găsit, anunță ea cu o voce stinsă.

– Cine era? o întrebă Tony.

– Notarul meu. I s-a dat o spargere. Dosarul în care era adresa mea a fost furat. De data asta, nu mai era vorba de o coincidență. Sau mai înșelat o dată când au luat geanta altei persoane și au hotărât să riște totul.

– În aceste condiții nu mai ai de ales: vei petrece noaptea la mine.

Samantha își ridică ochelarii, ca și cum dintr-o dată, erau prea grei ca să mai fie suportați.

– Este inutil să te expui și tu. Nu te neliniști, o să închid ușa de două ori.

– Nu asta ai făcut mai devreme? Și e clar că nu a împiedicat pe cineva să intre și să-ți ia pliantul.

– O, Doamne..., murmură Samantha. Niciodată nu m-am gândit că o să se termine astfel. Ar fi trebuit să previn de la început poliția, de la Montreal. În orice caz, refuz să te implic în toate astea...

– Este un pic cam târziu. Și eu sunt implicat. Și încă mult mai mult decât bănuiești, Samantha, se gândea Tony apucând-o ușor de bărbie.

– Privește-mă, Sam. Sunt destul de mare ca să știu dacă trebuie sau nu să risc. Vrei să-ți dau o declarație în scris din care să reiasă că nu ești răspunzătoare de orice mi s-ar întâmpla?

Când o văzu pe Samantha schițând un zâmbet, Tony știu că partida fusese câștigată.

– Ai nevoie de mine, insistă el. Din nefericire, nu ai probe destul de concrete pentru ca poliția să te ia sub protecția ei.

De multă vreme, Samantha se obișnuise să nu împărtășească nimănui temerile ei. Ce fericire să știe că cineva avea grijă de ea! Ea îl privi pe Tony. Ochii săi erau plini de blândețe, zâmbetul era tandru și sincer. Nu îi promitea ajutorul lui pentru că o credea incapabilă să se descurce singură, ci pentru că era realmente îngrijorat pentru securitatea ei.

– De acord, vin.

Cu degetul mare, el îi mângâie gura, și Samantha întredeschise buzele. Simți că se trezește în ea o dorință neașteptată, cu care se luptă imediat. Tony își dădu seama de reținerea ei, și își reveni foarte repede.

– Scuză-mă, nu ar fi trebuit să te ating.

Samantha se îndepărtă.

În timp ce își strângea câteva lucruri pentru noapte, el stătea lângă fereastră. Dacă nu ar fi fost această poveste cu conferința – și posibilele legături ale tinerei cu această afacere –, ar fi sărutat-o... În momentul de față, el era cel care îi ascundea ceva. Deși, Dumnezeu știa cât era de sătul era de minciunile care perturbă mereu relațiile între bărbat și femeie.

– Poate o să mai aflăm ceva nou mâine, și vom decide atunci care va fi pasul următor.

Tony locuia într-un hotel particular aflat la câteva case de Samantha. Când ajunseră cu mașina în dreptul unei mici străduțe, deschise ușa garajului cu ajutorul unei comenzi electronice automate.

– Într-adevăr locuim aproape unul de celălalt, remarcă Samantha. Mă mir că nu ne-am întâlnit niciodată.

–Nu venise încă momentul. Nu o să mă crezi, dar când ai leșinat la Regal Arms, tocmai mă gândeam că viața mea era lipsită de sare și piper. S-ar spune că ai apărut la momentul oportun pentru a îndrepta această lipsă.

Samantha nu putu să se împiedice să nu râdă.

– Ești sigur că piperul nu este în cantitate prea mare?

– Absolut sigur.

A răspuns pe un ton de glumă. În același timp, își spuse că această femeie, cu tot misterul care plutea în jurul ei, era într-adevăr cea mai picantă și cea mai fascinantă pe care a întâlnito vreodată.

Soneria pe două tonalități a telefonului îl făcu pe Tony să se trezească dintr-un vis tare plăcut în care Samantha era culcată lângă el. Pielea ei caldă, mătăsoasă...

– Alo?

Era ora 3.30, constată el consultând ceasul cu cifre fosforescente din aparatul de radio.

– Alo? repetă el. Cine este la aparat?

– Aș dori să vorbesc cu Samantha Smith.

Vocea monotonă avea o dicție ciudată, ca și cum persoana nu vorbea limba maternă. Tony, pe care nici un duș rece nu l-ar fi trezit așa de bine, se crispă.

– Cred că ați greșit numărul, îl asigură el.

– O să regretați că ați întâlnit-o pe Samantha Smith, domnule Anthony Theopoulos. Descotorosiți-vă de ea cât mai aveți timp.

Imediat după aceea, în ureche îi răsună zbârnâitul tonului. În timp ce închidea aparatul, Tony simți că îl cuprinde un val de furie cum rar i s-a mai întâmplat. Nu suporta ca cineva să o amenințe în felul acesta pe Samantha. Dacă ar fi putut, l-ar fi strâns de gât cu propriile lui mâini pe cel care sunase.

Din fericire, tânăra femeie era în siguranță aici. Hotelul particular era protejat din stradă printr-un grilaj electronic și, în dreptul grădinii, printr-un zid înalt și solid de cărămidă. Nici dacă ar avea aripi, niciodată, nimeni nu ar putea să o atingă pe Samantha.

Samantha își trecu mâna peste frunte. Degetele îi lăsară o dâră de praf și de cerneală de tipografie.

– Este o muncă titanică, suspină ea. Niciodată nu m-am gândit că o să fim obligați să răsfoim aceste kilograme de ziare. Eu credeam că arhivele sunt trecute pe microfilme.

Ziarele internaționale se găseau în beciul bibliotecii, un loc întunecos, sinistru de-a dreptul, înconjurat de clasoare care conțineau documentele puse în ordine. Spațiul de lucru se reducea la câțiva metri pătrați în centru, luminați de un simplu bec care atârna din plafon.

Samantha îndreptă paginile ziarului pe care îl examinase, îl puse la loc și luă un altul.

– Asta e! exclamă ea. Am găsit ceva despre Dubray.

Articolul era însoțit de o fotografie în care Dubray înconjurat de avocați și polițiști, își ascundea fața. Tony citi peste umărul Samanthei.

–„Robert Dubray, de la Planul de Dezvoltare, demisionează ca urmare a zvonurilor scandaloase. Primăria se abține de la orice comentariu, dar totul duce la posibilitatea inculpării lui..." 7 martie. Era chiar înainte să pleci?

– Da...

Cu inima bătând să-i sară din piept, Samantha deschise în mare grabă ediția din ziua următoare.

– „Procesul Dubray a fost amânat. Robert Dubray nu a apărut în această dimineață la tribunal. El și-a petrecut noaptea la spital, fiind ținut sub observație, după un ușor accident de mașină. Ar trebui să părăsească spitalul mâine."

– Totul se explică! spuse Tony. L-au dus la spital și au inventat o poveste pentru a-i justifica rănile.

– Da, bineînțeles... Îți dai seama ce presupune asta? Dubray era încă viu când l-am văzut... Deci nu a avut loc o crimă.

– Presupun că sunt și alte motive pentru care te urmăresc.

Euforia care o cuprinsese brusc pe Samantha dispăru la fel de repede.

– Cred că știu care sunt motivele. Mai este și Germain. Ori el, este mână în mână cu Benett. Și cu Dubray. Poate el este cel care caută să scape de mine. Cine știe dacă nu m-a zărit în ziua dramei. Nu văd totuși cum m-ar fi recunoscut. Doar dacă... dacă nu cumva mi-a văzut fotografia pe biroul lui Benett. În ce-l privește pe el, e în stare de orice ca să ascundă relațiile lui cu Germain.

Tony îi dădu dreptate în liniște și continuară să studieze foarte atent ziarele din luna martie.

– Uite! spuse deodată Samantha. Un alt articol despre Dubray! Aparent, a fost absolvit de orice acuzație care plana asupra lui. Și, fără ca cineva să știe cum, afacerea a fost mușamalizată. Dintr-o dată, nimeni nu a mai știut exact ce i se reproșa. Era vorba de o deturnare de fonduri, dar nu este decât o presupunere.

– Se pomenește ceva de reabilitarea lui Dubray?

– Se pare că nu. Se specifică că ar trebui să-și continue activitatea în sectorul privat... Este vorba și de întreprinderea lui Benett? Dar toate astea nu explică ceea ce am văzut în casa tatălui meu...

– A! Ceva despre Germain! spuse scurt Tony, care continua să răsfoiască ziarele cu aceeași nerăbdare. Se pare că nu mai ai de ce să fii îngrijorată în ce-l privește. Este mort.

Împietrită, Samantha contemplă fotografia unui bărbat cu ochi mici plini de duritate pe o față lipsită de expresivitate. Incapabilă să citească sau să vorbească, ea îl lăsă pe Tony să îi citească articolul.

– „Gangsterul Claude Germain a fost găsit mort în această dimineață în mașina sa, cu un glonț în frunte. Este poate vorba despre achitarea unor datorii.“ Asta se întâmpla luna trecută.

Pe Samantha o străbătu un fior de gheață.

– Dacă nu este Germain cel care e pe urmele mele, nu mai rămâne decât Benett...

Benett, care o cunoștea așa de bine, tocmai el părea dintr-o dată cel mai periculos.

Timp de o oră, ei parcurseră ziarele, fără să afle nimic interesant. Tony citi discret câteva articole

care se refereau la conferința care fusese amânată din luna aprilie trecut. Ca singură explicație se amintea de protestele delegației franceze, care considerase că organizarea serviciului de ordine nu corespundea cerințelor. Nu era făcută nici o mențiune despre Dubray.

Într-o ediție cu câteva zile mai târziu, un mic articol din josul paginii semnala că guvernatorul Quebecului tocmai suferise o înfrângere la alegerile legislative. Exista oare vreo legătură între aceste două evenimente?

– Am impresia că plecăm cu mai multe întrebări decât răspunsuri, remarcă Tony punând în ordine ultimele ziare. Parker poate ne va spune câte ceva.

– Parker? se miră Samantha. A, da, tipul ăla ca un majordom stilat care a părut atât de șocat când mi-a venit rău la Regal Arms!

– Exact. Și care nu va aprecia ținuta noastră, dar cu atât mai rău pentru el.

Ca să-și ducă la bun sfârșit cercetările în arhiva prăfuită, se îmbrăcaseră amândoi în blugi.

Puțin mai târziu, în taxi, Samantha începu să gândească cu voce tare.

– O să sun la Montreal. James va putea probabil să-mi spună ce face Benett în acest moment. El nu o să mă trădeze. Și în plus, o să fie foarte mulțumit să aibă noutăți despre mine, în afara celor câteva cărți poștale expediate prin intermediul Ameliei.

– În ce mă privește, o să-l contactez pe Jacques, unul din vechii mei prieteni. El trebuie să știe cu siguranță ceva despre Dubray și despre scandalul mușamalizat.

Parker stătea la recepția din holul de la Regal Arms cu aceeași demnitate ca și cum s-ar fi aflat la Buckingham Palace. Cel puțin în aparență. Zâmbind în colțul gurii, Tony observă cum salariatul lui, pe când se îndreptau spre el, dădu repede drumul, sub biroul din stejar, unui ziar cu pronosticuri hipice. După cum se aștepta, le privi ținuta cu un aer dezaprobator.

– Domnule Parker, vă amintiți de această tânără?

– Bineînțeles, domnule.

– Vă amintiți ce s-a întâmplat înainte să i se facă rău? Au fost persoane care au intrat în lift. Erau clienții hotelului?

Parker se înroși.

– Domnule, nimeni nu poate să folosească liftul fără să fi trecut mai întâi pe la recepție.

– Știu, știu, Parker, nu vă reproșez nimic. Una din aceste persoane se numește Robert Dubray. Samantha, poți să ni-l descrii?

– Înălțime medie, gras. Chel în creștetul capului, cu o coroană de păr foarte negru. Purta ochelari, un costum maro deschis, care bătea spre galben. Mi se pare că nu este o culoare obișnuită la Londra, nici măcar pe timpul verii.

Parker ridică capul.

– Da, avem un domn Dubray, dar apartamentul este închiriat pe numele societății lui, Sunset Consulting Engineers. Se află la etajul cinci.

– Unde este sediul social al acestei societăți?

– La Montreal, domnule. Cred că dl. Dubray se află la Londra pentru a participa la un congres de arhitectură.

– Mulțumesc, Parker.

Tony o luă de braț pe Samantha și o conduse spre lift.

– S-ar spune spune că omul nostru și-a reluat vechea lui activitate profesională.

– Și nu l-a așteptat pe Benett să-i găsească de lucru. Mă întreb ce legături pot ei să aibă.

Din spatele unui stâlp aflat lângă chioșcul de ziare, bărbatul privi ușile liftului care se închideau. Noroc că omul lui putuse să audă adresa dată de Theopoulos taximetristului.

Puse jos cartea pe care se prefăcea că o studiază și se îndreptă spre o cabină telefonică.

– Contactul a fost stabilit mai repede decât am prevăzut, anunță el. Trebuie să trecem la faza a doua a planului. Asta înseamnă multe necazuri în viitor.

7

La Smith Industries, telefonul lui James era ocupat. De aceea Samantha îl lăsă pe Tony să îl sune pe prietenul lui Jacques. Ea se așeză într-un fotoliu fără să fie atentă la ce vorbea.

Când închise telefonul, Tony era îngrijorat. Nu mai știa ce atitudine să adopte față de Samantha. Ce avea dreptul să-i spună? Pe de o parte, era obligat să păstreze secretul despre conferință... Dar, pe de altă parte, avea certitudinea că Samantha avea legătură cu această afacere, într-un fel sau altul.

Îi reveniră în minte cele câteva rânduri despre alegeri.

– Știai că Benett se ocupă de politică?

Se pare că el îl sprijină financiar pe Paul Messier, care tocmai a fost ales lider al opoziției din Quebec. Sunt unii care chiar văd în el pe viitorul guvernator.

Samantha, care se întreba unde vrea să ajungă Tony, încercă, mai mult sau mai puțin bine, să-și păstreze calmul.

– Nu văd nici un rău în asta...

– La prima vedere, nu. Dar după tot ce mi-ai spus despre Benett, mă întreb ce fel de candidat poate fi

Messier. Este pentru prima dată că aud vorbindu-se despre el.

– Și eu la fel.

– Jacques o să se intereseze despre Germain și despre legăturile lui cu Benett. Nu fii îngrijorată: Jacques este avocat, și știe să fie discret.

– Are tot interesul. Benett nu ar fi, fără îndoială, prea încântat să afle că se face o mică anchetă despre el... Acum încerc să-l prind pe James.

– O secundă.

Tony stătea în fața ferestrei. Silueta i se contura; din cauza luminii slabe, Samantha nu reușea să-i surprindă expresia feței.

– Tatăl tău avea relații de afaceri cu Price?

– După câte știu eu, nu. Știu numai că mătușa Olivia a investit în compania lui Benett – de altfel ea m-a sfătuit călduros să fac și eu același lucru.

– Și, ai ascultat-o?

Samantha ridică capul.

– Într-o anumită măsură, da, chiar dacă nu este vorba de o investiție – ci de un împrumut mai degrabă. Dat fiind că urma să ne căsătorim, am fi putut să marcăm această înțelegere printr-o simplă strângere de mână, dar Benett a insistat să semnăm un contract. Trebuie să-mi înapoieze banii pe 15 septembrie.

– Și cum o să procedeze dacă nu știe unde ești?

– Va plăti direct la banca din Montreal.

Tony se așeză pe marginea biroului.

– Dacă ai păți ceva, Benett nu ar mai fi obligat să înapoieze banii... spuse el pe un ton plin de subînțelesuri.

Ea se adânci în fotoliu, încrucișându-și mâinile pentru a ascunde tremuratul care o cuprinsese.

– Sunt multe persoane care se împrumută, remarcă ea. Ele nu se debarasează de creditorii lor pentru a nu mai înapoia banii.

– Samantha, este totuși ceva ciudat în toată povestea asta. Rămâne să descoperim ce anume...

Luând un creion, Tony îl lovi gânditor de bărbie.

– Spune-mi reluă el, dacă te-ai fi căsătorit cu Benett, el ar fi avut de câștigat?

– De câștigat? Nu chiar așa de mult. Neplăcuta mea experiență cu prințul mi-a servit drept lecție. Am învățat cum să mă feresc de vânătorii de zestre.

– Nu mă îndoiesc... Dar întrabă-te totuși: Benett ar fi avut un mare beneficiu de pe urma căsătoriei? Smith Industries îi dădea posibilitatea să-și dezvolte afacerile, să-i aducă clienți noi, relații interesante?

Samantha nu mai vorbise niciodată cu o persoană din afara familiei despre problemele financiare. Tot timpul fusese învățată că astfel de subiecte de conversație erau de prost gust. Cu Tony totuși, astfel de reguli nu mai puteau fi aplicate.

– După ce a murit tata am intrat în posesia majorității acțiunilor, explică ea. Dar Benett nu putea să prevadă că tata va muri. Și apoi, nu are nevoie de Smith Industries. Afacerile îi merg bine.

– Ați prevăzut un contract de căsătorie?

– Da, numai că din moment ce căsătoria nu a avut loc, mă gândesc că nu mai este valabil.

– L-ați semnat?

– Da, dar... este o procedură normală.

O senzație neplăcută de frig îl cuprinse pe Tony.

– Care sunt clauzele? întrebă el. Dacă ai muri, jumătate din veniturile familiei ar reveni lui Benett?

Samantha tresări și îl privi pentru o clipă pe Tony cu insistență. Oare glumea?

– Bineînțeles că nu! Nici nu era vorba de Smith Industries în acest contract. Era prevăzută doar moștenirea de la bunica – și, în orice caz Benett nu putea să beneficieze decât dacă am fi rămas căsătorți cel puțin șase luni.

– Și dacă ați fi divorțat după această perioadă de timp?

– În acest caz, partea lui Benett se limita la două sute de mii de dolari. Dacă unul din noi doi ar fi murit, supraviețuitorul ar fi avut dreptul la jumătate din bunurile comune.

Era capabil un om să omoare pentru asta? se întrebă Tony. Poate, dacă fondurile intrate în joc erau destul de substanțiale. Nu știa la cât se ridica patrimoniul celor doi foști logodnici, și nici nu îndrăzni să întrebe.

– Și în ce privește asigurările? Ai o asigurare pe viață?

– Bineînțeles.

– În valoare de cât?

– De un milion.

– Clauze speciale?

– După câte știu eu, nu.

– Deci dacă ai muri, Benett ar intra în posesia unui milion de dolari; și cum nu ai șters clauza de dublare a sumei, în caz de moarte accidentală, se

ajunge la două milioane de dolari – plus jumătate din bunuri.

– Dar dacă moare el, eu voi beneficia de toate astea – exclamă Samantha ajunsă la disperare. Și nu țin așa de mult să-l omor!

– Pentru că nu ești Benett și nu ai nevoie de bani.

– Tony, frumoasă teorie mi-ai expus, dar ea are totuși o hibă: polița de asigurare începe să funcționeze după căsătorie.

Tony începu să se joace cu creionul, lovindu-se peste coapsă. O fixă pe Samantha cu privirea.

– Ești sigură că nu sunteți deja?

– Ce vrei să spui?

– Uite, în mod legal, toate actele sunt completate. Nu mai rămâne decât ca Benett să-și procure un certificat. Putea să povestească în stânga și în dreapta că te întâlnește la Las Vegas și să vină cu un certificat de căsătorie beton. Nimeni nu o să meargă să verifice dacă ai fost cu el.

Samantha făcu ochii mari.

– Dar ești nebun! Cum ar explica faptul că nu trăim împreună?

– Ușor. Ai obiceiul să călătorești, nu?

Putea să spună la fel de bine că ți-ai găsit ceva să lucrezi într-un loc oarecare. Privește lucrurile în față. Ești în pericol. Cum n-ai avut timp să-ți faci dușmani la Londra, este destul de logic să vezi în Benett persoana care te amenință. Există un motiv, un motiv foarte serios care duce la acest raționament.

Cu fața lividă, pradă unei panici surde, Samantha se ridică și formă un număr de telefon. Nu, nu-i

venea să creadă. Refuza să vadă în Benett un asasin... Când auzi vocea, la celălalt fir al telefonului, făcu o scurtă pauză. Se întâmpla rar ca mătușa ei să o lase pe menajeră să răspundă la telefon.

– Olivia este acasă, vă rog?

– Nu, domnișoară Smith, este în vacanță la Londra.

Londra. Samantha abia reuși să mulțumească și închise. Ascunzându-și mirarea față de Tony, ea schiță un zâmbet abia perceptibil.

– Mătușa nu este acasă. O să încerc din nou să-l găsesc pe James.

Noul președinte de la Smith Industries răspunse pe un ton agasat, ca și cum ar fi fost deranjat.

– Bună ziua, James. Ce mai faceți?

– Samantha! Pe unde umblați? Sunt luni de zile de când nu am mai avut noutăți! Bineînțeles că aveți nevoie de vacanță, dar așa de mult timp!... Tocmai vroiam să trimit un detectiv să vă caute.

Alarmată, Samantha se încruntă. De ce atâta îngrijorare? În lipsa ei, societatea continuase să funcționeze fără probleme. Situațiile lunare pe care i le trimitea dl. Collins o asigurau că dividentele fuseseră vărsate pe numele ei.

– De ce? întrebă ea. Ce se întâmplă?

– Nimic, afară doar de faptul că Benett parcă a înnebunit după plecarea dv. A reușit să scoată din minți pe toată lumea pe aici.

– Îmi pare rău, James. Transmiteți-i scuzele mele.

– O să mai dureze, a plecat în Europa.

Pe Samantha o străbătu un fior rece. Îi trebuiră câteva secunde ca să poată articula cuvintele:

– Unde... exact?

– La Londra. Samantha, totul este în regulă? o întrebă James, sincer îngrijorat. Păreți așa de ciudată...

– Nu, nu... mă simt bine. Dar dv. James?

– Ca de obicei. Când credeți că vă întoarceți?

– Nu știu încă. La revedere, James.

Samantha puse ușor receptorul în furcă. Apoi, cu o privire golită de expresie, cu pași ezitanți, se așeză din nou pe scaun.

– Noutăți? o întrebă Tony.

– Benett este aici.

– Aici?

– Da, la Londra... Tony, el ar putea fi...

– De cât timp este în Europa?

– Nu știu. Crezi că a tras la hotel Regal Arms, ca Dubray?

Doar ideea că Benett ar fi putut să-și întretaie drumul cu ea în holul hotelului și să o urmărească până acum o umplea de o groază de nedescris.

Tony ceru recepția.

– Parker? Puteți să-mi dați numărul de la apartamentul lui Dubray și să verificați dacă un anume Benett Price figurează în registrul clienților... Nu, nu închid.

O clipă mai târziu, închise telefonul.

– Nu este înregistrat nici un Benett Price. Dubray ocupă camera 517. Primește multă lume – a dat chiar o recepție un pic cam zgomotoasă care a de-

ranjat pe unii clienți... Veniți să vedem dacă îl găsim.

Samantha se lăsă luată de mână. Acum ea simțea o mare ușurare: Benett nu stătea în hotel.

– De ce nu verificăm prin telefon? sugeră ea.

– Prefer să-l luăm prin surprindere.

Ei luară liftul pentru a ajunge la etajul cinci. Culoarul era pustiu. Era ora la care toată lumea se îmbrăca pentru cina de la restaurantul hotelului sau pentru a ieși afară.

Punând o mână pe brațul Samanthei, Tony se opri câțiva metri înaintea ușii lui Dubray.

– Te cunoaște? Ar putea să te identifice?

– Nu, nu cred. Chiar dacă mi-a văzut fotografia, m-am schimbat foarte mult. În orice caz, nu ne-am întâlnit niciodată.

– Atunci cum l-ai recunoscut?

– S-a prezentat la alegerile municipale. Fotografia lui era pe toți pereții orașului.

Tony părea interesat.

– A, da? Înainte sau după ce a intrat la urbanism?

– În același timp. Consiliul de la urbanism e apolitic. Dacă ar fi fost ales primar ar fi trebuit să demisioneze. S-a prezentat ca independent.

Dubray deschise ușa la primul ciocănit. Fără îndoială se pregătea să iasă căci era îmbrăcat cu un pantalon de smoking și o cămașă albă. Privi cu atenție pe cei doi vizitatori fără să pară să-i recunoască.

– Da, vă rog! Ce doriți?

Accentul lui franțuzesc din Canada era abia perceptibil.

– Mă numesc Anthony Theopoulos și sunt directorul acestui hotel. Pot să intru?

– Vă rog. Dacă este vorba de mica mea petrecere din seara trecută, vă rog să-mi acceptați scuzele. Nu mi-am dat seama că făceam atâta zgomot.

– Nu este ceva grav, îl asigură Tony.

Samantha privi în jurul ei. Salonul avea mobilă luxoasă, în stilul anilor '30. O canapea mare și patru fotolii din piele erau dispuse în jurul unei mese joase din fier forjat și sticlă; aproape de fereastră, o masă mică de bridge forma un unghi, în timp ce, pe partea opusă, o a treia masă, ornată, putea fi folosită pentru cincisprezece persoane. Ușa, care dădea probabil în dormitor, era închisă.

– Doriți să beți ceva? propuse Dubray îndreptându-se spre bar.

Tony, care se instalase într-unul din fotolii, făcu semn Samanthei să-l imite.

– Da, cu plăcere. Un Perrier. Agatha, tu ce dorești?

Agatha? se miră Samantha, înainte de a-l privi furioasă pe Tony. Ar fi putut totuși să o prevină!

– Nimic, mulțumesc.

– Cărui fapt datorez plăcerea de a mă vizita? întrebă Dubray.

Îi întinse lui Tony paharul. În lift se gândise la mai multe scenarii, înainte de a-l alege pe cel mai simplu: să se joace cu adevărul.

– Ați avut de curând noutăți de la Benett Price?

Dacă nu ar fi fost așa de atent, Tony nu ar fi remarcat ușoara tresărire a lui Dubray, care se controlă imediat.

– Nu l-am văzut pe Price de câteva luni. La drept vorbind, nu suntem decât niște simple cunoștințe. De ce mă întrebați?

– Un reprezentant de la Price Entreprise a contactat concernul Worldwide pentru a ne propune un proiect: construirea unui hotel aproape de aeroportul Heathrow, cu un lanț de magazine. Acea persoană v-a numit ca fiind garantul integrității lor financiare.

Dubray dădu din cap.

– Nu văd de ce. Nu am avut niciodată afaceri cu Price, nici cu societatea lui.

Tony bău o gură de Perrier, puse paharul pe masă și se ridică.

– În acest caz, scuzați-mă. Cred că a fost o ușoară neînțelegere... Agatha?

În timp ce ei se pregăteau să iasă, cineva bătu la ușă. Dubray se duse să deschidă și își întâmpină oaspetele cu bucurie.

– Dragă prietene, mulțumesc că ai venit!

– Ia te uită..., murmură Tony.

Samantha îl simți că se încordează, după care înaintă cu un pas energic.

– Maurice Sant Clair! exclamă el. Ce surpriză!

Apucă mâna noului venit și i-o scutură cu forță.

– Vă cunoașteți? întrebă Dubray, care părea perplex.

– Bineînțeles! Bătrânul Maurice! Am fost împreună la Universitate! Ei, ce mai faci? Tot la fel de elegant, după cum văd.

Chiar dacă nu arăta, Maurice Saint-Clair nu părea prea încântat de această întâlnire, la fel ca și

Dubray de altfel. În ce-l privește pe Tony, comportamentul lui era cel puțin straniu. Ce se întâmplă oare? se întrebă Samantha.

– Tony... Ce faci tu la Londra? Văd că nu ți-ai pierdut gustul pentru femeile frumoase...

– Dl. Theopoulos conduce acest hotel, interveni Dubray pe o voce ciudat de ridicată. Tocmai pleca cu...a, da... domnișoara Agatha.

– Da, vă lăsăm, confirmă Tony. A fost o plăcere să te revăd Maurice. Dă-mi un telefon când ai ocazia și transmite complimentele mele lui... Betsy, parcă așa o cheamă?

– E o poveste veche, spuse Saint-Clair pe un ton plat. Acum sunt la modă celibatarii.

– Da... Pe curând.

După ce au intrat în lift, Samantha se întoarse spre Tony.

– Cine e Maurice? Îl cunoști într-adevăr?

– Cum aș fi putut să inventez o poveste ca asta? Da, îl cunosc. Îmi aduc aminte că, pe vremea studenției, cocheta cu anumite mișcări revoluționare. Provine dintr-un mediu modest, dar se pare că a reușit...

Câteva minute mai târziu, ieșiră din Regal Arms Hotel. Se opriră în drum la un expres, atât cât să mănânce niște sandvișuri, apoi se duseră pe jos până la locuința Samanthei. În lumina crepusculară, ei zăriră de departe girofarurile unei ambulanțe și mașina poliției.

– Parcă ar fi la tine, observă Tony. Imediat începură să alerge. Mai mulți locatari ai imobilului, ca și câțiva curioși, se îngrămădeau la intrare. Samantha îl văzu pe administrator care, ca și ceilalți, privea infirmierii care duceau un corp acoperit cu o pânză.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Este domnișoara Hunnicott. A căzut pe scară. A murit.

8

Era într-adevăr vorba de un accident? Întrebarea plutea în aer, neformulată, în timp ce Samantha și Tony urcau pe scara pe care tocmai își găsise moartea bătrâna domnișoară.

În apartament îi aștepta o altă surpriză.

Pe masă, lânga vaza cu margarete, pe care Samantha o neglijase de destul de multă vreme, era o bucată de hârtie cu câteva cuvinte.

– O! nu! murmură ea. Iarăși au început...

Tony o luă în brațe pentru a o reține.

– Nu atinge nimic. S-ar putea găsi amprente.

– Chiar așa? Nu e el prost.

„Data viitoare urmezi tu!" citi Tony.

Majusculele erau scrise cu roșu, la fel ca cele de pe pliant.

– Săraca domnișoară Hunnicott, suspină Samantha. Ar fi trebuit să o previn...

– De ce să o previi? După câte am înțeles, ea a căzut singură. Iar cel care te urmărește a profitat de ocazie ca să te sperie.

La capătul forțelor, Samantha trebui să facă un efort foarte mare ca să nu se lase doborâtă de oboseală, să nu cadă.

Cu o mișcare a capului el îi arătă biletul.

– De data asta... cel puțin avem ce să arătăm poliției!... Mai sunt jos, constată ea deschizând fereastra. Tony, trebuie să-i prevenim.

Picioarele îi tremurau, îi era frig, fiecare pas era un efort... Nu o să poată coborî scara.

Dându-și seama cât de rău se simțea, Tony se apropie de ea și o conduse până la canapea.

– Rămâi aici. O să mă duc eu la ei.

Când se întoarse, Samantha, după ce băuse un pahar mare de apă, se simțea un pic mai bine.

– Samantha, iată-l pe inspectorul Allen.

Allen era un bărbat musculos de vreo patruzeci de ani, care aducea cu Michael Caine. Avea o față flegmatică, ochii vioi și inteligenți.

– Bună seara, domnișoară! Am aranjat să vină un expert să ia amprentele. Până vine ați putea să-mi spuneți ce se întâmplă?

Fără nici o clipă de ezitare, Samantha relată evenimentele de săptămâna trecută, ca și pe cele care o determinaseră să fugă de la Montreal.

– Totuși, încheie ea, mi-e greu să cred că Benett Price ar ajunge la asemenea lucruri.

Inspectorul, care terminase de notat, își închise carnetul zâmbind în colțul gurii.

– Știți, răzbunarea nu e o caracteristică numai a femeilor abandonate.

– Poate, dar Benett nu are nimic dintr-o ființă pasională, adăugă Samantha.

Lângă ea, Tony ridică din sprâncene cu ironie, dar ea nu îl băgă în seamă.

– Nu fiți îngrijorată, spuse inspectorul Allen bătând-o pe umăr, o să-mi pun oamenii să cerceteze împrejurimile. De asemenea am să las doi băieți să păzească locuința.

*

* *

Inspectorul Allen tocmai pleca însoțit de colegul lui care se ocupa de descifrarea amprentelor. Tony reveni la un amănunt care îl șocase.

– Deci așa, Benett nu e un tip pasional... Și urma să-ți petreci o bună parte din viață în compania lui?

Cu puțin timp înainte, pe Samantha ar fi deranjat-o remarca. Dar pragmatismul și competența inspectorului, ca și certitudinea că poliția se ocupa în mod serios de securitatea ei, o făcuseră să se liniștească.

– N-ar trebui să mă mire că nu ți-a scăpat asta! Ascultă Tony, o dată, o singură dată, m-am lăsat pradă pasiunii, și totul s-a terminat lamentabil. De atunci am decis să îmi păstrez rațiunea, să nu mă mai arunc orbește într-o relație.

Tony se apropie de ea și o luă de umeri.

– Ei, hai Sam! îi spuse el cu reproș privind-o în ochi. Ești o femeie inteligentă și seducătoare. Faptul că o să-ți petreci singură restul vieții e de neconceput. Pur și simplu încă nu ai găsit omul care ți se potrivește.

Poate l-am întâlnit, gândi Samantha. Da, poate că nici nu și-a dat seama. Tony era diferit de ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse până acum. Totuși, nu

era încă pregătită să accepte intimitatea pe care o promitea prezența lui. Ea se dădu cu un pas înapoi. Tony tuși ușor, vizibil surprins de întorsătura pe care o luase conversația lor. Pentru o clipă, Samantha avu chiar impresia că îi era necaz.

– Bine, e timpul să plec, spuse el încet, trecându-și mâna prin păr. O să te descurci singură?

– Cu atâta poliție în jurul meu, nu risc nimic. Tony...

Samantha își umezi buzele. Simți că roșește.

– Da?

– Lucrurile pe care le-am lăsat la tine...

– La ce oră pleci mâine?

– Foarte devreme. La 7.30.

– Nu e chiar așa devreme, o asigură Tony zâmbind. La ora aia sunt deja la birou.

Atunci, ne-am înțeles, o să-ți aduc geanta pe la ora 7. Până atunci, îți doresc noapte bună, Sam.

Și, fără să mai schițeze vreun gest, dispăru.

Fidel promisiunii făcute, Tony trecu pe la Samantha la ora stabilită. De-abia se sculase, și mai era încă îmbrăcată cu o cămașă de noapte, dintr-o mătase fină, care îi venea de minune. Văzând-o adormită, cu ochii încă plini de somn, îi păru rău că stătuse atât de mult în seara din ajun. Din nou simți nevoia să o ia în brațe, să îi sărute pielea atât de fină.

– Am întârziat în pat, se scuză ea, cu o voce răgușită. Îmi pare rău...

– Nu ai de ce să îți pară rău. Ești așa de frumoasă.

Tony părea sincer și Samantha nu putu să se împiedice să nu zâmbească.

– Ai timp să bei o cafea? îi propuse ea. E gata în două minute.

– Nu, am o întâlnire. Nu pot să mai rămân.

– Vrei să spui că nu ești singurul din acest oraș care lucrează așa de devreme?

– Suntem mult mai mulți decât crezi. Ai avut probleme în noaptea asta?

– Nici măcar un telefon.

Tony se încruntă.

– Curios. Am încercat să te sun pe la ora 11, apoi mai târziu, dar linia era ocupată.

– Ocupată? Imposibil, nu am vorbit cu nimeni.

Fără să spună un cuvânt, Tony ridică receptorul și îl duse la ureche.

– Totul pare normal.

– Fără îndoială e vorba de un deranjament, sugeră Samantha.

– Da, se poate. Ai grijă de tine, Sam. Fii prudentă!

– Chiar a trebuit să o omori?

În cabina telefonică, bărbatul își ascundea agitația în spatele unei măști de nepăsare.

– O fată bătrână prea curioasă. Ea m-a văzut ieșind de la Smith. Era genul care povestea tot ce vedea. Nu am putut să procedez altfel.

– Nu îmi place publicitatea. Iar ziarele de dimineață tocmai vorbesc despre această afacere. Nu avem nevoie de așa ceva.

– Nu o să se mai repete, șefule.

– În orice caz, nu fără aprobarea mea.

– Îmi pare rău. Mă gândeam...

– Nu ești plătit ca să gândești! Ești plătit ca să supraveghezi și să faci un raport. Ce se mai întâmplă cu Theopoulos?

– Nu a rămas peste noapte, dar a trecut acum, dimineața. Doar un minut. Treaba mea ar fi mult mai ușoară cu o cameră video decât cu un simplu microfon.

– Fă ce ți se ordonă să faci și nu mai lua inițiative. E clar?

*

* *

În timpul serii, Samantha a primit un telefon de la Tony. Spre marea sa dezamăgire, o anunța că are de lucru până seara târziu.

– Ultima ședință nu se va termina probabil înainte de miezul nopții. Îmi pare rău Sam. Putem să ne vedem mâine seară?

– Bineînțeles, Tony. Atunci, pe mâine...

În timp ce închidea telefonul, Samantha se întoarse spre Bagheera, care mieuna nerăbdător.

– Bine, bine, te las să ieși afară!

Rămasă singură, aruncă o privire mecanic pe fereastră. Fusese cald toată ziua; totuși ici și colo apăreau primele semne de toamnă: jos, în stradă, frunzele copacilor din micul scuar îngălbeneau, sau crizantemele care începeau să înflorească. În fața acestui spectacol, pe Samantha o cuprinse melancolia. A trecut o săptămână, și iată că pentru prima dată suferea în felul acesta de singurătate. Apariția lui Tony schimbase foarte mult lucrurile.

Hotărâtă să-și schimbe gândurile, ea își luă vesta și ieși pentru a se duce la bistroul din colț. Să cineze

în atmosfera prietenoasă a acestui loc, îi va face foarte bine.

Puțin mai târziu, când mânca dintr-o plăcintă cu carne și salată verde, lângă masa ei apăru o siluetă. Era Jason Wheeler, cu un zâmbet fals imprimat pe buze.

– Bună seara, domnișoară Clark. Pot să mă așez?

„Nu!" gândi imediat Samantha.

Dar el se instalase deja, fără să mai aștepte răspunsul ei, cu paharul de bere în mână.

– Săraca domnișoară bătrână, e groaznic ce i s-a întâmplat, nu-i așa?

El a început conversația ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Surprinsă de tonul familiar, ca și de subiectul pe care îl aborda, Samantha își puse furculița în farfurie.

– Da, groaznic. Nu v-am văzut în mulțimea strânsă afară. Nu erați acasă când s-a întâmplat?

El făcu un gest evaziv.

– Ba da, ba da, eram acolo.

Atitudinea lui o surprinse pe Samantha, ceea ce o făcu să îl întrebe pe un ton neutru:

– Credeți că a fost un accident?

– Bineînțeles... Mulțumesc, drăguțo, spuse el tinerei fete care tocmai îi aduse o farfurie de fasole cu cârnați. Un accident, da, chiar dacă domnișoara Hunnicott avea o mică avere pe care moștenitorii ei erau grăbiți să pună mâna.

– De unde știți toate astea?

– Chiar de la domnișoara Hunnicott în persoană. Ieri, am luat ceaiul împreună.

Probabil acceptase una din invitațiile pe care Samantha le refuzase mereu. Ea îl studie pe ascuns

pe tânăr. Nu era lipsit de educație, știa să se îmbrace și mânca cum se cuvine. Un băiat inofensiv. Dacă mai continua în felul acesta, urma să bănuiască de crimă pe toți oamenii pe care îi întâlnea.

Totuși, nu putea să scape de prima impresie. Ceva la el o făcea să nu se simtă în apele ei.

– Draga domnișoară Hunnicott, spuse ea cu un zâmbet forțat. Avea atâta nevoie de societate la ora ceaiului...

– Se temea foarte mult de familia ei, o asigură Wheeler, coborând vocea. „Se grăbesc să mor", mi-a spus ea.

Samantha își împinse farfuria. Dintr-o dată își pierduse orice poftă de mâncare.

– Dar poliția a interogat pe toți locatarii, nu-i așa? Nimeni nu a văzut vreo persoană străină intrând în locuință.

– Poliția nu spune totdeauna tot ce află...

Cu aceste cuvinte enigmatice, Wheeler adună cu furculița fasolea care îi mai rămăsese în farfurie. Apoi urmă o tăcere pe care Samantha se grăbi să o umple.

– Știți despre mine că sunt traducătoare, dar dv. cu ce vă ocupați? întrebă ea.

– Sunt consultant. Explic oamenilor cea mai bună modalitate de a investi, de a plăti impozitele, genul ăsta de lucruri...

Wheeler căută în buzunare și scoase pachetul de țigări.

– Vă deranjează fumul?

– Nu. În orice caz, trebuie să mă întorc.

Samantha se ridică. Când credea că a scăpat de nesuferitul ei tovarăș, el insistă să o conducă până la ea, un etaj mai sus decât stătea el.

– Nu mi-ar place să cădeți pe scară...

Ei nu-i plăcea nici tonul dulceag, nici modul de a impune. Atunci de ce se purta așa? Fusese oare impresionată de privirea lui de câine bătut, sau de politețea lui un pic stângace? Fusese cuprinsă de remușcări din cauza antipatiei pe care o avea pentru el? Fapt e că, atunci când el o invită la o cafea, Samantha îl pofti în casă.

– Doar un minut. Mâine dimineață trebuie să plec devreme.

– O problemă importantă?

– Munca mea. O traducere care se apropie de sfârșit și pe care sper să o termin în cursul săptămânii. Vă rog, așezați-vă.

Când ea reveni în sufragerie cu cafeaua, Wheeler se instalase într-un fotoliu. Picior peste picior, răsfoind un număr din Vogue, pe care îl luase de pe măsuță, părea a fi fost la el acasă.

– E plăcut la dv.

Luă o bucățică de zahăr, adăugă lapte și gustă din cafea cu o plăcere deosebită.

– Unde ați învățat să faceți cafea așa de bună? La bistro este infectă.

– Datorez acest talent bunicii mele. Îi plăcea enorm cafeaua și avea rețeta ei proprie.

Urmară câteva minute de tăcere, timp în care Wheeler privi în mod ostentativ în jurul lui, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

– Amicul dv. nu a venit în seara asta?

„Nu este amicul meu!“ vru să replice Samantha. Dar ea reuși să se abțină. Dacă Wheeler nu părea agresiv la prima vedere, nu se știa niciodată. Fără îndoială era mai prudent să-l lase să creadă că avea cu Tony o legătură serioasă.

– Lucrează, se mulțumi ea să răspundă.

– Lucrează în afaceri?

– Da.

Când în sfârșit vecinul ei se hotărî să plece, după alte două cești de cafea, Samantha îl însoți până la ușă. Ea închise ușa după el, puse lanțul de siguranță și respiră ușurată. După ce a spălat ceștile, intră în camera ei și deschise fereastra pentru a intra aer curat. Strada era pustie. În șirul de mașini parcate de-a lungul trotuarului era un Mini albastru. Când începu să-și pună întrebări, auzi pași pe asfalt. Zgomotul se opri chiar în dreptul locuinței ei.

Cu inima strânsă ca un purice, Samantha se aplecă în așa fel ca să vadă fără a fi văzută. Liniștită, ea plecă de la fereastră. Inspectorul Allen s-a ținut de cuvânt.

Făcu un duș scurt, își puse cămașa de noapte și se întoarse la baie ca să se spele pe dinți. Apoi, apăsă mânerul distribuitorului de săpun lichid ca să se spele pe mâini.

Sub privirea ei îngrozită, pe mâini începu să curgă o pastă lipicioasă de un roșu intens.

9

Samantha își înăbuși țipătul. Apoi groaza se transformă în mânie.

Nu era decât Ketchup.

Imediat, își aminti de sosul de roșii din farfuria lui Jason Wheeler. Printr-un gest ce trăda o mare nervozitate, ea deschise robinetul și se clăti pe mâini.

În oglindă își văzu chipul alb ca varul, încă marcat de sperietura prin care trecuse. Preț de câteva secunde, Samantha își lăsă frâu liber emoției. Cu mâinile tremurând, se agăță de marginea chiuvetei. Din ochi îi țâșniră lacrimile.

Oare Wheeler îi jucase această urâtă farsă? În fond el ar fi putut să se strecoare până la baie în timp ce ea pregătea cafeaua în bucătărie... Nu, și-ar fi dat seama. Se părea că încuietoarea ușii sale nu reprezenta o piedică pentru cei care căutau să-i facă rău.

Samantha aruncă șervetul cu care se ștersese pe mâini și începu să formeze numărul de la poliție.

După cum se aștepta, inspectorul Allen lipsea din birou. Așteptă vreo zece minute până o sună el.

– Mi s-a spus că m-ați căutat. Ce se întâmplă domnișoară Smith?

– Cineva mi-a jucat o farsă urâtă, sau a încercat să mă scoată din minți. Am găsit Ketchup în loc de săpun în distribuitor. Vă imaginați când ai pe mâini așa ceva care seamănă cu sângele...

– Îmi imaginez domnișoară, îmi imaginez. Ați observat ceva ciudat?

– Nu am verificat încă. V-am sunat imediat.

– Nu atingeți nimic, vin la dv. cam într-un sfert de oră. Să nu uit, nu am găsit nici o amprentă pe hârtie.

– Mă așteptam. Pe curâd, inspectore.

După ce a terminat convorbirea, Samantha sună instinctiv la Tony, dar nu era acasă. Atunci formă numărul de la Regal Arms. Hotel.

– Puteți să-mi faceți legătura cu biroul d-lui Theopoulos, vă rog?

– Nu este acolo. Acum este în apartamentul d-lui Saint-Clair. Rămâneți la aparat.

Tony la Maurice Saint-Clair? Șocată, Samantha privi receptorul ca și cum ar conține răspunsurile la întrebările care i se învălmășeau în cap. E adevărat că, cei doi bărbați se cunoșteau din timpul universității, dar, când s-au întâlnit, nu lăsaseră impresia că ar dori să-și depene împreună amintirile din studenție.

– Saint-Clair la telefon.

– E... da. Tony este acolo, vă rog? Urmă o tăcere. Apoi o clară neîncredere.

– Din partea cui?

Din ce în ce mai straniu.

– Samantha Smith.

Ea auzi murmure. Apoi vocea lui Tony. Tonul era dur, destul de jenat.

– Da, Sam?

– Îmi pare nespus de rău că te-am deranjat. Dar s-a întâmplat ceva și...

– N-ai pățit nimic?

– Nu, nu. L-am sunat pe inspectorul Allen, trebuie să sosească.

– Bine. Înseamnă că ai pe cineva care să preia problema, nu?

În cameră, ca zgomot de fond, Samantha auzi voci. Mai multe voci. Cine era cu el? Și, înainte de toate, ce căuta la acest Saint-Clair pe care, după afirmațiile lui, nu-l văzuse de vreo zece sau douăsprezece ani?

– Vrei să trec în noaptea asta? o întrebă el.

– Nu, nu e cazul...

Sunt foarte ocupat Sam, scuză-mă. O să te sun mâine.

Și, fără ca măcar să-i lase Samanthei timp să-și ia la revedere, închise telefonul.

De când au fost la Dubray ea fusese intrigată de comportamentul lui, cel puțin ciudat. Iar acum, această răceală, cu toate promisiunile pe care i le făcuse să o ajute, să o protejeze...

La urma urmelor, ce știa despre el? Cu toate că i-a ieșit întâmplător în cale, ea se întreba dacă interesul pe care i l-a arătat după aceea nu cumva depășea o simplă coincidență. Dacă nu putea să se bizuie pe el, nu rămânea decât să se bizuie pe ea însăși.

Inspectorul Allen examină apartamentul prin cele mai mici colțuri. Apoi puse distribuitorul de săpun într-o pungă de plastic transparentă.

– Nu mă aștept să găsesc urme, dar dacă este o marcă de ketchup mai rară, avem cel puțin posibilitatea să dăm de o pistă.

Polițistul se întoarse în sufragerie și se așeză într-un fotoliu.

– Acum, spuneți-mi cine a mai intrat în apartament de curând în afară de individul care v-a lăsat biletul ieri seară.

– A fost Jason Wheeler. A venit să bea o cafea, astă seară, dar nu văd de ce ar fi făcut așa ceva. Îl cunosc foarte puțin.

Allen se încruntă.

– Deci, o cunoștință întâmplătoare?

– Trebuie să-l cunoașteți, este vecinul meu de la etajul doi. S-a mutat săptămâna trecută.

– Wheeler? Numele nu îmi spune nimic.

– Totuși, era acasă când a căzut domnișoara Hunnicott.

– A, da? Credeam că i-am interogat pe toți locatarii. Spuneți că locuiește la etajul doi? O să-mi încerc din nou șansa... Și prietenul dv. din seara trecută? Îl cunoașteți de multă vreme?

– Nu chiar. Este directorul de la Regal Arms Hotel, și nu prea îl văd să facă astfel de glume.

– Cine altcineva, atunci?

– Nimeni. Am impresia că cineva încearcă de fapt să mă scoată din minți demonstrându-mi că poate intra și ieși de aici după bunul plac.

– Ar trebui să vă puneți un zăvor suplimentar, o sfătui inspectorul care se ridică să plece.

Samantha îl însoți până la ușă.

– Spuneți-mi, căderea domnișoarei Hunnicott a fost un accident... sau a împins-o cineva?

– Rezultatele autopsiei nu sunt concludente. Deocamdată, noi continuăm să credem că a fost un accident.

Un răspuns diplomatic, care o lăsă pe Samantha nelămurită.

Când rămase singură, ea începu să meargă nervoasă în susul și în josul apartamentului. Acesta i se părea acum mai degrabă ca o închisoare decât ca un refugiu. În bucătărie, apucă pachetul cu scrisori pe care îl pusese pe masă fără să-l răsfoiască. Publicitate, o factură... și un plic cu antetul biroului d-lui Collins.

– Încă o amenințare?

Plicul care era în interior avea antetul de la Grosvenor Hotel. Samantha îl deschise. Erau câteva cuvinte de la mătușa Olivia.

„Dragă Samantha,

Sunt la Londra, pentru câteva săptămâni, și îți trimit aceste rânduri prin d-l Collins care va ști unde să ți le trimită. Dacă le primești, te rog să-mi telefonezi. Intenționez să ajung puțin și prin Franța, poate o să ne vedem!

Te sărut.

Olivia“

Aceste rânduri parcă îi dăduseră Samanthei noi aripi. Mătușa Olivia îl cunoștea pe Benett, era la curent cu cea mai mare parte dintre afacerile lui și frecventa aceleași persoane ca el. Dacă cineva era în

măsură să îi spună unde era Benett și ce mai punea el la cale, acea persoană era mătușa Olivia.

Era trecut de miezul nopții, dar Olivia nu se culca niciodată devreme. De aceea, fără să mai stea pe gânduri, Samantha formă numărul de la Grosvenor.

– Mătușa Olivia? Sunt eu, Samantha.

– Samantha! Tu ești? Ce plăcere să te aud! Unde ești?

Până acum Samantha nu se gândise cum o să procedeze. Trebuia să continue să se ascundă, sau să se împace cu ideea de a înfrunta trecutul, periculos sau nu?

În orice caz, asta nu mai avea atât de multă importanță. Poliția îi cunoștea acum situația și acceptă să o protejeze. În ceea ce-l privește pe misteriosul ei dușman, începuse să-l localizeze de câtva timp.

– Sunt aici, la Londra. La câteva clădiri de hotel.

– O, grozav! Ce te-a apucat, Samantha? Nu e prea frumos să pleci așa, fără să lași adresa la nimeni.

– Aveam nevoie de timp. Îmi pare foarte rău că ai fost îngrijorată.

– Nu am fost chiar atât de îngrijorată. Ești majoră, scumpa mea, faci ce vrei. Eram doar curioasă.

– Mi-ar face plăcere să te văd, mătușă Olivia. Poate luăm masa împreună, ce zici?

– Ascultă, sunt foarte ocupată până la sfârșitul săptămânii. Am promis că mă întâlnesc cu toți prietenii... Dar intenționam să trag o fugă până la Paris, pentru week-end. Dacă ai veni cu mine? Asta ne-ar aduce aminte de vechile timpuri.

Ar fi o ocazie și pentru Samantha să obțină informații despre Benett, fără să pară că o supune pe mătușa Olivia la un interogatoriu.

– E o idee foarte bună. Tocmai îmi termin treaba joi.

Discutară detaliile acestei escapade pariziene, apoi Samantha închise și rămase mult timp gânditoare. Mătușa Olivia nu i-a pus o întrebare, nu a părut chiar așa de surprinsă să o audă.

Și dacă... Și dacă ea știuse de la început că Samantha se instalase la Londra?

Tony o sună în cele din urmă pe Samantha joi dimineața, puțin înainte de 7. Dacă ea mai era pe jumătate adormită, tonul furios folosit de Tony o trezi complet.

– Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă? Ori nu ești acasă, ori telefonul este tot timpul ocupat. Am fost nevoit să trec pe la inspectorul Allen ca să aflu noutăți. Cel puțin a putut să-mi dea asigurări că, marți seara, când a plecat, te simțeai bine.

– Toată ziua de ieri am lucrat la profesorul Eldrige și m-am culcat imediat ce am venit acasă. În timpul serii nu am dat nici un telefon.

La celălalt capăt al liniei se auzi un oftat lung. Când începu din nou să vorbească, Tony părea mai calm.

– Allen mi-a povestit despre ketchup. De atunci, s-a mai întâmplat ceva?

– Nu.

– Samantha, ce știi despre separatiștii din Quebec?

– Separatiștii! exclamă ea cu mirare. Credeam că au dispărut de ani de zile! Eram la școală când au cunoscut momentele lor de glorie. De atunci, n-am mai auzit vorbindu-se despre ei.

– Benett nu și-a manifestat în vreun fel simpatia pentru mișcare?

– Niciodată. În orice caz, noi nu discutam despre politică.

– Sam, nu mai pot să vorbesc la telefon. Când pot să te văd?

Samantha se gândi repede.

– Luni... Da, o să mă întorc probabil luni.

– Luni! strigă Tony. Dar nu pot să aștept până luni!

– Va trebui totuși. Plec în week-end la Paris cu mătușa Olivia.

– Mătușa Olivia. Mătușa ta Olivia?

– Bineînțeles, mătușa mea Olivia. Cine altcineva? Ea este la Londra. A tras la hotelul Grosvenor și mi-a transmis câteva rânduri prin d-l Collins. Este singura persoană în măsură să-mi dea câteva informații despre Benett.

– Asta înseamnă că o să ieși din ascunzătoare, remarcă Tony.

– Nu prea mai văd motivul pentru care să mă ascund. Ascultă Tony, trebuie să mă apuc de lucru. Astăzi trebuie să termin traducerea, este de altfel motivul pentru care ieri am venit așa de târziu acasă.

– Nu îmi place să te știu noaptea pe străzi. Este periculos.

Samantha scoase un oftat de exasperare.

– Totul e periculos! Și tu nu poți fi mereu în spatele meu – seara trecută, de exemplu, nu erai liber. Pot într-adevăr să mă apăr singură, așa cum am făcut-o totdeauna.

– Ah, uite unde e problema..., spuse Tony cu subînțeles. Ar fi trebuit să vin marți.

– Adevărul e că m-am descurcat întotdeauna foarte bine fără tine. La revedere Tony. Pe luni.

Samantha închise ușor telefonul, întrerupând conversația. Sună din nou, dar nu răspunse. Tony trebuia să înțeleagă că nu îl lăsa să-i dirijeze viața, și asta pentru că îi oferea un umăr protector din când în când.

Era o tipă tare. Putea să facă față singură.

Atunci, de ce simțea așa de tare nevoia să plângă?

Samantha nu putu să-și ascundă mirarea când taxiul se opri pe șoseaua Friedland, în fața hotelului unde mătușa rezervase camerele.

– Care e problema, totdeauna am tras la Royal Friedland, îi aminti Olivia. Hotelul a fost preluat de altcineva, dar are clasă și este la fel de apreciat. Nu aș merge în altă parte pentru nimic în lume.

De fiecare dată când o însoțea pe mătușa ei, Samantha avea ocazia să aprecieze atmosfera rafinată a acestui hotel, plasat aproape de Étoile și de Champ-Elysées. Dar Royal Friedland fusese preluat de lanțul Worldwide... și se afla deci sub controlul lui Tony. Faptul că era într-un hotel de care răspundea el îi dădea tinerei femei un sentiment ciudat, mai ales după ultima lor conversație telefonică.

– O să luăm masa în oraș și o să vizităm magazinele, o anunță Olivia. Îți convine programul?

În timp ce luau masa, pe terasa unui luxos restaurant de pe Champs-Elysées, Samantha deschise subiectul care o interesa cel mai mult.

– Ce mai face Benett!

– Destul de bine față de decepția pricinuită de plecarea ta.

Decepționat! se gândi Samantha. Mai avea puțin și izbucnea în râs. Decepția nu era un sentiment care putea fi asociat lui Benett Price. Dar dacă și-a ales acest ciudat mod de a-și expune în public decepția, asta era treaba lui. Fără îndoială el se baza foarte mult pe căsătoria lor. Doar pentru bani? Samantha nu reușea să se obișnuiască cu această idee.

Mătușa Olivia, care de obicei era atât de volubilă, examina în tăcere meniul, cu o atenție exagerată. Samantha reluă ofensiva.

– Deci, afacerile îi merg bine?

– Cum? Da, foarte bine. Eu voi lua o salată de fructe de mare.

– Și eu la fel.

– Și o sticlă de șampanie... pentru a sărbători asta.

– Pentru a sărbători ce?

– Faptul că ne-am regăsit. Ne-ai lipsit. Samantha. Vom fi foarte bucuroși să te întorci.

Samantha își ridică privirea.

– Dar nu am spus că o să mă întorc.

– Vei face cum vei dori. Numai să știi că noi te iubim... Și apoi, locul tău e la Montreal.

Samantha avu din nou acea senzație neplăcută care o cuprinsese în avion. Mătușa ei nu părea să fie

în starea ei obișnuită. Oamenii puteau să se schimbe atât de mult în șase luni? Olivia, pe care o știa totdeauna ca fiind o persoană strălucitoare și agitată, se cufunda adesea în cele mai profunde tăceri care nu o caracterizau deloc.

Cel puțin fizic nu se schimbase. Era aceeași blondă, coafată impecabil și cu pielea netedă care nu trăda cei cincizeci de ani ai săi.

Ele se plimbară pe aleea Montaigne și vizitară toate magazinele luxoase din cartier. Ca în vremea adolescenței, Samantha primi cu plăcere câteva cadouri. Când a revenit la hotel, obosită și amețită de această plăcută pauză, își dădu seama că îi dispăruse acea stare neplăcută, pe care o avusese la restaurant.

Un singur punct rămânea pentru ea neclarificat: neobișnuita reținere a mătușii ei. Nici măcar o dată, aceasta nu a întrebat-o despre plecarea ei precipitată de la Montreal. Când ușile liftului se deschiseră în dreptul etajului unde se aflau apartamentele lor, Samantha nu mai putu să rețină întrebarea care îi stătea pe buze.

– Nu vrei să știi ce s-a întâmplat între mine și Benett?

Olivia răspunse printr-un gest evaziv.

– Ți-am spus, draga mea, ești majoră. Nu am de ce să mă amestec în treburile tale... Ne vedem la bar într-o oră. Vom lua masa aici. Au angajat un foarte tânăr șef despre care îmi vei spune ce crezi.

Când Samantha intră în camera sa, gândindu-se că week-end-ul se va termina fără să afle mare lucru despre Benett, observă imediat un buchet enorm de

trandafiri roșii care se desfătau pe birou. Cu o presimțire rea, ea se apropie pentru a lua micul plic alb care era lângă el.

Cu degetele tremurând, ea dezlipi plicul și descoperi câteva cuvinte simple, scrise la mașină:

„SE APROPIE ORA."

10

Samantha scăpă din mâini biletul. Fără să se mai gândească se aruncă spre ușa care comunica cu apartamentul Oliviei. Nu i se dădea pace nici aici, la Paris. Îi venea să urle.

Deschizând brusc ușa, ea își făcu apariția în micul salon al mătușii ei.

– Mătușă Olivia! Mătușă Olivia!

Olivia ieși din camera ei înnodându-și cordonul neglijeului de mătase.

– Ce ai pățit, dragă?

– Trandafirii...

Samantha tremura din tot corpul. Făcu ochii mari când observă, pe măsuța din salon, un buchet identic cu al ei.

– Ce au trandafirii? o întrebă mătușa zâmbind. Probabil că este un cadou din partea direcțiunii.

– Dar... biletul.

– Care bilet? Nu am găsit nici un bilet.

– Eu da. Vino să vezi...

Imediat Samantha se duse în grabă în camera ei, urmată de Olivia. Trandafirii erau tot acolo, geanta și pachetele erau puse grămadă pe pat, așa

cum le lăsase. În schimb, biletul și plicul dispăruseră. Pentru o secundă de frământări groaznice, Samantha se întrebă dacă nu cumva o să înnebunească.

– Mătușă Olivia, te asigur că era un bilet...

– Și ce scria în el?

– *„Se apropie ora."*

Olivia începu să râdă.

– După părerea mea, ești victima unui glumeț. Am remarcat la recepție un tânăr care nu avea ochi decât pentru tine. Cred că ai făcut o cucerire!

Samantha de-abia o mai auzea. O cuprinse o senzație de vomă, fără ca ea să mai poată să o oprească. De voie de nevoie, ea schiță un zâmbet imperceptibil și o împinse pe mătușa ei spre ușă.

– Da, da, poate ai dreptate. Scuză-mă că te-am deranjat. Pe curând.

Șeful restaurantului o întâmpină pe Olivia ca pe o adevărată prietenă și le conduse până la o masă aproape de fereastră. Sala, cuprinsă de o lumină blândă a soarelui la apus, era aproape goală.

– Mi-ați spus că Benett până la urmă și-a revenit după decepție, spuse Samantha când li se servea homarul în aluat fraged.

– Glumești! Ce șoc a avut când a venit din călătorie...

Ce călătorie? se întrebă Samantha. Benett nu era în nici o călătorie când a plecat. Încă un secret care îl păstra pentru ea.

– I-am lăsat totuși un mesaj.

– În care îl anunțai că renunți la căsătorie, fără nici o explicație.

Tonul se vroia neutru, dar Samantha putu să distingă în vocea mătușii ei o notă de reproș.

– După care, ai dispărut șase luni și nu am mai primit decât câteva cărți poștale de la Nisa. În tot acest timp ai fost la Londra.

– Aproape.

– Și de ce nu ai vrut să se știe?

– Mi-ai mai spus chiar tu, mătușă Olivia, că sunt majoră. Aveam nevoie să mă depărtez de toate, să mă exilez câtva timp... Benett este și el la Londra?

Cu paharul de vin alb în mână, la câțiva centimetri de buze, Olivia lăsă să se scurgă câteva secunde. Părea surprinsă.

– De unde știi că Benett este la Londra?

– L-am sunat pe James acum câteva zile.

– Benett este la Londra pentru afaceri. Doar pentru afaceri. Samantha, îți dai seama că ai fost ridicolă părăsindu-l în felul ăsta?

De data asta venise rândul Samanthei să fie surprinsă. Niciodată Olivia nu îi vorbise în felul ăsta.

– Aș fi fost și mai ridicolă dacă ne-am fi căsătorit și am fi divorțat după câteva luni. Și eu care credeam că o să mă feliciți că mi-am dat seama de greșeală înainte de căsătorie.

– Despre ce greșeală e vorba? Ai rupt logodna de două ori deja. Credeam, că de data asta, știai ce faci.

Samantha își mușcă buza. În această privință, mătușa ei avea dreptate. Poate că nu o să se mărite niciodată. Îi veni în minte, pentru câteva clipe, imaginea lui Tony, dar o alungă imediat. Crezuse că se rupsese blestemul ăsta care o făcea să se apropie

de bărbații care nu erau potriviți pentru ea. Dar și-a pierdut și această speranță.

– Știi, nu e prea târziu, insistă Olivia. Mai poți încă să te căsătorești cu Benett. Te va ierta și va uita acest incident.

El poate, dar ea? Ar suporta oare să se căsătorească cu un bărbat lipsit de pasiune și foarte interesat? Nici nu se punea problema.

– Nu, mătușă Olivia. Nu o să mă căsătoresc cu Benett. De altfel, dacă dorea așa de mult să mă revadă, de ce nu a încercat să ia legătura cu mine?

– Este foarte ocupat.

Pe măsură ce trecea timpul, Samantha înțelegea din ce în ce mai puțin metamorfoza mătușii ei. În această seară, părea tensionată – și câteodată chiar agresivă. Până acum, în ciuda diferenței de vârstă, ele s-au înțeles ca două prietene. Samantha avea senzația că legătura care le unise era pe cale să se destrame. Totuși, la cafea, Olivia părea că regretă remarcile ei jignitoare.

– Draga mea, ți-am vorbit un pic cam dur, dar tu nu trebuie să pui la suflet. Asta pentru binele tău. Te iubesc, și mă preocupă fericirea ta.

– Bineînțeles, mătușă Olivia..., murmură Samantha zâmbind.

Zâmbetul îi îngheță pe buze. Simți că i se scurge tot sângele din vine.

– Sam? o strigă Olivia, cu o voce alarmată. Ce-ai pățit? Pari așa ciudată...

Avea și de ce! se gândea Samantha care nu putea să-și creadă ochilor. Tony traversa sala și se îndrepta spre masa lor.

Ce căuta el aici? Doar nu era așa de îngrijorat pentru ea ca să vină după ea până la Paris? Ce atitudine trebuia să adopte?

În timp ce ea se tot întreba, el ajunsese deja lângă ele și zâmbea cu toată gura.

– Bună seara, Sam... Dv. trebuie să fiți faimoasa mătușă Olivia. Pot să mă așez?

– Bineînțeles, îngăimă Samantha.

Sute de întrebări se cuibăreau în mintea ei.

Șeful restaurantului apăru în acest moment pentru a aduce nota de plată, dar Tony îi făcu semn să se oprească și îi dădu să înțeleagă că cele două cliente erau invitatele lui în această seară. Olivia îi mulțumi cu căldură apoi, după uzanțele din societate, reluă conversația.

– Cum ați cunoscut-o pe Samantha? Dacă nu sunt prea indiscretă...

– Londra este un oraș mic, canadienii se întâlnesc ușor aici.

– Da, aveți dreptate... Theopoulos spuneți că vă numiți? Mă întreb dacă nu cumva l-am cunoscut pe tatăl dv. Nu cumva prenumele lui era Damien?

– Exact.

– Un bărbat încântător. Mă mir că nu v-ați întâlnit cu Samantha la Montreal.

– Am plecat de mulă vreme din Canada. Iar eu nu lucrez în același domeniu cu tatăl meu.

– Domeniul hotelier, nu-i așa? Trebuie să fie ceva pasionant. Dar nu vă este dor de țară, câteodată? Sam se plictisește groaznic la Montreal. Nu-i așa, dragă?

– Mi se întâmplă, recunoscu Samantha. Tony, de unde ai știut că o să venim aici? Mi-e greu să cred că ai venit aici întâmplător...

– Nu e nici un secret. Mi-ai spus că mătușa ta era la Grosvenor. A fost suficient să sun și să întreb unde aș putea să vă găsesc în acest week-end.

– Da, mi-am lăsat coordonatele ca să mi se poată transmite apelurile telefonice, explică Olivia. Chiar și în vacanță continui să lucrez.

Samantha făcu ochii mari.

– Să lucrezi?

– Benevol, bineînțeles. Lucrez pentru Paul Messier.

Olivia, care se pricepea să strângă fonduri, oricare ar fi fost destinația lor, obișnuia să se ocupe cu astfel de activități benevole.

– Nu este cumva noul lider al opoziției?

– Ba da, dar nu va fi mult timp în opoziție, declară Olivia cu optimism. După viitoarele alegeri, ar putea chiar să devină noul prim ministru. Bineînțeles, asta îi va lua câțiva ani, dar Paul este tânăr și are stofă de lider. Avem nevoie de o reîmprospătare în guvern.

Tony își pierduse amabilitatea. Dintr-o dată părea contrariat, chiar obosit.

– Nu cumva Benett Price este cel care îi finanțează campania? întrebă el pe un ton neutru.

Olivia îi zâmbi larg.

– Nu direct, bineînțeles. Legile limitează contribuțiile pentru partide. Dar Benett îl apreciază pe Paul. Ca multă lume din Quebec, el era convins că în fruntea guvernului, Messier ar aduce un suflu nou în țară și și-ar asigura un loc mai important în

comunitatea mondială. Avem nevoie de un om puternic.

– Și Robert Dubray e de aceeași părere, adăugă Tony.

Până în acest punct, Samantha crezuse că întreaga conversație era inofensivă. Dar își dădu seama că s-a înșelat când o văzu pe mătușa sa albindu-se la față.

– De ce îmi vorbiți de Dubray?

– Așa... I-am văzut de mai multe ori numele în ziare. Îl cunoașteți?

– Bineînțeles. Este un prieten de-al lui Benett... sau în sfârșit, a fost.

Samantha nu putu să se abțină.

– Nu cumva Dubray, aflat la hotelul din oraș, l-a ajutat pe Benett să obțină contracte?

– Bineînțeles că nu! exclamă Olivia, care își recăpătase stăpânirea de sine. De ce și-ar fi riscat Benett reputația?

– Mi-a venit așa o idee... Știi cumva ce a făcut cu banii pe care i-am împrumutat primăvara trecută?

– Micuțo, mă surprinzi. La urma urmelor toată lumea mai poate avea din când în când nevoie de bani lichizi. Benett are spatele tare. Atât de tare că și eu am investit în întreprinderea lui iar beneficiul nu este deloc de neglijat. Și tu ar fi trebuit să faci la fel... Îți mai spun o dată, ascultă-mă: ar trebui să te căsătorești cu el.

– Mătușă Olivia! exclamă Samantha pe un ton sec. Am hotărât că nu mai vorbim despre asta.

Schițând un zâmbet, Olivia se ridică și se întoarse spre Tony.

– Vă rog să ne iertați că ne spălăm rufele murdare în public. Acum, vă rog să mă scuzați, mă duc să-mi refac ținuta. Vii cu mine, Samantha?

– Nu, te aștept aici.

Îndată ce s-a îndepărtat mătușa ei, tânăra se aplecă spre Tony.

– Ce se întâmplă? Ce faci aici?

– Vrea să te vadă Maurice Saint-Claire. Are să-ți spună câteva întrebări despre evenimentele de la Montreal.

– Saint-Clair? De ce?

– O să-ți spună chiar el. Este urgent, Sam. Nu poți să-ți scurtezi week-end-ul?

– Nu, nu pot... și nici nu vreau. Mâine, mătușa Olivia mă duce la țară. Și nici nu am reușit să aflu destule despre Benett...

Tony suspină și bău o gură mare de apă minerală, ca să-și ascundă nemulțumirea.

– Ce părere ai despre ce a spus mătușa în legătură cu Paul Messier? îl întrebă Samantha.

Cred că este foarte optimistă. Nu o să ajungă la putere așa de repede. Dar cu siguranță, niște relații bine alese și banii ar putea să-l ajute...Mătușa ta pare să țină foarte mult la Benett.

– Totdeauna a ținut la el.

– Am încercat să-l localizez la Londra. Am sunat la cele mai mari hoteluri din oraș. Este de negăsit... Sam, ai povestit mătușii cumva evenimentele din ultimele zile?

– Nu, nu am vrut să o sperii. Și apoi, nu sunt sigură că m-ar fi crezut. De exemplu, în seara asta...

Samantha avu o mică ezitare dacă să povestească despre buchetul de trandafiri pe care îl găsise în

camera ei. Povesti, încheind cu dispariția biletului care însoțea florile.

– Nici de data asta nu a rămas nici o urmă, nici o dovadă..., remarcă Tony. Sam, nu crezi că ar fi mult mai prudent să merg cu tine mâine?

Ea râse puțin.

– Tony, știu ce gândești, dar e caraghios. Sunt în deplină siguranță cu mătușa Olivia.

Încă o dată Tony își reținu nemulțumirea și temerile. Se părea că Samantha avea dușmani peste tot. Chiar și aici la Paris, era amenințată. Nu era așa de sigur că Olivia merita toată încrederea pe care i-o acorda nepoata ei.

A doua zi Tony se sculă foarte devreme și așteptă în holul de la Royal Friedland. Intenționa să discute un pic cu Olivia. În sfârșit ușa liftului se deschise și ea apăru. Și, din fericire, era singură. Imediat după ce a intrat în restaurant, Tony se duse spre ea, ca și cum tocmai ar fi ieșit din biroul administrației.

– O! bună ziua, Olivia! Samantha nu e cu dv.?

– O să coboare imediat. A preferat să-și ia micul dejun în cameră...

Tony înțelesese imediat că, dacă speră să o facă pe Olivia să vorbească, aceasta trăgea aceeași speranță în privința lui.

– De cât timp o cunoașteți pe nepoata mea? îl întrebă ea după ce a comandat cafea și pâine prăjită.

– De puțină vreme.

– Și care sunt de fapt relațiile dv. cu ea?

– Am ieșit împreună o dată sau de două ori, răspunse Tony cu prudență.

Pentru o clipă Olivia părea că se gândește.

– Trebuie să vă previn: Samantha nu prea are un raționament corect la capitolul bărbați. Benett îi aducea stabilitatea, echilibrul. Fuga sa a fost rezultatul unui impuls de moment. Sper să o aduc pe calea cea bună.

– Totuși Sam pare a fi o persoană foarte echilibrată.

– Este imprevizibilă, foarte nervoasă.

Nervoasă, avea și de ce! gândi Tony. Și în lupta ei cu un dușman imprevizibil, făcuse dovadă de un curaj remarcabil.

– Presupun că are o atracție pentru dv., îi declară pe neașteptate Olivia, dar să nu vă lăsați amăgit. Benett este bărbatul de care are nevoie.

Se uită la ceas și se ridică de la masă, lăsând în farfurie pâinea neatinsă.

– Acum vă rog să mă scuzați, șoferul trebuie să vină dintr-o clipă în alta. Mă duc să văd dacă Samantha e gata.

– Transmiteți complimente din partea mea. În timp ce se îndepărta, Tony luă o felie de pâine și mușcă. Olivia s-a lăsat poate antrenată în niște povești politice de al căror efect ea încă nu își dădea seama – altfel nu ar fi făcut imprudența să povestească – și nu își imagina că ar putea să-i facă vreun rău nepoatei ei.

Pentru o zi Samantha va fi deci în siguranță. Nu mai era nevoie să le urmeze.

– Cine este prietenul pe care o să-l vedem? întrebă Samantha în timp ce BMW-ul se angajă pe autostrada Nordului.

– E surpriză. Ție totdeauna ți-au plăcut surprizele...

În ultima vreme, în viața Samanthei, au fost prea multe surprize. Și se cam săturase.

– Când aveam zece ani, poate, dar acum...

– Îți spun că o să fii încântată. O să vezi. Zâmbetul mătușii era așa de senin încât Samantha se destinse până la urmă.

Câmpia începea să îmbrace culorile toamnei. Era un timp plăcut iar cerul albastru te făcea să apreciezi și mai mult peisajul. După vreo sută de kilometri, șoferul ieși de pe autostradă. După ce a traversat câteva sate, trecu pe o poartă mare și se angajă pe o alee care făcea parte dintr-un parc.

– Ajungem! anunță Olivia.

Ceva mai departe, mașina se opri în fața unui castel din secolul al XVIII înconjurat de o grădină în stil englezesc, care era plină de trandafiri și de ochiul boului. În timp ce urcau scara de piatră care ducea la poarta principală, Olivia își schimbă tonalitatea vocii. Ea puse mâna pe brațul Samanthei și deveni aproape rugătoare.

– Draga mea, promite-mi că nu te enervezi. Fac asta pentru binele tău.

Înainte ca Samantha să poată răspunde, Benett Price veni în întâmpinarea lor, zâmbind cu toată fața.

– Sam! Sunt așa de fericit că ai venit...

11

Benett! Cum a putut mătușa Olivia să-i joace o așa groaznică farsă? Un puternic sentiment de furie și de teamă o împiedică pe Samantha să reacționeze.

– Intrați, le propuse Benett. Cafeaua ne așteaptă pe terasă.

Pentru a încerca să-și potolească bătăile inimii, Samantha trase cu forță aer în piept. Benett era neschimbat, plăcut și elegant, îmbrăcat cu pantaloni din catifea reiată și cu o vestă în carouri din stofă. Părea un om obișnuit care își petrece week-endul la casa lui de la țară. Samantha făcea tot posibilul să se autoconvingă că nu era în nici un pericol. Îl cunoștea doar. Nu fuseseră logodiți? Și chiar dacă vroia să-i facă rău, el nu ar fi încercat nimic în fața mătușii Olivia. Aruncând o privire spre mătușa ei, încercă să zâmbească. Biata Olivia, care credea sincer că acționează spre binele ei! Pentru ea, Samantha trebuie să facă față situației și să accepte invitația lui Benett. După aceea, va găsi o scuză ca să plece – cu sau fără mătușa ei.

Spre marea ei mirare, Benett rămase tot timpul calm. Pe terasă fusese așezată o măsuță cu rotile, pe care îi aștepta cafeaua și o farfurie cu prăjituri.

– Sam, vrei un pic de lapte?

Samantha căută în ochii lui, de un albastru intens, vreun semn de ranchiună. Nici urmă de așa ceva.

– Da, mulțumesc... Spune-mi Benett, ce mai faci?

– Cum nu se poate mai bine. Afacerile prosperă! Ia un ecler, sunt delicioase. Tu nu vrei Olivia?

Olivia râse cu cochetărie, după cum obișnuia să o facă în fața bărbaților.

– Nu, nu ar fi înțelept. Știi, caloriile...

– Ești îngrijorată pentru silueta ta? exclamă Benett cu galanterie. Ei hai, Olivia... Dacă vrei să faci puțin exercițiu fizic, facem imediat o partidă de călărie.

– De ce nu.

– Tu Sam? Ai chef să călărești?

– Nu sunt îmbrăcată pentru asta. Altă dată, poate.

– Asta nu e nici o problemă! În casă avem tot felul de ținute pentru echitație. Cu siguranță o să găsești ceva pentru măsura ta.

Gânditoare, Samantha bău o gură de cafea. Un vânticel îi mângâia ușor fața, aducându-i parfumul florilor... Cuprinsă de o amorțeală plăcută, puse ceașca pe masă și simți dintr-o dată nevoia de mișcare.

– Bine, de acord, să mergem să călărim.

În ultimul moment, mătușa Olivia se răzgândi. Chiar dacă Samantha nu dorea să rămână singură cu Benett, totuși ea nu mai putea să revină asupra deciziei pe care o luase. Ar fi provocat un scandal. De altfel, ce risca?

Benett își recăpătase farmecul și amabilitatea cu care o cucerise la începutul prieteniei lor. În acea perioadă era atent, îi trimitea flori, o consola în privința programului. Iar apoi, în ultimele săptămâni, înainte de căsătorie, a devenit închis, nervos.

În timp ce se îmbrăca, Samantha se gândi din nou la scena la cere fusese martoră în casa tatălui ei, la expresia cumplită pe care o surprinsese pe fața lui Benett. Acum, toate reprezentau mai degrabă un coșmar, pe jumătate uitat, decât realitatea.

Câteva minute mai târziu, se întâlni cu Benett, care înșeuase caii. O ajută să încalece pe o frumoasă iapă neagră și îi îndreptă scărița. Gesturile lui i se părură împersonale, detașate, determinând-o pe Samantha să-și pună semne de întrebare. Dacă ar vrea să o recucerească, cum îi spusese mătușa Olivia, nu ar trebui să se arate mai prietenos?

Samantha simți o adevărată plăcere când, ajunși pe o pajiște întinsă, începură să meargă în galop. De multă vreme nu se mai simțea așa de liberă!

– Benett, trebuie să-ți mulțumesc, spuse ea. Nu știam cât de mult îmi lipsește această plăcere.

Benett îi zâmbi și încetini. Începură să meargă la pas, într-o liniște reconfortantă. Benett fu cel care rupse tăcerea.

– Dacă ne-am opri puțin? Aș vrea să-ți vorbesc.

Samantha îl privi, încercând să citească pe fața lui. Părea calm, chiar dacă câteva riduri și cearcănele de la ochi trădau o destul de mare lipsă de somn.

Decisă să-i cunoască cât mai repede intențiile, îl lăsă să priponească caii și se așeză pe iarbă, sprijinită de trunchiul unui stejar bătrân.

– Știi Sam, nu a fost ușor să te găsesc.

Samantha nu se aștepta să intre așa de repede în subiect. Își luă un aer nepăsător.

– Nu văd, Benett, de ce ți-ai mai dat atâta silință. Credeam că am fost destul de clară în scrisoarea pe care ți-am lăsat-o. În ce mă privește, relația noastră s-a terminat.

– Să știi că eu am altă părere în privința asta. Ți-am acordat câteva luni ca să te restabilești după moartea tatălui tău. Credeam că o să-ți revii singură dar, începând cu luna iulie, am început să fiu îngrijorat. Atunci am început să te caut. Nu a fost ușor să te găsesc...

În vocea lui se simțea o umbră de amărăciune.

– Cum ai reușit? îl întrebă Samantha.

– Banca ta de la Montreal a făcut un mare transfer de bani la Londra. Asta îngusta câmpul de investigații.

– Credeam că tranzacțiile bancare sunt confidențiale.

– Nu și atunci când ai relații... Dar cum ți-ai schimbat numele, această informație nu era suficientă. După diverse alte verificării, am rămas cu două persoane: tu și o femeie din Saint-John's Wood, care îți semăna enorm.

Benett avu un zâmbet trist, care părea sincer.

– Iartă-mă că te-am speriat cu pliantul ăla. Și femeia aceea a primit unul. Aveam nevoie să vedem reacția, ca să ne dăm seama care din voi două era cea pe care o căutam.

Furia aproape că o împiedica pe Samantha să mai respire. L-ar fi pălmuit cu plăcere pe Benett, chiar și numai pentru a-i șterge zâmbetul care i se lipise de buze. Totuși ea reuși să se controleze și să continue să zâmbească.

– Deci ai pus pe cineva să mă urmărească în permanență?

– Da, răspunse el amuzat. Dar, din momentul ce pliantul meu nu a produs nici o reacție la tine, idiotul ăla a furat geanta celeilalte femei. Dar nu a fost degeaba. El mi-a trimis o fotografie și așa am putut să constat că nu erai tu. Din acel moment am știut care este noul tău nume, și mi-a fost ușor, după ce am fost la Collins, să obțin cele câteva informații de care mai aveam nevoie.

– Și domnișoara Hunnicott? întrebă Samantha, cu un sânge rece care o mira și pe ea.

– Despre cine vorbești?

– Bătrâna doamnă din locuința mea care a fost omorâtă pe scară.

Benett ridică cele două mâini în semn de nevinovăție.

– Nu eu. Eu nu omor femei bătrâne...

De ce ai plecat, Sam? Vreau să știu adevăratul motiv.

Nepăsător, el smulse un fir de iarbă pe care începu să-l mestece. Calmul lui era înșelător. În ochi începu să-i strălucească o licărire periculoasă.

– Mi-am dat seama că nu ești făcut pentru mine.

Aplecându-se ușor peste ea, Benett îi mângâie obrazul, și schiță un zâmbet în fața gestului Samanthei de a se da înapoi.

– Când ți-ai dat seama? Ce-ai înțeles în acea zi?

Ca prin miracol, ea reuși să-și stăpânească tremurul vocii și să-și ascundă mâinile între genunchi.

– Care zi? Nu îmi dau seama ce vrei să spui.

– Și eu care credeam că înțelegi foarte bine. Dacă nu ar fi fost așa, nu te-ai fi schimbat nici numele, nici înfățișarea. Te-ai speriat și ai fugit, Sam. Dar acum, a venit timpul să te oprești. O să vezi, căsătoria noastră o să fie o reușită.

Dintr-o săritură, Samantha se ridică și alergă să desfacă legăturile calului.

– Nu, Benett. Nu o să mă căsătoresc niciodată cu nu bărbat care nu mă iubește.

Înainte ca ea să fi reușit să se urce în șa, o mână puternică o prinse de umăr, obligând-o să se întoarcă cu fața spre el.

– Joci de minune rolul frumoasei intangibile, dar să știi, Samantha, că te vreau și că o să fii a mea. Doar proștii se căsătoresc din dragoste. Pentru oamenii inteligenți, căsătoria este o posibilitate. O posibilitate de care tu ar trebui să ai înțelepciunea să profiți.

Cu un zâmbet înfricoșător, Benett scoase din buzunarul interior al vestei o bucățică de hârtie împăturită cu grijă. O desfăcu și o flutură prin fața ochilor Samanthei.

– Este un certificat de căsătorie, Sam. Nu îi mai lipsește decât iscălitura ta. O să spunem la toată lumea că am reușit să ne întâlnim la Londra și ne-am căsătorit.

– Dar...nu este legal.

– Crezi? Am făcut ce era mai greu. Nu mai rămâne decât să-l semnezi tu.

– Nu semnez nimic până nu consult un avocat!

Simplă paradă, gândi Samantha. Căci ea era convinsă că Benett mai avea un as ascuns în mânecă. O semnătură era ușor de imitat. În același timp, îi reveniră în minte condițiile contractului prenupțial. Aproape că se scurseseră cele șase luni fatidice de la semnătură. Dacă ea murea și dacă Benett era în măsură să dovedească că ei erau căsătoriți...

În jurul Samanthei, ca pentru a o aduce la realitate, porni un vânt mai puternic, ducând cu el frunze uscate. Erau în plină câmpie, izolați complet. Era ușor să se producă un accident de călărie...

– Ce vrei de la mine? întrebă ea cu o voce lipsită de forță.

– Să cooperezi.

Brusc, fără să-l mai prevină, Samantha se urcă în șa și dădu pinteni calului. Excitată de tensiunea călăreței, iapa porni într-un triplu galop înainte chiar ca Benett să aibă timp să reacționeze. Samantha îl auzi urlând, dar luase destul avans ca să n-o mai prindă. Curând, ea părăsi drumul pe care veniseră. Nu îi rămânea decât să spere că simțul ei de orientare o va duce la castel.

Un sfert de oră mai târziu, ea își făcu intrarea în curte. Pielea fină a iepei strălucea de transpirație.

– Aveți grijă de ea, spuse ea în grabă întinzând frâiele rândașului. Merită un tratament deosebit. Ocoli castelul ca să ajungă pe terasă și fu cât pe ce să se izbească de Olivia, care tocmai ieșea pe una din uși.

– Samantha, ce se întâmplă?

– Plecăm. Anunță-l pe șofer. Îmi trebuie numai puțin timp să mă schimb.

Prea târziu. Când ieși din cameră, ca o furtună, se găsi față în față cu Benett și cu mătușa ei, care stăteau unul lângă altul pe culoar. Samantha se gândi repede. Sau Olivia era implicată până peste cap în manevrele lui Benett, sau ea se gândea într-adevăr decât la binele nepoetei ei. În orice caz, ea era de partea lui Benett.

– Sam, de ce nu ești rezonabilă?

Brusc în fața cruzimii sorții care se înverșuna împotriva ei, Samantha simți că îi țâșnesc lacrimile.

– Dar tu nu vezi nimic! E gata să înșele pe toată lumea, ne minte de la început!

– Ei hai, draga mea, tu nu poți să faci la fel câtva timp? insistă Olivia cu voce mieroasă. Totul ar fi mult mai ușor. Benett a făcut în trecut multe greșeli, e adevărat. Dar alături de tine și cu garanția companiei Smith Industries, toată lumea o să uite repede aceste detalii. Treaba asta nu ar dura decât un an sau doi, cât i-ar trebui lui Paul să preia puterea la Ottawa.

– Un an sau doi? repetă Samantha îngrozită. Credeți că veți putea face dintr-un celebru anonim un serios om politic într-un timp așa de scurt? Cine te crezi, Benett? Un magician care ar putea să-l înlăture pe primul ministru? Doar știi că electoratul are ultimul cuvânt.

– Cu cât ești mai sus, cu atât cazi mai tare. Cunoașteam toate neajunsurile unei guvernări.

– Tot ce se poate, dar toate acestea se vor face fără mine.

Cu pumnii strânși, roșu la față de mânie, Benett făcu câțiva pași spre ea. Olivia, jenată, îl prinse de mânecă.

– Ei hai, Benett, nu te enerva. Sunt sigură că după ce o să se gândească mai bine, Samantha o să-și schimbe părerea.

Luptându-se destul de mult cu el însuși, reuși să se stăpânească. Dar ochii îi trădau violenta gândurilor.

– Bineânțeles Olivia, ai dreptate... Doamnelor, să mergem să mâncăm.

Samantha înghiți în sec. Vorbea serios? Doar ideea de a mânca împreună cu Benett îi mărea tensiunea.

– Am o migrenă, spuse ea. Mătușă Olivia, aș prefera să mă-întind puțin.

– Biata mea micuță! Te conduc într-o cameră de oaspeți. Poți să te odihnești și îți aduc și o aspirină.

În realitate, Samantha nu înghiți pastilele, de frică să nu fie cumva somnifere. Întinsă pe pat, ea auzea voci venind de la parter. Fără nici o îndoială Benett și Olivia discutau despre comportamentul ei. O cuprinse un val de furie. Ce credeau ei? Că puteau să o țină prizionieră ca să o forțeze să intre în jocul lor?

Când după o oră, se hotărâ să coboare, înainte să intre în salon, ea surprinse câteva fraze, care nu păreau liniștitoare.

– Theopoulos ar putea să ne facă greutăți. Sam pare...

– Nu-ți fă griji, o să mă ocup eu de el, i-o reteză scurt Benett.

– A, iată-te scumpa mea! exclamă Olivia zărind-o pe Samantha. Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc. Dar aș prefera să mă întorc la hotel.

– Sigur că da... Nu ne rămâne decât să-i mulțumim lui Benett pentru primirea făcută. Pe curând.

Benett îi adresă Samanthei cel mai încântător zâmbet.

– La revedere, Sam. Gândește-te la propunerea mea. O să mai discutăm despre asta.

Pentru tânăra femeie, totul era deja hotărât.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară, d-l Theopoulos nu este aici. Îl așteptăm dintr-o clipă în alta.

Cum ajunse în camera de la Royal Friedland, Samantha se aruncă pe telefon. Luase deja hotărârea să se întoarcă la Londra îndată ce va fi posibil, – chiar dacă din nefericire era sigură că Benett va încerca să o rețină prin toate mijloacele

– Spuneți-i că l-a căutat Samantha Smith. Îl aștept în hol. Și vă rog, faceți-mi nota de plată.

Cinci minute mai târziu, ea dădea la recepție o carte de credit și semna o chitanță. În ce-l privește pe Tony, era de negăsit. Nu putea să-l mai aștepte.

Când ieșea pe ușă și se pregătea să cheme un taxi, ea îl zări pe Benett, care venea grăbit spre ea, urmat fiind de șoferul B.M.W.-ului. Înebunită de spaimă, ea începu să alerge pe trotuar, încotro vedea cu ochii. În spatele ei, de pe o stradă laterală ea auzi motorul unei mașini, apoi scâncetul frânelor. Portiera unui Renault 5, care tocmai se oprise lângă ea, se deschise.

– Urcă repede!

Era Tony. Fără să mai stea pe gânduri, Samantha urcă în mașină și se așeză cu o nespusă ușurare. Demarajul a fost atât de brusc încât portiera se închise singură. În oglinda retrovizoare, ea îl văzu

pe șofer, alături de Benett, încercând să scoată o armă. Apoi Tony trecu pe roșu și făcu dreapta, pe strada Balzac.

– Sunt gata să pariez că era faimosul Benett, spuse el. Ce caută el aici?

– Eu... nu mai știu, bolborosi Samantha. Mă urmărește... Mătușa Olivia m-a dus la el...

– A! e băgată și ea în afacere!

Samantha oftă obosită.

– Nu știu... nu mai știu. Ea crede că face totul spre binele meu.

– Chiar așa, Sam, ești o fetiță mare! Doar nu o să crezi așa ceva!

– Ea a fost totdeauna ca o mamă pentru mine. Vrea să mă stabilesc, și apoi ține la Benett.

– Asta spune mult despre gesturile ei.

Tony se juca de-a regulile de circulație cu o îndemânare surprinzătoare. Se angaja pe tot felul de străduțe, ca și când ar fi trăit dintotdeauna la Paris. Nu după multă vreme observară că scăpaseră de BMW.

– Benett mi-a arătat un certificat de căsătorie, spuse deodată Samantha. Nu mai lipsea decât semnătura mea... Nu înțeleg de ce ține așa de mult să ne căsătorim.

– Este totuși clar. Banii tăi.

Gata să facă o criză de nervi, Samantha făcu un gest de exasperare și își strânse pumnii.

– Asta e ideea ta fixă! Ți-am spus că el nu ar câștiga chiar așa de mult... Sunt sigură că e altceva. Mătușa m-a rugat să intru în jocul lor, măcar pentru un an sau doi.

Tulburat de angoasa care se simțea în vocea ei, Tony îi luă mâna. Era rece ca ghiața. Samantha tocmai scăpase dintr-o tentativă de răpire și era încă foarte speriată. Și apoi, se simțea trădată din toate părțile.

– Ce i-ai răspuns?

– Nimic. I-am lăsat să creadă că mă voi mai gândi. Mă întreb de ce Benett nu m-a închis pur și simplu la el.

– Nu putea probabil să meargă atât de departe în fața Oliviei. Ceea ce înseamnă că ai poate dreptate, că ea nu este implicată chiar în toate dedesupturile afacerii.

– Mi-ar place să cred asta, dar ea s-a schimbat așa de mult, e așa de nervoasă... Oh! Tony, nu mai știu în cine să am încredere!

Tony lăsă mâna Samanthei. O prinse de după umeri și o trase spre el.

– În mine, Sam. Poți să ai încredere în mine.

12

Când ajunseră în piața Bastiliei, Tony opri Renault-ul aproape de trotuar, în fața cabinelor telefonice, și ieși din mașină.

– Avem noroc! spuse el când se întoarse. Am sunat la aeroport, și au mai rămas două locuri pentru un zbor, peste două ore aproximativ. În după-amiaza asta o să ajungem la Londra.

– Benett se așteaptă să mă întorc acolo! remarcă Samantha.

– Fără îndoială. Dar cel puțin vom ajunge înaintea lui. Nu are nici o șansă să ia același avion cu noi.

– Ai dreptate... Oh, Tony, îmi pare nespus de rău că te-am băgat în aventura asta. Acum, ești în pericol la fel de mult ca și mine. L-am auzit pe Benett declarându-i mătușii că o să se ocupe de tine.

Tony începu să râdă.

– Nu este chiar o amenințare... Ei știu că le-ai surprins conversația?

– Bineînțeles. Eram în ușa salonului.

– Nu vor decât să te intimideze sub aparența asta de amenințare.

– Dar ei nu știu că eu te...

Samantha se opri brusc. Ea urma să spună: „că te iubesc". Își puse mâinile pe obrajii care erau în flăcări. Ca și cum ar fi înțeles, și ca și cum această mărturisire i s-ar fi părut cel mai natural lucru din lume, Tony reluă, pe un ton amuzant:

– Ești sigură că nu știu? Mătușa ta ne-a văzut împreună, nu este oarbă.

În timp ce intrau pe șoselele din afara orașului, Tony își dublă atenția. Până acum Benett a dat dovadă de o remarcabilă eficacitate, asociată cu o intuiție surprinzătoare. Mai era deci posibil să le întindă o cursă pe drumul spre aeroport:

– Nu o să te părăsesc niciodată, Sam, spuse el pe o voce joasă.

– Chiar dacă ar fi foarte periculos?

– Cu atât mai puțin dacă situația devine mai periculoasă. Ai nevoie de ajutor. Și de altfel și eu te... Țin la tine.

În realitate, lucrurile erau mult mai avansate. În timpul ultimei săptămâni, Samantha îl uimise prin curajul ei, îl cucerise prin frumusețea ei. De asemenea îl exasperase prin încăpățânarea ei, dar una peste alta, un lucru era sigur: o iubea.

O iubea. Acest gând se tot învârtea în capul lui Tony. Un gând nou pentru el. O iubea și ea îl iubea. Imediat ce o să se termine conferința...

– Crezi că Benett ar fi putut să ne dea deja de urmă? întrebă deodată Samantha când se opriră la stop.

– De ce?

– În spatele nostru este un BMW.... Tony, este șoferul! I-am recunoscut ochelarii de soare. Este singur.

– Ține-te bine, Sam! O să scăpăm de el.

Încordat la maximum, așteptă să se facă verde și împinse până la capăt pedala acceleratorului. Cauciucurile scrâșniră.

– Cum ne-au găsit? întrebă Samantha.

– Probabil că s-au împărțit pe echipe și s-au postat în locurile strategice. Mai e chestie și de șansă.

Printr-o răsucire de volan, Tony depăși razant un camion, pentru a se ascunde în fața lui, și o luă cât putu de repede la dreapta. Atunci începu o fugă nebunească pe străduțele din periferia Parisului. Tony merse pe sensuri interzise, luând curbele pe două roți pentru ca în cele din urmă să se îndrepte spre un parking cu o suprafață destul de mare. Țintind un loc liber, se îndreptă spre el, apăsă la maximum pe frână și se opri la un centimetru de bara de protecție a mașinii din față.

Cu mâinile crispate pe volan, putu în sfârșit să respire.

– Acum ce facem? întrebă el dintr-o răsuflare.

Se întoarse spre Samantha. Ca și el, respira precipitat. Cu obrajii roșii de emoție și de valul de adrenalină, era mai frumoasă ca oricând. Tony simți că îl cuprinde o dorință tulburătoare.

– O, Sam...

Un val de pasiune îi aruncă unul în brațele celuilalt. Modul în care se sărutară nu avea nimic blând. El exprima nevoia de a face dragoste, chiar atunci, fără să mai aștepte vreun răgaz.

Când Tony se îndepărtă de ea, Samantha avu o senzație de sfâșiere. Ar fi vrut ca îmbrățișarea lor să dureze, mai mult și mai mult...

– Măcar să ajungem la timp! murmură el. Privi în jurul lui, apoi luă geanta Samanthei din spatele mașinii.

– Vino, să luăm un taxi! O să telefonez la hotel ca să vină cineva să ia mașina.

Când intrară alergând în aeroportul Charles de Gaulle tocmai se anunța zborul lor, care urma să înceapă peste puțin timp.

La Londra ploua cu găleata când au ajuns ei, pe la sfârșitul după-amiezii.

– Trebuie să ne întâlnim cu Maurice Saint-Clair cât mai repede posibil, spuse Tony în momentul când se instalară într-un taxi.

– Nu înțeleg de ce ține atâta să mă vadă. Cine este el de fapt?

– Lucrează pentru guvernul canadian. Dar informația asta trebuie să rămână între noi.

– Pentru guvern? Nu mi-ai spus tu că pe vremea studenției cocheta cu revoluționarii?

– Asta era la universitate, a trecut ceva timp de atunci. Acum Maurice a devenit o persoană cu totul respectabilă care servește statul. În acest moment îl anchetează pe Dubray.

– Dar el este la același hotel! se miră Samantha. Lui Dubray nu i se pare ciudat?

Drept răspuns Tony râse ușor.

– Scumpă și inocentă Sam, ăsta e unul din secretele investigației! Se fac afaceri cu cei despre care vrei să afli informații. La Londra, în ochii celorlalți nu este decât un simplu industriaș.

– Nu îl anchetează și pe Benett?

– După câte știu eu, numele lui nu este pe listă. Aparent nimeni nu știe de legăturile lui cu Germain. Poate s-au întâlnit o singură dată, în ziua când i-ai văzut tu. De aceea, poate reprezinți un pericol pentru Benett.

Pe Samantha o trecură fiorii când își aminti de propunerea fostului ei logodnic.

– Este decis să-l facă pe Messier prim ministru. Are nevoie de doi ani pentru asta.

– Visează!

După ce l-a auzit dimineață pe Benett cât era de hotărât, aproape fanatic, Samantha nu mai putea să găsească ideile lui chiar ridicole.

– Actualul nostru prim ministru este tânăr și viguros, continuă Tony. Nu o să se lase îndepărtat, chiar dacă pierde niște alegeri. Și mai întâi trebuie ca Messier să devină liderul unui partid la nivel federal.

– De aceea mătușa Olivia vrea să-i ajut. Este mai puțin vorba de bani cât de onoare. Au nevoie de Smith Industries pentru importanța pe care o reprezintă. Benett a făcut o apreciere despre nesiguranța guvernului. După părerea lui, sunt persoane foarte sus plasate care sunt victimele unor căderi foarte dure.

Tony păstră un moment de tăcere.

– Totdeauna poți găsi o breșă în trecutul unui om politic. Cu suficienți bani și cu relații, Benett ar putea orchestra un scandal care l-ar obliga pe primul ministru să demisioneze... Totodată ar putea organiza un atentat.

Din nou crima, se gândi Samantha cu groază. Benett era oare capabil să omoare ca să înlesnească succesul candidatului lui?

Un asasinat. Ideea îi veni în mintea lui Tony cu aceeași rapiditate. Conferința constituia cadrul ideal pentru o astfel de acțiune. Vârfurile politice din Canada ar fi destul de tare zguduite.

De când s-a fixat noua dată, organizatorii primeau ca întotdeauna diverse amenințări anonime – fără să se alarmeze totusi prea mult: erau obisnuiti. nimic mai mult.

Tony își petrecu bretul protector pe după umerii Samanthei.

– Aș prefera să locuiești la mine câtva timp.

– Sunt de acord, răspunse ea punându-și capul pe pieptul lui, dar trebuie să trec pe acasă ca să-i dau să mănânce lui Bagheera. Sunt sigură că o să-mi facă o scenă...

– De ce nu îl iei cu tine? La mine, ar putea profita de grădină.

Bagheera vizită noua sa locuință cu reținere, fără să se lase impresionat de decorul luxos, apoi se postă în fața usii care dădea în grădină, mieunând.

– Înainte să-l văd pe Saint-Clair, aș vrea să-l sun pe James, spuse ea, deschizând ușa pisicii. Poate știe dacă Benett a făcut afaceri cu Dubray în ultimele luni. Când mătușa i-a auzit numele, a avut o reacție cel puțin ciudată... Dacă James își amintește de Robert Dubray și de scandalul mușamalizat acum câteva luni, înseamnă că mai are tot felul de informații.

– Sam, lăsați-mi un pic de timp. O să mă informez. Unde pot să vă găsesc?

Samantha avu o scurtă ezitare. Clandestinitatea devenise o a doua natură. Dar acum nu mai avea

nimic de pierdut. Benett avea să afle mai devreme sau mai târziu unde se afla, iar față de James, care era de o cinste exemplară, nu avea de ce să se ascundă.

– Sunt la Londra, la un prieten.

Îi dădu numărul de telefon și închise.

– Îl previni pe Saint-Clair că o să trecem pe la el în seara asta, o anunță Tony, vrând să formeze numărul.

Ținându-și brațele încrucișate, Samantha începu să meargă prin salon, așteptând să termine de vorbit.

– Mă întreb ce pune totuși la cale Benett, spuse ea încet.

– Pe plan politic sau față de tine?

– Amândouă. De ce a încercat să mă răpească? Știe foarte bine că nu o să-i cedez cu forța. Și în orice caz, dacă nu știe, ar trebui să o știe.

– Spune-mi, ar putea să obțină controlul asupra lui Smith Industries – peste tine?

– Nu văd cum. Dețin majoritatea acțiunilor. Chiar dacă noi am fi căsătoriți și dacă după aceea aș muri, el nu ar intra în posesia decât a jumătate din aceste părți – sau puțin mai mult de un sfert din totalul lor. Niciodată nu va fi majoritar.

Tony se așeză într-un fotoliu.

– Să zicem. Dar dacă reușește să valideze o căsătorie care nu a avut loc? El poate să facă pe toată lumea să creadă că v-ați căsătorit, că tu ai fost de acord. Va avea chiar sprijinul mătușii tale. După toate astea, el nu ar putea să te facă iresponsabilă și să pună mâna pe toate acțiunile tale?

– Tony, acest gen de povești este bun pentru filmele lui Hitchock! Și sunt cam depășite!

În ceea ce îl privea pe Tony lui nu-i ardea de glumă. Se gândea la observația Oliviei privind echilibrul psihic al nepoatei ei.

– Nu mai fii așa de sigură. Tot ce ți s-a întâmplat în ultimul timp nu ți-a provocat moartea, dar te-a făcut să devii nervoasă. Ai povestit la poliție, dar nu le-ai oferit niciodată probe clare. Dacă mai continuă toate astea, o să treci drept o paranoică. Probabil că Benett nu vrea decât asta...

Acum, Samantha nu mai râdea. Se putea întâmpla așa ceva?

Soneria telefonului o împiedică să mai continue aceste groaznice gânduri. Printr-un gest reflex, ea răspunse.

– Samantha, am câteva informații despre Dubray, o anunța James.

– S-a folosit de influența lui la urbanism ca să obțină contracte de la Benett?

James păru mirat de întrebare.

– Nu, nimic de genul ăsta... El deturna fonduri.

– Asta e tot? se miră Samantha, care aștepta altceva.

– Nu, nu e tot. Era bănuit de asemenea că lăsa să-i scape informații confidențiale privind probleme de securitate.

– Nu a fost niciodată condamnat! Am citit în ziare că toate acuzațiile au fost retrase.

– A ramburșat suma deturnată.

Rambursat? În mintea Samanthei apăru o groaznică bănuială. Aici a intervenit oare Benett?

– La cât se ridica suma? întrebă ea. Dar, știa deja răspunsul

– Un milion și jumătate de dolari.

Samantha se agăță de telefon ca să nu cadă. Era exact suma pe care Benett o împrumutase de la ea, cu o săptămână înainte de anularea căsătoriei lor.

– Și cum s-a descurcat cu bănuielile de trădare care planau asupra lui?

– A invocat o poveste cu dosare amestecate, printr-o greșeală omenească. Fără dovezi, nu putea fi condamnat. Secretara a fost dată afară.

Și astfel Dubray a fost scos basma curată. Fără discuție, tot datorită lui Benett.

– E curios că sunteți la Londra și vă interesați de Dubray, remarcă James. Conferința despre schimburile comerciale cu Franța se va ține acolo. Ea va avea loc săptămîna aceasta, presa tocmai a anunțat.

Samantha înregistră noutatea fără să comenteze.

– Nimic altceva, James?

– Nimic... Ah, ba da. Secretara tatălui dv. a găsit în seiful biroului câteva plicuri cu mențiunea „personal". M-am gândit că ar putea să vă intereseze... Doriți să vi le trimit?

Cu inima strânsă, Samantha se gândi la tatăl ei, la modul total în care se dedicase muncii lui. Pe birou nu avea nici o fotografie de-a fiicei sau soției. Poate tocmai aceste plicuri conțineau dovada că avea inimă, în ciuda aparențelor...

– Bineînțeles, James, e o idee foarte bună.

Ea îi comunică adresa, apoi închise înainte de a se întoarce spre Tony. El îi deschise brațele. Incapabilă să refuze reconfortarea promisă, ea se așeză pe genunchii lui pentru a-i povesti ce a aflat de la James.

– Cel puțin acum știu de ce avea nevoie Benett de bani, conchise ea cu amărăciune. Știa foarte bine că eu nu aș fi plătit niciodată pentru manevrele lui.

– O știe și acum. Tocmai de imaginea ta cinstită are el nevoie...

– Și conferința asta... Prezența lui Dubray la Londra nu poate fi o întâmplare. Acest congres de arhitectură nu este decât un paravan.

– Asta mă îngrijorează de la început, recunoscu Tony încurcat. Congresul s-a terminat acum două zile, și Dubray e tot aici.

Samantha îl privi cu mirare.

– De la început? sublinie ea. Așa deci, tu știi de la început că această conferință se va ține la Londra?

– La Regal Arms Hotel, recunoscu Tony. Nu puteam să divulg secretul, Sam. Și nimic nu dovedea că tot ce ai pățit era legat de conferință – chiar și faptul că l-ai recunoscut pe Dubray în lift.

– Mai târziu ai fi putu să-mi spui...

– Urma să o fac în seara următoare, după discuția cu Saint-Clair, dar evenimentele nu prea mi-au dat posibilitatea, Sam, conferința este foarte importantă pentru relațiile franco-canadiene. Iar Saint-Clair crede că poți să ne fii utilă.

– Utilă? Cum asta?

– O să-ți explice chiar el.

13

Maurice Saint-Clair se instalase într-un apartament din Regal Arms, la etajul patru. Când intră în salon, Samantha avu surpriza să-l găsească acolo pe inspectorul Allen. Când o văzu se ridică din fotoliu.

– Sunt bucuros să vă revăd, domnișoară Smith. Ajutorul dv. ne va fi prețios.

În aceeași clipă, Saint-Clair ieși din camera alăturată. Tony i-o prezentă pe Samantha și își strânseră mâna.

– M-am liniștit când am aflat că nu vă cheamă Agatha... Tony are noroc.

Timp de o fracțiune de secundă observă în privirea lui Saint-Clair o expresie ciudată, parcă de cruzime, dar care a durat atât de puțin încât a crezut că i s-a părut. Era într-o stare de tensiune atât de mare încât vedea în toți oamenii, posibili criminali.

– Ce știți despre Robert Dubray? întrebă Saint-Clair imediat după ce s-au așezat.

– Ceea ce am aflat în ziare, și deasemenea o .... întâlnire despre care i-am povestit inspectorului Allen.

– Aș prefera să aud din gura dv.

Samantha povesti încă o dată, evenimentele la care fusese martoră înainte să plece din Montreal.

După ce a terminat, Saint-Clair rămase un moment pe gânduri.

– Și nu ați auzit nimic? Nu știți despre ce anume vorbeau?

– Nu. V-am spus, casa este foarte mare și totul s-a petrecut foarte repede.

– Cred că Benett Price este cel care a rambursat fondurile deturnate de către Dubray.

– În ce-l privește pe Germain, nu știți ce făcea acolo?

– Nu, deloc. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult. Dar... de ce ați insistat atât de mult să mă vedeți?

Saint-Cair îl privi pe inspectorul Allen, care dădu aprobator din cap.

– Dubray este considerat ca un om care pune în pericol securitatea țării. În afară de cercetările indiscrete care ne-au permis, primăvara trecută, să ajungem până la el, am descoperit că fondurile pe care le deturnase au servit la finanțarea unei mișcări radicale care militează pentru independența Quebecului. Ne e teamă ca aceste persoane să nu caute să perturbe conferința care trebuie să se țină la Londra.

– În realitate nu sunt la curent cu nimic, îl asigură Samantha, în afara faptului că Benett este favorabil ideii unui Quebec independent. El susține pe un politician, Paul Messier.

– La drept vorbind Messier și-a câștigat destui simpatizanți, aprobă Saint-Clair pe un ton ușor

glumeț. Dar nu suntem îngrijorați din cauza lui. încă este inofensiv... Samantha, continuă el pe un ton mai serios, eu cooperez cu poliția și cu serviciile speciale care vin în câteva zile pentru a organiza securitatea. Mi-ar place să fiți de partea noastră. Îl cunoașteți pe Perice, puteți identifica oamenii care lucrează cu el. O să verificăm identitatea tuturor funcționarilor noștri, dar rămâne posibilitatea ca să se infiltreze cineva sub un nume fals.

El se ridică, indicând în acest moment că întrevederea a luat sfârșit.

– Sunt sigur că Tony va aprecia ajutorul dv. Mulțumesc că ați venit... Pe mâine, Tony.

– Are nevoie de ajutorul meu, sau doar vrea să mă aibă sub observație? întrebă Samantha pe un ton neîncrezător.

Merseră pe jos până la locuința lui Tony. Nu mai ploua, dar bătea un vânt rece de toamnă. Samanthei i se făcu frig și își ridică gulerul. Tony o luă imediat pe după umeri și o strânse în brațe.

– Are dreptate: tu îl cunoști pe Benett și anturajul lui. Avem nevoie de tine.

– Și ce ne dovedește că Benett nu va plăti pe niste necunoscuți care să facă lucrurile murdare?

Nici una. Noi nu știm măcar nici dacă el este la curent cu existența acestei conferințe. În aparență este un cetățean exemplar, care nu a fost niciodată certat cu legea. Aici el este, înainte de toate, un străin, iar poliția trebuie să se arate prudentă ca să nu riște să facă vreo gafă, arestând pe cineva care ar putea să-și dovedească buna credință. Ei nu doresc să provoace un incident diplomatic.

– Asta înseamnă că este de datoria noastră să fim vigilenți.

Când ajunseră în fața hotelului, Tony scoase comanda electronică pentru a deschide grilajul.

– Care sunt delegații care vor fi cazați la Regal Arms? întrebă Samantha în timp ce traversau curtea.

– O mare parte dintre canadieni. Dar ei au propriul lor serviciu de securitate. Cea mai mare parte dintre ei a și venit.

Tony o lăsă pe Samantha să treacă prima.

– Și dintre personalități? întrebă ea în continuare.

– Guvernatorul Quebecului și echipa lui. Cabinetul ministerului federal a fost cazat din precauție la un alt hotel, la fel ca și alți câțiva delegați. După explozia unei bombe care a avut loc acum câțiva ani în hotelul D-nei Thatcher, au devenit și mai prudenți.

Îi făcea din ce în ce mai tare impresia că Tony știa mai multe decât vroia să spună.

– Îl bănuia pe Dubray de la început?

– Deloc, o asigură el, vizibil surprins. Tu ai fost cea care ai atras atenția asupra lui, ca și asupra lui Benett. Și tot datorită ție am putut să stabilim o legătură între ei.

– Nu mă încântă ideea că banii mei au servit la ieșirea din culpă a acestui om. Crezi că Benett are intenția să-mi înapoieze banii?

– În orice caz el va plăti serios pentru ceva, murmură Tony.

El cuprinse între mâini chipul tinerei femei.

– Sam, trebuie să-mi promiți că o să fii prudentă până la sfârșitul acestei conferințe. După aceea, o să vedem...

– Să vedem ce?

Gura fermă și blândă a lui Tony se lipi de buzele ei.

– O să vedem.

– Ce plictisitor e...

De la ora 8 dimineața. Samantha se cufundase în liste interminabile, pentru a verifica numele tuturor clienților din hotelurile londoneze, ale personalului extern, ale funcționarilor de la securitate. Marcia, secretara lui Tony, tocmai aducea pe biroul ei o nouă grămadă de dosare.

– O să avem de lucru până la noapte! exclamă Samantha luându-se cu mâinile de cap.

– Curaj! îi răspunse cu veselie Marcia. Amândouă împingem la aceeași barcă. Duminica noastră e compromisă...

– Tony e tot în ședință?

– Da, și nu sunt semne să iasă prea curând. Am auzit că au cerut să li se aducă sandvișuri.

Samantha își luă geanta și se ridică.

– Cobor să beau o cafea. Vii și tu, Marcia?

– Nu mulțumesc. E mai bine să rămână cineva pe baricade.

Spre marea ei mirare, la puțin timp după masă, Samantha primi un telefon de la mătușa Olivia. Aceasta părea că își recăpătase verva ei obișnuită.

– Cum am văzut că nu erai acasă, m-am gândit că trebuie să fii cu Tony la Regal Arms. Samantha, îmi pare foarte rău că ți-am stricat week-endul...

Credeam că acționez pentru binele tău. Nu aș vrea să rămânem cu această impresie proastă.

În fața acestei mărturisiri plină de sinceritate, Samantha simți că îi revine dragostea pe care totdeauna a avut-o pentru mătușa ei.

– Nici eu, mătușă Olivia.

– Am crezut că o să fii bucuroasă să-l revezi pe Benett. Erați așa de buni prieteni înainte de logodnă, nu-i așa?

Era o ușoară deformare a adevărului pe care Samantha se decise să o treacă cu vederea.

– Dar acum, s-a terminat, spuse ea.

Din nefericire, ea știa foarte bine că nu era așa. Dar nici asta nu voia să discute cu mătușa.

– Într-una din zile am descoperit un mic restaurant încântător, continuă Olivia. De ce nu ne-am întâlni acolo la un pahar de vorbă? Am ceva pentru tine.

– Sper că nu este vorba de o nouă întâlnire surpriză cu Benett.

– Nici chiar așa, Samantha, ți-am prezentat scuzele mele. Nu, ceea ce am pentru tine vine într-adevăr de la Benett. El mi-a transmis ordinul de virament bancar a cărui sumă corespunde împrumutului care l-a făcut de la tine.

Samantha rămase înmărmurită. Ea își luase de mult gândul de la acei bani și, chiar, ea văzuse în asta un mod de a se debarasa de Benett fără o pagubă prea mare.

– Banii mei? repetă ea. Îmi dă înapoi banii?

– Da. S-ar părea că este indispensabil pentru echilibrul lui contabil. A insistat mult. Pe de altă

parte mi-ar face plăcere să te văd. Poți să fii liberă pentru vreo oră?

Samantha nu a putut niciodată să poarte ranchiună față de mătușa ei.

– Da, sigur. Unde este localul ăsta?

– Aproape de Tower Bridge. O să-l găsești ușor, este chiar la ieșirea din metrou.

– Eu sunt aproape. Nu ai prefera să vin să te iau de la Grosvenor și să mergem acolo împreună?

– Nu, draga mea, mai am o altă întâlnire. De altfel plec chiar acum. Ai putea să fii acolo pe la ora șase?

– Da, bineînțeles.

– Bine... A, și dacă o să întârzii puțin, mă aștepți, nu-i așa?

Samantha zâmbi.

– Nu te teme, nu o să mă evapor.

Imediat după ce a terminat convorbirea, ea formă numărul de la sala de conferințe unde Tony convocase personalul de pază.

– Merg cu tine! spuse el cu o voce hotărâtă.

Din sală se auzeau voci, schimburi de cuvinte care păreau foarte animate.

– La naiba, nu pot! spuse deodată Tony. Fă-mi plăcerea și sun-o din nou pe Olivia pentru a amâna întâlnirea cu două ore. Spune-i că o invit la masă.

– Este imposibil, era pe punctul să iasă. Cu siguranță a părăsit deja hotelul. Nu-ți fă griji Tony. Nu e nici un risc.

Urmă o scurtă pauză.

– Spune-mi totuși numele restaurantului. Dacă pot cumva să scap...

După ce Samantha i-a comunicat coordonatele localului, Tony îi spuse pe un ton aproape indiferent:

– În legătură cu Dubray: în dimineața asta a părăsit hotelul.

Olivia întârzia. Când Samantha intră în restaurant, aproape de ora 18, mătușa încă nu venise. Se așeză la o masă liberă și comandă o limonadă. Locul era plin de fum și zgomotos. După vreo jumătate de oră, Olivia tot nu venise. Samantha comandă un sandviș. Nu mâncă decât jumătate din el. Apoi se gândi că mătușa era reținută undeva și că nu o să mai vină.

Când se ridică în picioare scaunul făcu un zgomot ascuțit. Camera începu să se învârtească în jurul ei. Samantha trebui să se agațe de masă, scutură capul pentru a-și înlătura starea de amețeală.

Chelnerița îngrijorată, se îndreptă repede spre ea.

– Vă este rău domnișoară?

Amețeala îi trecuse, dar persista o vagă senzație de vomă.

– Cred că da. M-am ridicat prea repede.

– Sunteți domnișoara Smith, nu-i așa? Persoana care a sunat mi-a dat semnalmentele dv.

Samantha se încruntă.

– M-a căutat cineva?

– Chiar acum. Tocmai veneam să vă spun. Mătușa dv. a fost obligată să-și schimbe programul. Vă așteaptă pe Pickle Herring Street. Nu e departe. Într-un Mercedes gri.

Samantha își lăsă capul pe spate. Își simțea ceafa înțepenită, crampe groaznice îi torturau stomacul. Se concentra mai greu. Nu era riscant să se întâlnească în aceste condiții cu mătușa? Într-o mașină, în plină stradă? Oare Benett nu a urmărit-o? Pe de altă parte era foarte posibil ca Olivia să fi schimbat locul de întâlnire special pentru a scăpa de Benett...

14

Pickle Herring Street era pustie. Pe o parte, de-a lungul străzii erau depozitele de cărămidă roșie, care străluceau în lumina crepusculară. Nu departe, dinspre fluviu se auzi semnalizarea unui vapor, ca un plânset trist.

Samantha trecu peste un teren viran invadat de buruieni. Cu tocurile ei, mergea destul de greu pe solul denivelat. O învălui o bruscă rafală de vânt, pătrunzându-i frigul până în măduva oaselor.

Crampele, care persistau, îi tăiau răsuflarea. Migrena îi strângea capul ca într-o menghină. În cele din urmă, la capătul străzii, ea zări Mercedesul gri, parcat în fața ultimului depozit. Samantha grăbi pasul. De departe, avusese impresia că mașina era goală, iar când se apropie acest lucru i se confirmă. Unde plecase mătușa ei?

Și de ce se simțea așa de rău? acum nu își mai dorea decât un singur lucru: să găsească un loc unde să se așeze. Ușa depozitului era deschisă. Samantha aruncă înnăuntru o privire și văzu o lampă aprinsă. Fără să știe prea bine ce face, ea

intră și se îndreptă spre lumină. Cu puțin noroc, va găsi pe cineva care îi va da un pahar cu apă și îi va oferi un scaun.

În timp ce înainta prin întuneric, avu impresia că merge prin nisip. Picioarele ei parcă erau de plumb. În fața ei, pe jos, ea zări o formă. În aceeași clipă ea se lovi de ceva cu piciorul. Un pantof bărbătesc, lustruit perfect. Din ce în ce mai violente, din ce în ce mai dese, crampele pe care le avea la stomac deveneau insuportabile. Cine a putut să-și piardă un pantof aici? Unde era proprietarul lui?

Îl zări. Silueta întunecată pe care de-abia o distingea era cea a unui bărbat.

Sau, mai degrabă, a unui cadavru, pe care Samantha îl recunoscu ușor. Dubray. Mort a doua oară.

Samantha scoase un urlet înainte să se scufunde într-un întuneric total.

Voci. În jurul ei, aproape de ea, când puternice când slabe.

– V-am spus că trebuie să scăpăm de ea. Accentul era englezesc, destul de cunoscut. Dacă măcar nu i-ar fi fost așa de rău! Parcă îi răsucea cineva un cuțit în stomac.

Zgomote de pași.

– Nu putem. Dispariția ei ar pune în pericol tot planul nostru.

– Vie, ar fi același lucru.

– Nu va rămâne pentru mult timp în libertate. Se vede clar că ea l-a omorât pe Dubray.

Vocile dispărură.

– Samantha!

Era vocea lui Tony.

Samantha era prea obosită ca să fie în stare să mai reacționeze. Sirena ambulanței pătrundea prin zumzetul continuu care îi persista în cap.

Era întinsă pe o targă.

– Am fost drogată?

Samantha îl întrebă în clipa când Tony închise telefonul. Tocmai vorbise cu inspectorul Allen. El se îndreptă imediat spre pat.

– Da, dar acum totul e în regulă. După ce o să dormi bine în noaptea asta, îți vei reveni.

– Cum m-ai găsit?

– M-am dus la restaurant. Acolo, chelnerița mi-a spus că ai plecat spre Pickle Herring Street.

Samantha care îl socotise de multe ori pe Tony prea grijuliu, astăzi nu îl mai considera așa. Dacă nu ar fi intervenit, si acum ar fi fost tot în acel depozit. Alături de...

Tony care o ținea de mână, simți cum tremura.

– Nu te mai gândi, Sam. S-a terminat.

– Cum... Dubray este mort?

– Allen asteaptă rezultatele de la autopsie. Probabil că au avut un motiv serios ca să se debaraseze de el. Dubray mi-a telefonat în dimineața asta – fără să-și dea numele, dar i-am recunoscut vocea. Vroia să mă prevină că se pregătește un atentat în timpul conferinței, că „va muri cineva". Sunt propriile lui cuvinte. A închis fără să mai spună nimic.

– De această dată se ia amenințarea în serios?

– Bineînțeles! Efectivele de securitate au fost dublate. Chiar dacă apelul telefonic a fost anonim, asasinarea lui Dubray îi conferă întreaga autenticitate.

Samantha își răsuci capul pe pernă și atunci constată că era acasă la Tony, în camera lui.

– Sunt bănuită? întrebă ea încet.

– Pentru ce să fii bănuită, Doamne Dumnezeule?

– Că l-am omorât pe Dubray...

– Bineînțeles că nu! S-a văzut clar că murise cu mai multe ore înainte... O, Sam, toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost cu tine.

– Aveam întâlnire cu mătușa Olivia.

Deodată, se agăță de mâna lui Tony.

– Cred că este înnebunită de spaimă. Trebuie să o sun.

Ea luă telefonul care era pe noptieră și formă cu înfrigurare numărul de la hotelul Grosvenor. Tony, care o observa, își dădu seama cât părea de încrezătoare. Cât despre el, se întreba dacă nu cumva Olivia nu a întins o capcană nepoatei ei. În ambulanță, Samantha pomenise ceva de un Mercedes gri, de ale cărui urme poliția nu dăduse.

– Mătușă Olivia...

În receptor se auzi un strigăt atât de ascuțit de teamă și de ușurare în același timp, încât Samantha a trebuit să-l depărteze de ureche.

– Samantha, ce se întâmplă? De ce nu ai fost la întâlnire?

– Dar am fost. Te-am așteptat, apoi mi s-a transmis mesajul tău...

– Ce mesaj?

– Nu ai telefonat tu la restaurant ca să-mi spui să ne întâlnim pe Pickle Herring Street?

– Nici vorbă.

Cu ochii închiși, Samantha își masă fruntea. Dintr-o dată îi revenea migrena.

– Atunci cine a putut...

– Samantha, ai pățit ceva? Îmi pari ciudată.

– Da, mătușă Olivia. Mă simt într-adevăr ciudat...

Când trebuie să pleci? Nu ar trebui să ne revedem ca să-mi dai... actele de care mi-ai vorbit?

– Avem tot timpul, draga mea. Rămân pentru conferință. Azi dimineață m-am angajat în echipa de organizare, pentru a înlocui o persoană care s-a îmbolnăvit.

– În cazul ăsta, dacă mai rămâi câtva timp la Londra, o să te mai sun.

Samantha închise.

– Nu ea mi-a lăsat mesajul la restaurant, anunță ea pe Tony. Și s-a angajat în echipa de organizare a conferinței.

Tony o aprobă dând din cap. Pentru moment, toate astea i se păreau de o importanță secundară. Important era ca Samantha să se odihnească. Părea epuizată. Cearcăne mari îi puneau în evidență ochii lipsiți de viață.

– Ești epuizată, murmură el. Ar trebui să dormi. Întinzându-se pe pat lângă ea, o luă în brațe și o legănă încetișor.

– Odihnește-te, fetița mea. Nu te mai gândi la nimic.

Samantha tocmai se abandona plăcerii produse de îmbrățișarea lui Tony când tresări brusc.

– Benett! Cu siguranță el este cel care a lăsat mesajul... El știa că Olivia se întâlnea cu mine deoarece ea trebuia să-mi dea din partea lui un ordin bancar.

– Calmează-te, încearcă să dormi. Vom clarifica toate astea mâine, îți promit.

– Crezi că ar fi putut să-l omoare pe Dubray?

– Nu-ți mai pune întrebări deocamdată, insistă Tony.

– Nu e un lucru ușor! Mă întreb în ce măsură este amestecată mătușa Olivia în aceste manevre politice.

– Și eu Sam, dar nu o să aflăm acum. E trecut de miezul nopții. O să o întrebăm pe mătușa ta când o s-o vedem.

Cu un gest de tandrețe, el îi mângâie părul, după care stinse lumina.

– Dormi scumpa mea, repetă el în șoaptă.

După moartea lui Dubray, sosirea iminentă a delegaților oficiali necesită prezența lui Tony la Regal Arms Hotel. Spre regretul lui el o părăsi pe Samantha de la patru dimineața.

Fără să o scoale pe tânăra femeie, el se dădu încet jos din pat, se duse la baie unde rămase mai mult timp sub duș.

Înainte să plece, el se întoarse în cameră și îi mai aruncă o privire.

– Pleci deja? îl întrebă Samantha deschizând cu greu ochii.

– Da, culcă-te la loc. Ești în siguranță.

Ea făcu o mutră de nemulțumită, pe care Tony începuse să o cunoască destul de bine.

– Mă duc să vorbesc cu mătușa Olivia. Trebuie să-i vorbesc.

– Telefonează-i, mai degrabă. De altfel, trebuie să rămâi aici. Inspectorul Allen va trece să te vadă imediat ce va avea rezultatul autopsiei.

– O, vreau să vii repede, Tony! Să știi că nu sunt prizoniera ta.

– Nu ești prizoniera nimănui, Sam! răspunse el oftând iritat. Trebuie să înțelegi că, pentru câtva timp, trebuie să dăm dovadă de o mare prudență.

O sărută pe nas.

– Nu sunt o puștoaică! murmură Samantha strâmbându-se.

Tony o privi cu plăcere. Pe frumosul ei chip se putea citi, e drept, maturitatea, caracterul ei puternic, dar și o încăpățânare care avea să-i aducă probabil multe nopți de insomnie.

– Nu, Sam, nu ești o puștoaică. Dar te rog rămâi aici. O să te sun imediat și o să mă întorc cât pot de repede.

Era ora 8 când Samantha își făcu apariția în holul de la Regal Arms Hotel. Recepționerul păru surprins că o vede.

– D-l. Theopoulos mi-a spus că nu o să veniți astăzi.

– După cum vedeți, sunt aici. Puteți să-mi spuneți unde lucrează Olivia Smith?

Samantha sunase înainte la Grosvenor. De acolo aflase că mătușa ei urma să fie toată ziua la Regal Arms.

– La parter, îi indică recepționerul, după ce s-a uitat în registru. Trebuie să-l anunț pe Dl. Theopoulos că ați venit?

– O să afle el foarte repede, îi răspunse Samantha cu un zâmbet poznaș. Puteți să-mi spuneți exact pentru cine lucrează mătușa mea?

– Pentru un grup de delegați canadieni care a sosit ieri.

– Înțeleg. Mulțumesc.

Câteva secunde mai târziu, ea își făcu intrarea într-o încăpere unde domnea un adevărat haos. Erau vreo douăzeci de birouri puse de-a valma, pe lângă pereți, rafturi pentru clasoare, telefoane care sunau fără încetare. Iar Olivia, care stătea în fundul sălii, tot scria ceva într-un caiet.

– Bună ziua, mătușă Olivia.

– O! Samantha! Înțelesesem că te odihnești astăzi.

– Mă simt mai bine. Nu am nevoie de repaus ci de o informație. Cine știa că aveam ieri întâlnire?

Pentru o fracțiune de secundă, Olivia păru luată prin surprindere, dar sfârși prin a râde.

– Aproape tot hotelul! răspunse ea. Am indicat la recepție ce traseu urma să am, în cazul în care cineva dorea să mă găsească.

– Deci Benett știa unde să mă găsească?

– Presupun... Dar după decepția pe care i-ai produs-o cu o zi înainte, nu cred că ar mai dorit să te vadă. În caz contrar ți-ar fi dat personal cecul.

Chiar în acel moment, două brațe cuprinseră talia Samanthei. Ea se răsuci și dădu nas în nas cu Tony.

– După cum vezi, nu te-am ascultat. Am venit, de fapt m-am gândit că s-ar putea să fie nevoie de mine.

El închise ochii și strânse buzele, ca și cum s-ar fi înfuriat, apoi pe chipul lui nu mai rămase decât un zâmbet.

– Ai câștigat Sam! Dar te previn: munca care te așteaptă va fi la fel de plictisitoare ca și cea de ieri. Hai să mergem la Marcia.

După-amiază, Samantha se decise să treacă pe acasă. Tony o invitase la cocktail-ul de deschidere al conferinței și trebuia să-și aleagă o rochie pentru această ocazie. În felul acesta își lua și corespondența. Printre scrisori, ea remarcă imediat un plic gros, care avea antetul de la Smith Industries. Reținându-și emoția, își dădu seama că era vorba despre hârtiile personale ale tatălui ei, pe care James promisese că i le va trimite.

Fără să-și mai dea jos haina, ea rupse plicul.

Emoția o cuprindea pe măsură ce descoperi conținutul. Erau mai multe fotografii cu ea, când era copil, cu mama ei. De asemenea erau buletinele ei școlare. Cu ochii plini de lacrimi, Samantha își lipi aceste documente de piept. Așadar, tatăl ei nu era chiar așa de indiferent cum vroia să pară.

Pe lângă acestea Samantha descoperi un plic lung, fără nimic scris pe el, care era lipit. Când îl

deschise Samantha descoperi un document oficial de la biroul de avocați, care se ocupa cu problemele juridice de la Smith Industries. Cu ochii măriți de mirare și de groază, ea citi conținutul.

Se duse imediat în camera ei și, cu degetele tremurânde, formă numărul direct de la Tony.

– Tony, aveai dreptate! strigă ea fără să mai facă vreo introducere. Benett a câștigat *tot.*

– Ce vrei să spui, Sam?

– Înainte să moară, tata a redactat un document care îi dădea lui Benett dreptul să intre în posesia a unei jumătăți din Smith Industries, imediat după căsătoria noastră.

Tony fluieră a mirare.

– Nu e de mirare că vrea să te găsească.

Samantha închise ochii. O lacrimă i se scurse pe obraz. Printr-un gest mecanic ea deschise sertarul de la comodă ca să scoată o batistă. Un cuțit. Acolo, în lenjeria ei de mătase albă, era un cuțit. Cu urme de sânge. Era gata să scape telefonul din mână. Își reținu țipătul când, printr-o străfulgerare, ea revăzu cadavrul lui Dubray. Vocea lui Tony care o striga o aduse la realitate.

– Sam? Ce se întâmplă? Sam? Ești acolo? S-a întâmplat ceva?

– S-ar putea spune, bolborosi ea. Inspectorul Allen ți-a spus cum a murit Dubray?

– Cu un cuțit în inimă. De ce?

– Tony, în sertarul meu este un cuțit mare... pătat de sânge.

Timp de o secundă, care parcă nu mai trecea, Tony tăcu, apoi, cu o voce calmă îi spuse pe un ton de ordin:

– Nu atinge nimic, vin imediat!

În același timp, Samantha văzu îngrozită o mână care se apropia și un deget care apăsând pe furcă, întrerupse convorbirea.

– Dar când va veni Theopoulos, vom fi plecați.

15

Samantha simți că i se golește tot sângele din vine. Coborându-și ochii, ea văzu o pereche de pantofi tip oxford, care îi dădură posibilitatea să-și identifice musafirul.

Jason Wheeler.

Încet, ea se întoarse spre el. Cu un zâmbet în colțul gurii, el îndrepta spre ea un mic pistol automat. După ce a desfăcut sistemul de ascultare, el își apropie de gură microfonul care era conectat la acesta.

– E în regulă. Este în mâinile mele.

O senzație de fatalitate o făcu pe Samantha să ofteze.

– În felul acesta știați mereu unde mă aflam și cât timp lipseam. Mi-ați pus microfoane.

– Și la telefon, draga mea.

Țeava rece a revolverului îi atingea fața. Ea strânse din dinți.

– Ați fost probabil decepționați când m-am dus acasă la Tony, declară ea.

Wheeler ridică din umeri.

– Era ridicol. Tot ce făceați acolo și toate gesturile erau și mai previzibile.

– Pentru cine lucrați?

– Pentru mine, spuse o voce.

Samantha se întoarse. Benett stătea în cadrul ușii.

– Jason, du-o în salon. Noi o să-l așteptăm pe Theopoulos.

– Nu știu de ce Benett, totdeauna am avut rezerve în privința ta. Ce urmărești?

– Ești frumoasă, Sam, murmură el pe un ton de regret. Mi-a plăcut totdeauna părul tău, pielea ta, răceala ta. O adevărată prințesă.

Ea nici nu clipi măcar.

– De ce Benett? De ce toate astea?

– Dacă te-ai fi căsătorit cu mine, ai fi putut să înțelegi. Banii îți permit să cumperi puterea. Iar puterea inspiră respect. O să am toate astea... îndată ce voi înlătura câteva obstacole.

– Cum ar fi guvernatorul Quebec-ului?

El avu un râs sarcastic.

– Ia te uită, ia te uită, cum ai ghicit?

– Nici un alt lider nu are o poziție așa de interesantă. Quebec-ul care beneficiază de o autonomie mai importantă decât celelalte provincii canadiene, ar reprezenta trambulina politică ideală pentru prietenul tău Paul Messier. Dar nu visa prea mult, Benett. Scotland Yardul nu stă cu mâinile în sân. Dacă va avea loc cumva vreun atentat în timpul conferinței, tu vei fi primul de pe lista suspecților.

– Pentru că ai fost și m-ai denunțat la poliție? spuse Benett râzând. Crezi că o să ia în considerație declarațiile unei nebune? Nu ești chiar așa de inteli-

gentă, Samantha... Reputația mea este nepătată. Și apoi, sunt prudent, nu las niciodată vreo urmă după mine.

– Nu eu sunt nebună, Benett, tu ești cel care și-a pierdut capul.

– Draga mea, nu cunoști nimic din dedesubturile politicii.

În orice caz, ai noroc că am nevoie de tine. Cu limba ta prea ascuțită, ai merita să te fac să taci. Pentru totdeauna.

El o prinse de braț și, fără menajamente, o târî până în salon unde o aruncă într-un fotoliu.

– Supravegheaz-o, Wheeler. Mă duc să văd dacă vine Theopoulos.

Apropiindu-se de fereastră, el ridică perdeaua. Soarele de dimineață dispăruse, și nori grei cenușii se îngrămădeau pe cer. Samantha gândea în mare viteză. Ea trebuia să-și construiască un plan, să găsească o modalitate de a-l pune pe Tony în gardă, înainte să urce scările.

– Mi-e cald, spuse ea. Am putea deschide fereastra?

După cum se aștepta, Benett rânji.

– Ca să ridici cartierul în picioare cu țipetele tale?

– Nu, pur și simplu pentru că mi-e cald.

Samantha își scoase haina. Wheeler, încordat pentru moment, se destinse când văzu că se așează. Picior peste picior, ea se străduia să adopte o atitudine cât mai detașată.

– Așa deci, dv. mi-ați făcut toate farsele acelea groaznice pentru a mă speria, spuse ea pe un ton de conversație. Ideea cu Ketchupul a fost a lui Benett sau v-ați gândit singur la ea?

Benett se întoarse cu spatele la fereastră ca să răspundă.

– El nu e decât un simplu executant. Eu sunt cu ideile.

– Spui că nu ai vrut să mă omori, făcu remarca Samantha, ridicând ochii spre el, dar accidentul cu camionul ar fi putut să mă coste viața. Și nu era neapărat nevoie să-l amestecăm pe Tony în problemele noastre.

– Draga mea Samantha, tu ai fost cea care l-ai antrenat pe Theopoulos în cum spui tu „problemele noastre". Și, în orice caz, nu am avut nici un amestec în accidentul tău de mașină. Dubray l-a organizat.

Ea surâse.

– Și eu care îl credeam mort.

– Și din cauza asta ai plecat din Montreal. În sfârșit Sam, mărturisești că ai asistat la scenă.

– Nu mai am nici un motiv să neg. Da. L-am văzut și pe Claude Germain.

– De unde și graba lui de a scăpa de tine. Nu vroia să-i strici relațiile cu mafia.

Asta ar fi putut să-i distrugă cariera.

– De ce l-ai omorât?

– Devenea prea răzbunător, prea nervos...

– Trebuia eliminat! o scrută Wheeler.

Tonul vocii lui îți înghețа spinarea. Acest om era un criminal – ca Germain.

– De ce ați aranjat să mă faceți să-i descopăr cadavrul lui Dubray?

– O să aflați după ce poliția va descoperi cuțitul în camera dv.

– Bineînțeles, spuse cu ironie Samantha. După părerea voastră, o să fiu acuzată.

Era o mică hibă în scenariul lor. Dar se abținu să le spună. Sub impulsul nervilor, Wheeler era capabil să-și piardă stăpânirea de sine. Până la sosirea lui Tony, Samantha avea tot interesul să-i adoarmă vigilența cu întrebări care îi flatau megalomania.

– Și pe domnișoara Hunnicott, întrebă ea, tot dv. ați împins-o?

– Bătrâna aceea ursuză devenea prea curioasă.

– Atunci, trebuia și ea eliminată?

Bennett, care era întors spre fereastră, îl întrerupse.

– Vine Theopoulos! anunță el fără să se întoarcă. Fiți gata.

Era momentul, gândi Samantha. Nu o să mai aibă o asemenea ocazie. Benett se uita pe fereastră și Wheeler era atent la complicele lui. Printr-un gest rapid, Samantha luă haina și i-o aruncă pe față. Până să reacționeze, ea sări spre ușă și țâșni pe scări. Ei o prinseră când tocmai depășea palierul de la primul etaj.

– Tony! țipă ea.

Benett o prinsese de talie în momentul în care Tony intra în hol. Acesta se opri brusc. Fața lui nu trăda nici o emoție. Când își încrucișă privirea cu cea a Samanthei, o făcu să înțeleagă că trebuia să rămână calmă. Împreună, se gândi ea cu speranță, ei ar putea să stăpânească situația.

– Un singur gest și o omor! strigă Bennett. Și o să fie o moarte foarte lentă, care o s-o facă să sufere mult...

În același timp, la intrarea în clădire se opri un Mercedes gri. Bărbatul care era la volan era nepăsător. Samantha îl recunoscu imediat pe șoferul pe care îl văzuse deja la Paris.

– Așadar, era mașina ta la Pickle Herring Street?

– Da. În legătură cu asta, ar trebui să fii mai prudentă, o ironiză Benett. Oricine îți trimite un mesaj, tu fugi repede.

– Tu ai telefonat la local?

– Nu. Jason s-a ocupat de asta.

Samantha se blestemă. Ce neglijență din partea ei! Ea nici nu s-a gândit să ceară informații despre vocea persoanei care lăsase mesajul. Fără îndoială efectul drogului...

– Jason m-a drogat?

– Eu mi-am rezervat această mică plăcere. Mărturisesc că era ceva excitant în felul cum vărsam somniferul în paharul tău, fără să mă vezi nici tu nici chelnerița. Scopul nu era să-ți fac vreun rău, ci doar ca poliția să te găsească într-o oarecare stare... alături de cadavrul lui Dubray. Acum, nu mai rămâne decât ca acești domni să descopere cuțitul pătat de sânge, în sertarul tău.

În acest timp, Tony spumega de furie. Cu două pistoale ațintite asupra lui, nu putea să facă nimic. Wheeler îl împinse fără menajament și îl obligă să se urce în spatele Mercedesului. Benett și Samantha se așezară imediat lângă el.

Tânăra femeie simți o adevărată ușurare când se văzu lângă Tony, care o luă pe după umeri. În față, Wheeler stătea cu un pistol ațintit asupra lor. Era o măsură de precauție inutilă deoarece șoferul blocase închizătorile electronice ale portierelor.

Peste mai puțin de o oră ei ajunseră într-un șantier de construcții, situat la periferia Londrei. Câțiva muncitori cu căști întâmpinară mașina salutând.

Benett dădu jos geamul.

– Bună ziua, Tremblay, spuse el adresându-se unui maistru. Avem o reuniune. Aveți grijă să nu fim deranjați.

– Bine, domnule Price.

Tremblay avea accent canadian francofon. Samantha care era cu ochii în patru la tot ce vedea în jur, înregistră faptul că Benett părea foarte cunoscut aici. Deodată, ochii îi căzură pe cuvintele care decorau barăcile: „Price Entreprises". Mătușa Olivia avea dreptate: dacă Benett participa la acest important proiect de urbanism, însemna că afacerile îi mergeau bine.

Mercedesul opri în fața unei barăci, la celălalt capăt al șantierului. Benett aruncă cheile lui Wheeler și intrară într-o încăpere lipsită de confort, care era mobilată doar cu un birou, câteva scaune, un fișier și un copiator.

– Așează-te! îi ordonă Bennett Samanthei.

Îngrozită, ea observă că Wheeler găsise o sfoară ca să-l lege pe Tony. Benett deschise fișierul, în interiorul căruia era mascat un seif. Formă numerele combinației și scoase un document.

– Te-ai jucat destul! spuse el punând hârtiile în fața Samanthei. O să-mi semnezi hârtia asta.

– Nici vorbă!

Păstrându-și calmul, Benett făcu un semn cu capul spre Wheeler.

– Atunci, prietenul tău Theopoulos va fi cel care te va ruga.

Înainte chiar să termine de vorbit, complicele lui îi dădu lui Tony un pumn în stomac. El se încovoie, strâmbându-se de durere. Celălalt îl luă de păr și îl pălmui de două ori, cu o brutalitate de neimaginat.

– Opriți-vă! strigă Samantha. Semnez.

Șocată, copleșită, ea nici măcar nu își mai dădu osteneala să citească cu atenție hârtiile. Un lucru era sigur: acest document o deposeda de toate. De numele ei – din moment ce se căsătorea cu Benett Price – și de bunurile ei – deoarece tatăl ei decisese ca ea să transmită soțului ei toate acțiunile Smith Industries.

În momentul în care își puse semnătura, ea simți că o cuprinde o furie oarbă. Cu fața crispată, ea împinse documentele lui Benett.

– Uite, acum totul îți aparține.

Pentru o clipă, păru mirat, apoi înțelese.

– A, înțeleg. Ești la curent cu aranjamentul făcut cu tatăl tău. El vroia să se asigure că vei face o partidă bună, de data asta. Am căzut de acord în privința asta.

– Așadar, nu ai avut nici un fel de sentimente față de mine.

El începu să râdă.

– Și la ce îți folosesc sentimentele? Uită-te la sentimentele pentru Tony al tău. Dacă nu ți-ar fi fost frică pentru el, nu ai fi semnat niciodată. Afecțiunea pentru oameni nu îți aduce nimic bun. Emoțiile ne împiedică totdeauna să progresăm. Prin asta era Dubray slab. Devenise prea fragil, prea fragil... Păcat.

Dacă ar fi avut nervii mai tari, i s-ar fi deschis totuși un viitor frumos.

– Șansa unui viitor pe care, ieri, a pierdut ocazia să-l mai cunoască vreodată! strecură Tony.

Cum deschise gura, Wheeler îndreptă arma spre el. Tony îi aruncă o privire plină de neputință și de ură.

– Hai trage Wheeler! Nu va fi ușor să vă descurcați și cu un al doilea cadavru.

Celălalt coborî țeava armei, dar îi trase o palmă zdravănă.

– Ajunge, Jason! interveni Benett. Prietenul nostru are dreptate. Nu va mai fi altă crimă... Îi vom pune la rece câteva zile, după care vor muri. Un accident, o tragedie cutremurătoare a doi amanți care au murit carbonizați într-un accident de mașină, pe când plecau în cea mai romantică dintre escapade...

Disperată, Samantha căută spre Tony semne de salvare. În privirea lui ea găsi îmbărbătarea de care avea nevoie. El tuși de câteva ori.

– Puneți în seama curiozității mele personale... dar ați putea să-mi vorbiți de atentatul care se pregătește?

– Ce atentat? întrebă Benett cu un aer inocent.

– Dubray m-a prevenit. Cum l-ați organizat? Cu ajutorul mafiei?

– Mafia! Nu am nicidecum nevoie de oameni ca Germain.

– Germain... Cum a fost amestecat în această poveste?

– Dubray conta pe el ca să-mi înapoieze suma pe care i-am pus-o la dispoziție.

– Banii lui Samantha, care au acoperit deturnarea de fonduri?

– Exact. El a murit într-un moment foarte prost chiar dacă, gândindu-mă mai bine, prefer să pierd un milion și jumătate de dolari decât să am de-a face cu mafia. Cu băieții răi, riști tot felul de surprize neplăcute.

– Nu vă gândiți că dispariția mea în ajunul Conferinței va fi remarcată? întrebă Tony. Probabil că poliția este deja în căutarea mea.

– Foarte bine, să caute! Nu riscă să vă găsească.

Benett privi pe fereastra cu geamuri, devenite opace de mizerie. De destul de multă vreme, în șantier domnea liniștea. Muncitorii își terminaseră ziua de lucru.

– În câteva minute, putem să mergem.

Unde să meargă? se întrebă Samantha cu teamă. Ea observă că Tony îi împărtășea îngrijorarea.

Minutele se scurseră, punctate doar de sirena șalupelor de pe fluviu. Afară se îngrămădeau nori negri care grăbeau trecerea crepusculului și instalarea serii.

Benett făcu deodată un semn și trebuiră să pornească. Samantha și Tony fură conduși până la marginea unei gropi enorme, care constituia inima șantierului. Acolo, Wheeler îi dezlegă lui Tony mâinile ca să poată coborî o scară lungă sprijinită de perete.

Când Samantha îl ajunse din urmă, ei traversară în lățime groapa imensă până pe partea unde, începuse deja să se toarne fundația. Benett îi obligă să intre într-o firidă care urma probabil să devină o

ieșire de salvare, fiind legată de clădirea principală. Era pregătită să fie acoperită cu beton.

Printr-un sistem de pârghii, el încercă să desfacă două din scândurile de la temelie. Curând se făcu destul loc ca să poată trece o persoană.

– Intrați acolo! ordonă el.

– Nu ar fi mai bine să terminăm imediat? propuse Wheeler, cu degetul pe trăgaci.

Benett îl obligă să coboare arma.

– Ascunderea cadavrelor pune totdeauna probleme. Iar noi avem alte priorități. Și micuța mea Samantha va avea tot timpul să se gândească la ce a pierdut refuzând să coopereze, adăugă el râzând. La revedere și... pe curând!

El îi împinse pe cei doi prizonieri în deschizătură și îi făcu semn lui Wheeler să bată în cuie scândurile. Loviturile de ciocan răsunară în temnița improvizată. Prin spațiile dintre scânduri se strecurau ultimele raze de lumină ale zilei. Zgomotul pașilor, ce se îndepărtau, fu înlocuit de liniștea nopții.

16

Samanthei începură să-i clănțăne dinții. De teamă, nu de frig. Nu suporta să stea închisă într-un spațiu strâmt, dar claustrofobia ei trecea pe un plan secundar, după gândurile negre pe care și le făcea. Nimeni nu știa unde să-i caute. Chiar dacă își dădeau seama de dispariția lui Tony, cine să vină să-i caute pe șantierul pustiu?

Nu puteau să se bazeze decât pe ei înșiși.

– Ce ne facem Tony?

El o luă în brațe. Regreta că nu își luase un pardesiu când a plecat de la hotel. Costumul nu îi oferea decât o protecție neînsemnată față de umezeala și frigul nopții. Îmbrăcată cu un pantalon și un pulover, Samantha nu era mai favorizată ca el.

– O să găsim un mijloc de scăpare. Nu am nici cea mai mică intenție să aștept întoarcerea lui Benett.

Aplecând capul, el își lipi buzele de buzele Samanthei, până când se încălziră și se opriră din tremurat. El simți că îl invadează valul dorinței arzătoare, precum un drog, dar se reținu. Nu era momentul. Ei trebuiau să-și păstreze energia, toate

resursele pentru construirea unui plan și pentru punerea lui în aplicare.

Samantha se desprinse de el cu părere de rău. Ar fi rămas cu plăcere, ore întregi, lipită de el, în îmbrățișarea lui liniștitoare și plină de căldură.

Fără să mai lase să treacă timp, Tony începu să cerceteze pereții care îi înconjurau. Unul era format din pământ tare, în care fusese săpată închisoarea lor. În ce privește locul prin care intraseră, el era astupat de scânduri groase, bătute bine în cuie și întărite pentru a suporta greutatea betonului. În schimb, ceilalți doi pereți erau acoperiți cu scânduri subțiri, care ar fi putut să cedeze. Tony apucă extremitatea uneia dintre ele și trase cu toată forța. Lemnul se îndoi cu ușurință și se lăsă în jos ca un elastic.

Ei se chinuiră cu toate scândurile, dar degeaba.

Tony o luă în brațe pe Samantha.

– Calmul tău mă impresionează, murmură el, mângâindu-i obrazul.

– La ce bun să țip? Nu o criză de nervi ne-ar ajuta să ieșim de aici. O, Tony... gemu ea cu un zâmbet trist. Nu e cinstit.

– Într-adevăr, nu e cinstit deloc.

Pentru că o simțea că tremură, Tony își scoase haina și i-o puse pe umeri.

– Sam, când o să ieșim de aici, îți promit că...

Un zgomot, din ce în ce mai puternic, îl întrerupse. Afară începuse o ploaie puternică.

– Mă gândesc la asta! exclamă brusc Tony. Vrei să-mi cauți în buzunare? Trebuie să fie niște chibrituri.

Câteva secunde mai târziu, Samantha îi întinse o elegantă cutie de chibrituri, lungă și aplatizată, cu sigla de la Regal Arms Hotel. Tony aprinse un chibrit. Se făcu lumină dintr-o dată și sări ceva pe la picioarele Samanthei, care nu putu să-și stăpânească țipătul.

– Ce este?

– Un șoarece, fără îndoială.

Instinctiv ea se cuibări din nou la pieptul lui Tony.

– Un șoarece? Crezi că aici pot să fie șoareci?

El izbucni în râs.

– Nu te sinchisești de Benett care te amenință cu un pistol, și ți-e frică de un șoarece? Sam, tu mereu ești pentru mine o surpriză.

– Nu mi-e teamă. Pur și simplu, nu-mi place ca un animal să se strecoare pe la picioarele mele, și pe întuneric, cu atât mai mult... Tony, privește! Privește flacăra! insistă ea.

Flacăra de la chibritul pe care Tony îl ținea între degete se înclina, apoi rămase în aceeași poziție. Era clar, ea era atrasă într-o direcție, spre peretele acoperit de scânduri, care era în fața lor.

– Pe acolo a dispărut șoarecele! Dacă este o gură de aer, asta înseamnă că acolo este o gaură. O, Tony! Doar dacă...

Până ajunse în colț, chibritul se stinse. Tony aprinse un altul pe care îl plimbă ușor de-a lungul peretelui. Euforia Samanthei se stinse. Totuși, tot căutând, Tony găsi în cele din urmă gaura prin care probabil dispăruse șoarecele. El băgă degetele.

– Am impresia că acolo în spate, e gol. Sam, poți să bagi mâna?

O trecu un fior când își imagină un bot ascuțit și niște dinți tăioși. Dar ea își domină repulsia.

– Da, s-ar zice că ai dreptate, constată ea.

Ea se dădu la o parte și îl lăsă pe Tony să încerce să smulgă scândurile ca să mărească deschizătura. În câteva minute, gaura fu destul de mare ca să poată să-și bage capul.

– Sam, este într-adevăr o scobitură. Sunt convins că acolo este un tunel. O să te ridic ca să arunci o privire.

– Și... șoarecele? îngăimă Samantha cu o voce șovăitoare.

– Cu tot zgomotul pe care îl facem, cu siguranță s-a îndepărtat. Hai, curaj, o să avem ce povesti copiilor noștri.

Copiii noștri. Pe Samantha o cuprinse o emoție ciudată, dar se grăbi totuși să revină la realitate. Tony o ridică pe umerii lui cu ușurință surprinzătoare, apoi îi întinse chibriturile.

– Ai grijă să nu-ți dai foc la păr.

Peste câteva secunde, ea făcea descrierea unui adevărat paradis. Libertatea.

– Este o arcadă din cărămidă. În toate direcțiile sunt bârne din lemn. Deasemenea aud zgomotul apei. Ecoul este grozav.

– Dacă întinzi brațul, poți să atingi un capăt de lemn? întrebă Tony.

Samantha putu într-adevăr să apuce un băț. O astfel de unealtă, așa rudimentară cum era, Tony ar putea să o folosească cu succes ca pârghie pentru scânduri. În curând gaura fu destul de mare ca ei să se poată strecura prin ea și, câteva minute mai

târziu, ei se aflară într-un tunel de metrou dezafectat.

– Acum, constată Tony, nu ne mai rămâne decât să mergem.

Cum nu știau care era direcția bună de mers, ei economisiră chibriturile, avansând pe bâjbâite, de-a lungul peretelui pe care se prelingea apă. Când tunelul se bifurcă, ei trebuiră să aleagă totuși. Tony aprinse un chibrit. Noul pasaj era mai îngust, dar construcția lui părea mai recentă. Ei deciseră să își continue drumul prin el.

Merseră ce merseră și constatară că nu au făcut o alegere bună. După ce au tot umblat mai bine de o oră, ei trebuiră să recunoască că se rătăciseră.

Descurajată, Samantha își imagina că probabil își vor petrece restul vieții lor rătăcind prin acest labirint cu galerii întunecoase.

Samantha nu ar fi putut să spună de cât timp își continuau interminabila lor căutare. În orice caz, după ce mai făceau câte o scurtă pauză din când în când, ei avansau în acest univers ostil, întunecos, umed și rece, în căutarea unei ieșiri. De mai multe ori, avură impresia că se învârt într-un cerc, că tot merg în zadar.

Deodată, departe în tunel, ei zăriră niște dungi ciudate de lumină. În același timp auziră niște voci.

– Sam? Tu auzi?

Ei se orientară după sunetele pe care le auzeau. Mai întâi avură o enormă dezamăgire: o grămadă de cărămizi le bloca trecerea. Se întoarseră ca să o ia pe un tunel alăturat. La capăt, o lumină veselă parcă îi aștepta.

– Cât ai strâns noaptea asta, dragule?

Era vocea unei femei. Ea se adresa unui bărbat care stătea în fața focului făcut din lemne.

– Nu mare lucru, răspunse el. Buzunarele nu se mai deschid ca altădată.

Samantha și Tony se priviră. Era clar că dăduseră peste bârlogul a doi cerșetori. Văzând că se apropie cei doi, aceștia îi luară drept un alt cuplu de nefericiți.

– Salut! spuse femeia. Vreți o cafea?

– Nu, mulțumesc. Cred că ne-am pierdut. Puteți să ne spuneți cum să ieșim?

– Nici o problemă.

*

* *

Samantha era cu Tony în biroul lui de la Regal Arms. Îndată ce au ajuns la hotel, într-o stare jalnică, Tony a preluat toate problemele. Fără să dea nici o explicație subalternilor, care fuseseră vizibil îngrijorați de absența lui, a cerut să i se aducă două porții consistente de mâncare, precum și haine noi pentru Samantha. Marcia s-a oferit imediat pentru acest lucru.

– Fă prima duș, se oferi Tony deschizând ușa de la baia alăturată biroului. O să găsești în dulap un halat de baie.

O jumătate de oră mai târziu, amândoi erau curați și îmbrăcați elegant. Tocmai își terminau de mâncat cu poftă costița cu pâine prăjită, când sosi Bob Green, șeful serviciului de pază.

– Ce s-a întâmplat d-le Theopoulos? Ne-ați lipsit ieri.

– Credeți-mă, aș fi peferat să fiu aici. Pentru început, răscoliți hotelul de sus până jos ca să verificați dacă nu se ascunde vreo bombă.

– Am făcut deja asta, răspunse Green cu un aer înțepat. În câteva cuvinte, Tony îl puse la curent cu bănuielile lui, iar Green ridică imediat receptorul ca să dea niște ordine.

– Sam, continuă Tony întorcându-se spre tânăra femeie, te rog sună-l de pe celălalt telefon, pe inspectorul Allen, ca să-i spui să vină imediat.

Allen nu era, din nefericire, la comisariat, iar situația era prea complicată ca să explice altcuiva. Samantha se mulțumi să-i lase un mesaj ca să o sune el. Green propuse atunci să se substituie poliției și să-și trimită oamenii din subordinea lui în căutarea lui Benett și a lui Wheeler.

– Mătușa mea, Olivia Smith a venit? întrebă Samantha.

– Nu. Cred că își petrece dimineața la hotelul unde au fost cazați ceilalți delegați.

Nu le mai rămânea decât să aștepte. Profitând de acest răgaz, Tony o trase pe Samantha spre un fotoliu. De când au ajuns la hotel, ea dorise să-l atingă, să îl sărute, dar el păruse atât de preocupat cu amenințările care planau asupra hotelului, încât se purtase cu ea ca un străin. Trecuse prin atâtea tensiuni... Astăzi, ea îi descoperise o altă fațetă a personalității: aceea a unui om care își ducea, fără să crâcnească, greutatea responsabilităților pe care

le avea și punea interesul celorlalți mai presus de propriul interes.

Ea îl studia. Avea fața proaspăt rasă, dar cu urme de oboseală; cearcănele îi scoteau ochii în evidență. Așezată pe genunchii lui, Samantha îi îndrepta șuvița care îi cădea pe frunte.

– Cred că nu o să mă simt liberă până nu o să se termine cu toate astea, mărturisi ea.

– Nici eu. Dar atunci...

Tony o sărută cu pasiune. Un sărut plin de promisiuni care fu întrerupt de soneria telefonului. Samantha, care pierduse contactul cu realitatea, se ridică brusc.

Vraja fusese ruptă.

La ora 14.30, ei erau în hol, cu mai mulți membri ai serviciului de ordine în uniformă. Bob Green îi ajunse din urmă.

– Unde e Maurice Saint-Clair? întrebă Samantha. E ciudat că nu l-am văzut toată dimineața.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Smith. Este aici, tocmai am vorbit cu el. Fiți vigilentă. Sunteți singura, împreună cu d-l. Theopoulos, care puteți să-l recunoașteți pe Jason Wheeler și pe șoferul lui Price. Nu văd cum ar putea să treacă prin dispozitivul nostru de securitate, dar mai bine să pui răul înainte. Nu cred că Price ne va trimite fețe necunoscute. Probabil că vă crede în continuare închiși și deci nu se teme de dv.

Planul părea bine pus la punct. Totuși, Samantha nu putea să scape de sentimentul că le scăpa un element fundamental. Ea privi pe rând pe

bărbații și pe femeile care se strângeau în holul de la Regal Arms Hotel.

– Sunteți sigur că nu a putut să infiltreze pe cineva printre oamenii dv.?

Nu era pentru prima dată că punea întrebarea asta.

– V-am spus deja, îi răspunse șeful securității cu un surâs malițios, oamenii noștri sunt verificați la sânge. Nu există nici un pericol în sensul ăsta.

– Totuși Benett era foarte sigur pe el!

– Pură lăudăroșenie! Numai în romanele polițiste criminalii povestesc, oricui vor să audă, ce anume urmează să facă.

Samantha renunță, chiar dacă nimeni nu putea să-i schimbe convingerea că Benett nu mințise.

– Cel puțin mătușa Olivia nu este aici, spuse ea în șoaptă lui Tony, după ce se îndepărtă Green. Nu are deci nimic de-a face cu povestea asta cu atentatul.

– Nu am crezut niciodată asemenea lucru, o asigură Tony.

Din postul lor de observație, aproape de scara mare care ducea la sala de conferințe unde se va ține prima reuniune, ei beneficiau de vedere de ansamblu. O mare parte din hol era închisă pentru clienții obișnuiți și pentru turiști.

La ora 3 fix, sosi prima limuzină, urmată de alte două. Samantha se duse să se așeze alături de Tony, în suita de onoare. Acesta fiind directorul hotelului, Bob Green hotărâse că prezența lui în hol va părea perfect normală.

În aceeași clipă, primii delegați care stăteau în Regal Arms ieșiră din lifturi, vizibil destinși, ca să iasă în întâmpinarea personalităților.

Când coborî primul grup din limuzină, Samantha rămase cu gura căscată. Primul ministru al Canadei, în persoană, pășea pe covorul roșu. Ea înțelesese că reprezentantul politic cel mai important nu va fi decât guvernatorul Quebec-ului. Deodată conferința lua o dimensiune nouă.

– Sam, și pentru mine e o surpriză, îi strecură Tony, care îi înțelesese reacția.

În timp ce, pe rând, oficialii asediau, în număr destul de mare holul, tânăra femeie privea în jurul ei cu mare atenție. Cu tot sprijinul serviciului de ordine, ea avea sentimentul că lucrul cel mai important depindea de ea și de Tony. Sus, în dreptul balconului de la mezanin îi atrase atenția o mișcare. Paznicii își făceau rondul, verificând ieșirile, dar nu erau în număr prea mare în partea de sus a scării de onoare. În clipa când ea își ridică ochii, se întredeschise o ușă, cea care dădea spre bucătărie. Totuși toate posibilitățile de acces spre această zonă ar fi trebuit să fie blocate. Ca într-un film dat cu încetinitorul, Samantha văzu ușa deschizându-se foarte, foarte încet. Și apăru Maurice Saint-Clair.

Ea se destinse imediat. Ce căuta el acolo? Ar fi trebuit să fie printre persoanele care întâmpinau... Ea avu senzația că-i sare inima din piept și rămase parcă paralizată o fracțiune de secundă înainte să înceapă să țipe.

– Tony!

În secunda următoare se produse o îmbulzeală. Saint-Clair își îndrepta arma spre prim ministru.

Toată lumea se aruncă pe jos, se auzi un foc de armă. Saint-Clair se prăbuși ținându-se de coapsă.

Tony se aruncase spre primul ministru. Acesta se ridică, zâmbind, scuturându-și pantalonii. Dar deodată, chiar în spatele lor apăru Wheeler. Îngrozită, Samantha îndreptă degetul spre el.

– Atenție! strigă ea. Lăsați-vă jos.

De această dată nu se mai auzi nici un foc de armă. Mai multe gărzi de corp se aruncaseră pe Wheeler și îl neutralizaseră, înainte de a avea timp să apese pe trăgaci.

Totul luase sfârșit.

– Așadar, atentatul fusese pregătit contra primului ministru, și contra guvernatorului, spuse Samantha.

Instalați confortabil pe o canapea, Tony și cu ea se bucurau în această duminică seara de prima lor clipă de repaos, după toate aceste zile agitate.

– Da. Doar puține persoane erau la curent cu participarea lui la conferință – printre care și Dubray. La originea acestei operațiuni era fără îndoială Germain. Dar el a fost omorât înainte ca să fie aranjate toate detaliile. Ei au trebuit să-și schimbe planurile...

– Din cauza asta Benett avusese atât de mare nevoie de banii mei.

– În orice caz, sublinie Tony mângâind-o pe Samantha pe păr, sunt foarte bucuros că mătușa ta nu a fost amestecată în toate astea. Ea a fost la fel de tulburată ca toată lumea, când a aflat despre tentativa de asasinat.

Afară ploua cu găleata. Zgomotul picăturilor de ploaie, care se izbeau de geam, era estompat de cel al focului care ardea în cămin.

– Sper că tribunalul va avea destule dovezi ca să-l condamne de data asta pe Benett.

– Cu siguranță Saint-Clair nu va mărturisi probabil nimic, nici chiar sub tortură – dă dovadă de un adevărat fanatism față de cauza pe care o apără.

Nu, punctul slab este Wheeler. După câte mi-a spus inspectorul Allen, este pe punctul să cedeze. Dacă vorbește, îl va implica și pe Benett.

– Știi, parcă mi-e milă de el, mărturisi Samantha. Avea tot și a pierdut tot din cauza dorinței de putere.

Tony o privi cu afecțiune și ușor amuzat.

– Întâmplător, nu ți-a mai rămas cumva vreun strop de afecțiune pentru el?

– Nu e nici un risc. Și de altfel, tu ai ceva ce Benett nu a avut niciodată.

– Vai! Ce anume?

– Integritate și stabilitate.

El se strâmbă.

– Calități care te fac să mori de plictiseală.

– Nici vorbă. Nu și când aparțin unei persoane cu ochi așa frumoși, domnule Theopoulos.

Tony o luă în brațe și îi mirosi parfumul părului.

– O, Sam, este așa de bine să te am lângă mine!... Vrei să te întorci la Montreal?

Ea îl lovi ușor cu degetul peste nas.

– Tu ce crezi?

– Eu cred că ai face mai bine să rămâi aici. Îți iubești munca, nu-i așa? Într-un oraș cum e Londra, o să ai din plin cu ce să te ocupi. Și, în

timpul liber, ai putea să te căsătorești cu mine și să crești copiii.

– În timpul liber? Crezi că va fi suficient?

– O să aranjăm noi.

Într-o stare de agitație, Samantha începu să-i desfacă cu nerăbdare nasturii de la cămașă. Cu Tony, totul era posibil.

Aventura abia acum începea.

– Sfârșit –